

ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനവും സാംസ്കാരികപൈതൃകവും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവയുടെ മൂല്യവും വ്യക്തതയും ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെതന്നെ, നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ച് പരിരക്ഷിക്കുകയും ജിജ്ഞാസുകൾക്ക് സൗജന്യമായി പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷന്റെ ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറി.

ഗ്രന്ഥശാലകളുടെയും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സഹകരണത്തോടെ കോർത്തിണക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ ഓൺലൈൻ ലൈബ്രറിയിൽ അപൂർവ്വങ്ങളായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്കാൻ ചെയ്ത് മികവാർന്ന ചെറിയ പി ഡി എഫ് ഫയലുകളായി ലഭ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവ കമ്പ്യൂട്ടറിലോ പ്രിന്റ് ചെയ്തോ എളുപ്പത്തിൽ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയിൽ ലഭ്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൗജന്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വാണിജ്യപരവും മറ്റുമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി ഇവ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നത് തീർച്ചയായും അനുവദനീയമല്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിന് മുതൽക്കൂട്ടായ ഈ പുണ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവിനും പ്രകാശകർക്കും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയെക്കുറിച്ചും ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷനെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയാനും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാകാനും ശ്രേയസ് വെബ്സൈറ്റ് സന്ദർശിക്കുക.

നാലടിയാർ

തീരുവല്ല.

Arulnilayam Series No. 5.

NALADIYAR

An Anthology on Human Life by 400 Tamil Sages

THIRUVALLAM BHASKARAN NAIR

RASHTRAPATI BHAVAN,
New Delhi-4. July 66

Dear Sri, Bhaskaran Nair,

Thank you for your letter and the valuable book. I am very glad to say that your work of spreading the knowledge of great Tamil Classics in Kerala is quite useful to the country.

With best wishes,

Yours sincerely,
(Sd.)

S. RADHAKRISHNAN

Sri. Thiruvallam Bhaskaran Nair,
Purakkamam, Ambalathara.
Trivandrum-9.

Malayalam rendering of
NALADIYAR
(A Popular Tamil Classic) by
Thiruvallam Bhaskaran Nair

First Print 1967

Published by
ARULNILAYAM PUBLISHERS
AMPALATHURA, Trivandrum-9.

Printed at
Prasad Printing Works
Attakulangara, Trivandrum.

Price Re 1-50

Copy Right P. Syamala Devi.

വണകരം.

വാനത്തുദിച്ച മഴവില്ലിനു തുല്യമാ മെൻ
മേനിയെഴും നിലയറിഞ്ഞുതാത്തമുഖം
ഞാനെൻ മനം നിലപെറാൻ ഭൂവിപാദമുന്നം
ത്തോന്നീനിലം തലതൊട്ടം പടികമ്പിടുനേൻ!

ഭരതം

കുറെ കൊല്ലങ്ങളായി, ശ്രീ തിരുവല്ലം ഭാസ്കരൻനായർ
തമിഴിലെ ഉന്നതങ്ങളായ ആധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും സാം-
സ്കാരിക ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു
പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു, മലയാളികൾക്കും മലയാളഭാഷയ്ക്കും വില
മതിക്കാനാവാത്ത സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.
'നാലടിയാർ' എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം തിരുക്കുറുപോലെയുള്ള ഒരു
മഹാഗ്രന്ഥമാണ്. വിജയപുരം ജീവിതം നയിച്ച് മനുഷ്യ
ജന്മത്തെ അന്തർമ്മാർദ്ദനതിനാവശ്യമായ സൽഗുണങ്ങൾ ഏക
സ്പഷ്ടമാകുന്നരീതിയിൽ ഇതിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ
തർജ്ജിമയിൽ ആശയങ്ങൾ വളരെ സ്പഷ്ടമായ രീതിയിൽ
ഇണക്കിപ്പകർത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം
മലയാളികൾക്കുവേണ്ട ഉണർപ്പ് നൽകട്ടെ. ഗ്രന്ഥകർത്താവായ
ശ്രീ: ഭാസ്കരൻ നായർ മേലാലും വിപുലമായ തോതിൽ മലയാ-
ളസാഹിത്യത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്താൻ ജഗദീശ്വരൻ അനുഗ്രഹി-
ക്കട്ടെ. ദേശത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ പുരോഗതിക്കു അദ്ദേഹ-
ത്തിന്റെ ഈ വിധമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രയോജനീകരിക്കട്ടെ
എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ,

തിരുവനന്തപുരം }
30—7—1966. }

പട്ടം ഏ. താണുപിള്ള
ഗവണ്ണർ, ആഡ്രാസ്റ്റേറ്റ്.

അവതാരിക.

അതുലഗുരോഷ്വരയും ആഗോളപ്രസിദ്ധിയും ഉള്ള തിരുക്കുറളിനെ, അതിന്റെ നീണ്ട രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു്, ഇന്നേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനകർത്താക്കളാൽ കാണാത്ത അത്യുപലബ്ധമായ ആന്തരാത്മങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഭാഷ്യം നൽകി ഭാഷാാന്തരം ചെയ്തതോടൊപ്പം ഭൂവിവിലാടക്കും, കൈവലുനവനീതം തായുമാനവർ കൃതികൾ തുടങ്ങി അതിഗഹനങ്ങളായ പലസിദ്ധാന്ത മഹാശാസ്ത്രങ്ങളെയും ഉൽകൃഷ്ട വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സഹിതം മനോഹര കാവ്യങ്ങളാക്കി പരിഭാഷപ്പെടുത്തി പരമപാവനമായ മാതൃഭാഷാസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചവരുന്ന എന്റെ ബഹുമാന്യ സുഹൃത്തു്, മഹാകവി ശ്രീ: തിരുവല്ലം ഭാസ്കരൻ നായർ, ഇപ്പോൾ 'നാലടിയാർ' എന്ന ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥത്തെയും, തന്റെ അനശ്വര സംഭാവനകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മഹത്തായ മലയാളസാഹിത്യലോകത്തിന്നു് കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു.

പുറനാന്തറ, കലിത്തൊക്കെ തുടങ്ങിയ ചില അതിപ്രാചീന സംഘകൃതികളിൽ ബുദ്ധ, ജൈനസംസ്കാരങ്ങൾ പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, സംഘകാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒടുവിൽ തമിഴ്നാട്ടിൽ ബുദ്ധ, ജൈനമതങ്ങൾ പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നിരുന്നു എന്നുമാനിക്കാം. ജൈനമതത്തെ ശക്തിയാക്കി തീർത്തോട്ടിച്ച തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരുടെ കാലത്തിന്നു മുമ്പായിരിക്കണം നാലടിയാരെപ്പോലെ ആ മതത്തിന്റെ മാർഗ്ഗസ്തംഭമായ പലഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിക്കപ്പെട്ടതു്

കുറഞ്ഞ എണ്ണം പാദങ്ങൾ ഉള്ളപദ്യങ്ങൾ എന്നർത്ഥപ്പെടുത്തുന്ന കീഴ്ക്കണക്കു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പതിനെട്ടിൽ ഒന്നാണു്

നാലടിയാർ. നാലു പാടങ്ങൾ ഉള്ള പദ്യങ്ങൾ ഉള്ളത് എന്നതും വരുന്ന 'നാലടി' എന്ന പദത്തോടു 'ആർ' എന്ന ബഹുമാന പ്രത്യയവും ചേർന്നാണ് ഈ പേരുരുവിച്ചത്.

ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന മേന്മയിൽ തിരുക്കുറളിനൊപ്പം സ്ഥാനം നാലടിയാർക്കും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“ആലും വേലും പല്ലക്കുരതി,

നാലും ഇരണ്ടും ചൊല്ലക്കുരതി” എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിൽ രണ്ടന്നു പറയുന്നത് തിരുക്കുറളിനേയും നാലും, നാലടിയാരെയും ഉദ്ദേശിച്ചാണ്.

നാന്നൂറു ജൈന സന്യാസിമാരാണ് ഗ്രന്ഥം രചിച്ചത്. ഈ നീക്കിതിയെപ്പറ്റി ഒരൈതിഹ്യം നിലവിലുണ്ട്. അന്നു വധി വർഷം മുമ്പ് എട്ടു പർവ്വതങ്ങളിലായി വാണിരുന്ന 8000 ജൈനസന്യാസിമാർ ക്ഷാമംനിമിത്തം സ്ഥലംവിട്ടു. അവർ പാണ്ഡ്യരാജധാനിയായ മധുരയിലെത്തി ആസ്ഥാന വിഭാഗമായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നു. സ്വന്തം നാട്ടു കളിൽ ക്ഷാമം കുറഞ്ഞതറിഞ്ഞ് തിരിച്ചുപോകാൻ ഭാവിച്ച പണ്ഡിതന്മാരെ വിട്ടുപിരിയാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത രാജാവ് അവരെപോകാൻ അനുവദിച്ചില്ല. അതിനാൽ അവർ ഭാരോപദ്യംവീതം ഭാലയിൽ ഏഴുതി അവരവരുടെ പാർപ്പിടങ്ങളിൽ ഇട്ടിട്ട് രാജാവറിയാതെ നാട്ടുവിട്ടു. ദുഃഖിച്ച രാജാവ്, പദ്യങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം ഏഴുതിയ ഭാലകളെ ആറ്റിപ്പിട്ടപ്പോൾ നാന്നൂറോളം കുഴക്കിനെതിരെ കുഴകി കേറി. സന്തോഷം കൊണ്ടരാജാവ് “നാലടി നാന്നൂറ്” എന്നപേരിൽ ഈ പദ്യങ്ങളെ ലോകോപകാരാർത്ഥം ഗ്രന്ഥമാക്കിചെയ്യാനാജ്ഞാപിച്ചു. അങ്ങനെ പതുക്കെ എന്ന ജൈന സന്യാസി ഒരിശ്വരസ്ത്രതീയംകൂടി ഏഴുതിച്ചേർത്ത് പല വിഭാഗങ്ങളോടുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥം ചമച്ചു.

ഗ്രന്ഥത്തിൽ 200-ാം പദ്യത്തിൽ “പെരുമുത്തരെയർ” എന്നൊരു പദം കാണുന്നു. ചെന്തലശാസനത്തിൽ മുത്തരെയർ

വംശത്തിൽപ്പെട്ട 'പെരുമ്പിടുക മുത്തരെയ'നെ ആചാര്യൻ അനിരുദ്ധൻ വാഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽരീച്ചിരുന്ന മുതൽപരമേശ്വരവർണ്ണപല്ലവൻ "പെരുമ്പിടുക എന്ന ബഹുമതി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ പെരുമുത്തരെയർ ഉപരാജാക്കന്മാരായിരുന്നു എന്നു കരുതാം. ഇതിനല്ല മുമ്പ് കി: പി 650-ൽ പദ്യങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം "നാലടിയാർ" പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടത് കി: പി 700-നടുത്തായിരിക്കാനും തരമുണ്ട്.

ഇളമ്പുരൻ, നച്ചിനാർക്കിനിയർ, പരിമേലഴകർ മുതലായ പ്രസിദ്ധ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഭാഗങ്ങൾ ഉദാഹരണങ്ങൾക്കായുദ്ധരിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനു തുളു മർ എഴുതിയ ഒരു പഴയ വ്യാഖ്യാനവും മരജ്ഞാന കർത്താവിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും ഉണ്ട്. ജീവിതത്തൊപ്പറി ചിന്തിച്ചു, അപഗ്രഥിച്ച വിമർശിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മേനയെ പുറസ്തരിച്ചു Rev, Dr: G. U. Pope, കപ്പുസ്വാമി മുതലിയാർ, അനവരത വിനായകംപിള്ള എന്നിവർ ഇതിനെ ഇംഗ്ലീഷിൽ തർജ്ജിമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

നാനൂറു പാട്ടുകളെ പത്തുവിതമുള്ള നാല്പതധികാരങ്ങളിലാക്കി മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളിൽകൂടി ധർമ്മം, അർത്ഥം, കാമം ഇവയെ ഉന്നതനിലവാരത്തിൽകൂടി പുസ്താവിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്,

തർജ്ജിമ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെ ശ്രീകരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു പറയാം. മൂല ഗ്രന്ഥത്തിലെ നാലു വരികളെ അത്രയുംമാത്രം വലിപ്പമുള്ള മണി പ്രവാളം നാലകികളിൽ സരസമായി ഒതുക്കിനിറുത്തിയിട്ടു ഉണ്ട്. ഈ ആശയാവിഷ്കരണപാടവം ശ്രീ. നായരുടെ പരിഭാഷകളുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. ഒരഭാഹരണം.

“ചെല്ലാവിടത്തും കിടപ്പിറന്നാ ചെയർനവ്
ചെല്ലിടത്തും ചെയ്യാർ ചിറിയർ-പുൽവായ്
പന്മം പൊറുപ്പിനും പായ് പരിമാ പോൽ
പൊന്മ മുരൺ ആറന്തൽ ഇൻറ” എന്ന മൂലഭാഗത്തെ
“യന്മം വിടില്ല യിടരികലു മകക്കുലിനൻ
യന്മം തൊടില്ല സുഖവാസ്തിലുമേ കിലേഭ്യൻ
കൊമ്പെന്തിനാവു മൊരു മാനിൻ ചാടിയോടി
വെമ്പിക്കുതിച്ചു പടയേറവതശപമല്ലോ.”

എന്നുചലമായും അനായാസേനയായും വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചേരിനെക്കാൾ നീണ്ട ബീരുക്കൾ ചുമക്കുന്നവർക്കു സാധിക്കാത്ത സേവനമാണ് ഒരു ബീരുവും ഇല്ലാത്ത ശ്രീ. നായർ നിവൃദ്ധിച്ചുപോരുന്നതെന്നു ഈ പദ്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി നാം ഓർമ്മിക്കുന്നതുനന്നായിരിക്കും.

ഒരു തർജ്ജമയായെന്നു തോന്നാനിരിക്കുന്നതാണ് ഒരു തർജ്ജമയുടെ വൈശിഷ്ട്യമെങ്കിൽ ഇതൊരു തന്നിഗ്രഹമാണ്. ഒരു രണ്ടുഭാഹരണങ്ങൾകൂടി നോക്കുക:—

“താങ്ങുനും തുലയും ക്ഷണം; വനനദീ
തീരത്തു ദാരുക്കളും
നീരിൽ താൻ ഫലവും ചൊഴിച്ചു, വീഴുമേ
വേരററു വെള്ളത്തിലായ്;
ആരാൽ കാമിനിതന്റെ ചാരുതനുക—
ണ്ടുള്ളം തളന്നിടൊലാ,
ചീരററത്തനവും വളഞ്ഞു വടികു—
ത്തിപ്പിൻ നടക്കായ് വരും.”

“ആലിൻമരം വിഴുവതിന്നിടയാക്കിക്കാതെ
പാലിച്ചിടം വിഴുവതിന്നു വിഴുന്നതെല്ലാം
മാലുററു വീണ ജനകന്നു തിവൻ നില്ക്കും—
നാലംബമായ് തനയരേവരുമേവരും മേൽ”

മാറത്തു മാലയണിയിച്ച തലോടി നാഥൻ
മാറിപ്പിരിഞ്ഞ കമനിക്കു, ദീഗന്തമാകെ
മാരിക്കു മുമ്പു മുകിലിന്നിടി കേട്ടതെല്ലാം—
മാരാലടുത്ത മരണാഘ്രമൊത്തിരിക്കും.—

“മാലക്കണക്കെഴുതു മാറവമറ സായം
കാലത്തിലക്കമനിയും മലർ മാലയെ കേൾ
പിച്ചുഞ്ഞെറിഞ്ഞു, കിളിർ കൊങ്ക പൊതിഞ്ഞിരുന്ന
നൽചന്ദനം തളവിമാച്ചു, ടി വീണ കേണാം” 397

ഒരു കവിയുടെ ഏതേതെ ശരിയായറിയാനും സൂക്ഷ്മാ
ത്മസാരങ്ങളെ ഒട്ടും വിടാതെ കവിതയിൽതന്നെ പ്രകാശി
പ്പിക്കാനും മറ്റൊരു കവി വൈഭവത്തിന്നു മാത്രമേ പൂർണ്ണമായി
കഴിയൂ എന്നതിന്നു പരിഭാഷകന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥവും ഒരു നിർഭര
നിദർശനമാണ്. ബാഹ്യമായി അകൽച്ചയുണ്ടെന്നു തോന്നി
യാലും ശ്രീ: നായരുടെ പരിഭാഷകളും മൂലഗ്രന്ഥവും ശിവശ്ശങ്കരി
യോഗത്തിൽ നില്ക്കുന്നതു ക്ഷമയുള്ള സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകർക്കുമാത്രമേ
ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയുള്ളൂ. ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്താഗതി
കളുടെ കൊടുമുടിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു സർവ്വഗതമായ കവിതാ
സൃഷ്ടിയിൽ സേകം ചെയ്ത സംവദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം
തീർച്ചയായും ജീവിതവിമർശന ഫലത്തെയും കാവ്യലോക
ത്തിന്നു പുതുതായേയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു അനുഭവത്താൽ
സമ്മതിക്കും.

വിരേയൻ.

ഇളയപെരുമാൾ പിള്ള
(Sd)

തിരുവനന്തപുരം }
4—9—1967. }

M. A. M. Litt
കേരളാ യൂണിവേർസിറ്റി.

ഉപോദംപാതം

മഹാകവിയും തത്ത്വജ്ഞനുമായ കാളിദാസന്റെ കവിതകളിൽ നാലുലോകോത്തര പദ്യങ്ങളെ നാം വാഴ്ത്തിവരുന്നുണ്ട്. ലോകോത്തരങ്ങളായ 1330 പദ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുള്ളതാണ് തിരുക്കുറവു. നാലടിയാരിലെ നാനൂറു നാലടികളും ലോകോത്തരങ്ങളാണ്. തിരുക്കുറവിലെ 1330 ഇരുകടികളിൽ ഒന്നു പോലും ഒരു കാലത്തും ഒരു ജാതി, മത, ദേശക്കാരും അപ്രധാനമെന്നു കരുതാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനു മുഖ്യഹേതു ആശയങ്ങളുടെ പുതുതായും ഗാംഭീര്യമോ അല്ല, ബോധനശക്തിയും യാഥാർത്ഥ്യവും വാഗ്മ്യങ്ങളുടെ ഏകത്വമാണ്. ഈ സംസാരജീവിതത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ നിരൂപിക്കുന്നതു ഒരു മുഴുത്ത സംസാരിയായിത്തന്നെ മദ്യപാനത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ മദ്യലഹരി പിടിപെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരാൾതന്നെ നിരൂപണം ചെയ്തുപോലെയായിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ. പരമജ്ഞാനിയായ തിരുവള്ളുവർ വ്യവഹാരജീവിതത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അതിനതീതനായിരുന്നു. അതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരാളിന്റെ മൊഴികൾക്കു യാഥാർത്ഥ്യം കൂടുന്നു. ഈ മേന്മയാലാണ് തിരുക്കുറവു ഈ ലോകജീവിതഗതിയാകുന്ന നദിയുടെ ഒഴുക്കിൻകൂടിത്തന്നെ അതിന്നെതിരായി ഇന്നും ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

നിത്യാനുപ്രായത്തിൽ സോപാനമായി ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവോടുകൂടിയുള്ള ഒരുത്തമലോകജീവിതമാർഗ്ഗത്തെ അനുശാസിക്കുകയാണ് തിരുക്കുറവു ചെയ്യുന്നത്. ഈ മാർഗ്ഗംതന്നെ നാലടിയാരിലെ ഉള്ളടക്കവും, പ്രപഞ്ചത്തെ ഒരുഗീതനാടിക്കൊണ്ടു പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളെത്തന്നെ അനുശാസനങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശങ്ങളായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉത്ഭവം, കാലം, മഹത്വം എന്നിവയെപ്പറ്റി അവതരികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ് ഒന്നു പറയാനുള്ളതായിട്ടില്ല.

25 കൊല്ലംമുമ്പ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ തമിഴിലുംകൂടിമഹാപണ്ഡിതനായ ഒരു സ്റ്റേറ്റിതനോടു് നാലടിയാർ തഞ്ചിമ ചെയ്യണമെന്ന് പ്രേരിപ്പിച്ചെഴുതിയിരുന്നത് ഞാൻ കാണാനിടയായി. ആ എഴുത്തിൽ തുളുവിനിന്ന മഹാകവിയുടെ ഭാഷാപ്രേമം എന്നെ പുള്ളകം കൊള്ളിച്ചു.

രാജ്യസ്റ്റേറ്റവും ഭാഷാസ്റ്റേറ്റവും ഏകയോഗത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു മഹാശയന്റെ വിശാല വീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. വേലുത്തമ്പിയുടെ അനന്തരഗാമി എന്നു നാട്ടുകാർ കൊണ്ടാടുന്ന ഗവണ്ണർ 'ശ്രീ: പട്ട'മാണു് അകം പുറം വെളുത്തയാളെന്നു ശത്രുക്കളും സമ്മതിക്കുന്ന ഈ പുണ്യശ്ലോകൻ. എന്റെ ജ്ഞാനമാർഗ്ഗപ്രചരണോദ്യമങ്ങളെ ആശംസിക്കുകയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ട ധനസഹായം ചെയ്യുകയും ചെയ്ത ആ മഹാനുഭാവന്റെ കരുണ ഈ അനശ്വരഗ്രന്ഥത്തിനൊത്തു പ്രകാശിക്കും.

മഹാകവി ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ സുപ്രസിദ്ധ, 'ഒരു ലക്ഷം' സംഭാവനയുടെ ഭാരതീയ വിധികർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആരുടെ രൂപികാചലനത്തിൽകൂടിയാണോ ഇപ്പോൾ തൊൽകാപും, നന്മൂൽ എന്നീ അനർഘരത്നങ്ങളെക്കൂടി കൈരളി അണിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുവോ ആ പണ്ഡിതവായ്മന്റെ മലമ്പാളഭാഷയോടുള്ള കാരുണ്യത്തെ ഞാൻ എന്നും സ്തുരിക്കുന്നു.

എന്നു,

അനുവാദകൻ.

ഉള്ളടക്കം

I വൈരാഗ്യധർമ്മ മാഹാത്മ്യം

1. അസ്ഥിരശ്രീ	21. ബന്ധുത്വം
2. അസ്ഥിരയൗവനം	22. സുഖാനുഭവം
3. അസ്ഥിരോപാധി	23. നന്മ
4. ധർമ്മപ്രചോദനം	24. ദർശനമെഴി
5. അശുദ്ധം	25. വിവേകം
6. ത്യാഗം	26. അജ്ഞാനം
7. അകോപനം	27. വൃതംസമ്പത്തു്

II കടുംബധർമ്മ മാഹാത്മ്യം

8. സഹനശീലം	28. അനൗദയം
9. പരദോഷാനിച്ഛ	29. ദോഷദൂഷം
10. മരണമുക്തി	30. മാനം
11. ജനാനന്തരകർമ്മഫലങ്ങൾ	31. യാചിക്കാതിരിക്ക
12. സത്യസന്ധത	32. സമാധാനം
13. ദേഷ്ടാർത്ഥമേവം	33. കീഴ്മ്മതതപം
14. വിദ്യ	34. അജ്ഞത
15. കലീനത	35. അധർമ്മം
16. ശ്രേഷ്ഠൻ	36. നീചത്വം
17. മഹത്തമങ്ങളെനിന്ദിക്കാതിരിക്കൽ	37. പലവക നീതികൾ
	ആനന്ദകാണ്ഡം
18. സത്സംഗം	38. ദാസി
19. മഹത്വം	39. പരിവൃദ്ധ
20. അക്ഷീണപരിശ്രമം	40. വിരഹം.
-

ധർമ്മകാണ്ഡം

(വൈരാഗ്യധർമ്മമഹത്തേജം)

1. അസ്ഥിരശ്രീ.

നന്നായ് ഷഡ്ഘോരസമോടിയാഴ്ച പ്രിയ യു-
ട്ടുംഭോജ്യവും തന്റെ വാ-
യോനേ, തീന്ന പരം മടുത്തുപ്രഭുവും,
പില്ലാടുകൈക്കുവിളിയിൽ,
കഞ്ഞിത്തായ് തെരുവിൽ കിടന്നവയുമാ-
റായീടുകിൽ, ചൊല്ലെഴോ
കുഞ്ഞേ! യെങ്ങു നിലച്ചിരിക്കുമിവിടെ-
ക്കാണുന്നൊരീഭൂതികൾ.

1

അക്ഷത്തിൽ തലകീഴ് കുറങ്ങുമൊരു ച-
ക്രക്കാൽ കണക്കാരൊട്ടും
പക്ഷംവിട്ടു സ്വയം കുറങ്ങിവരു മ-
ബ്ഭോഗങ്ങളിബ്ഭുതലേ;
അക്ഷിണം വയലിൽകിടക്കുളഴുതു-
ണ്ടായ് വന്നതെല്ലാം മായ്
ഭക്ഷിക്കും പടിതിന്നിലുള്ള വിഭവം
പങ്കിട്ടിടുന്ന നൃണം

2

പൊങ്ങിടം ഗജകണ്ഠമേറി, സിതമ്മ-
ത്രചാമരായതൻ കീഴമ-
നെയും തന്നരിയെത്തുരത്തുമതുലൻ
സേനാനിയാം ഭൂപനം

അന്നംവിട്ടു നിലംപതിക്കുമവിടെ,-

ത്തൻ കർമ്മപാകത്തിനാൽ,

സ്വന്തംകൊണ്ടൊരു കാന്തപോലുമെരിപ-

ക്കുത്തായ ദുഃഖത്തൊടേ

3

2. ലോകഭൂതികൾ വണ്ടിയുടെ ചക്രക്കാൽപ്പോലെ എപ്പോഴും കീഴ് മേൽമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഒരോരും ഒന്നുകൊണ്ടേ ലോകത്തിന് സമത്വവും സുഖവും കൈവരുകയുള്ളൂ. ഈ ഒരോരുംമാണ് യഥാർത്ഥ കർമ്മബീജം. ആദിയിൽ മനുഷ്യസമുദായങ്ങളിൽ ഒരുവൻ വേട്ടയാടി നേടിയ മൃഗത്തിൽ എല്ലാവരും തുല്യാവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനാലാണ് "അക്ഷിണം നിലമക്കിടാങ്ങളഴുതുണ്ടായ"വന്ന വിഭവങ്ങൾ മുഴുവനും ആരുടേയും സ്വായത്തമാണെന്നു കരുതത്തക്കതല്ലെന്ന് ശാസിച്ചിരിക്കുന്നത്. (കിടാക്കൾ-ഉഴാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പോത്തുകൾ.)

3. ഉപാധിപരമായി മതിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തികൾ എത്ര പഴക്കവും പ്രാബല്യവും ഉള്ളതായിരുന്നാലും തകർന്നുപോയവയെന്നതിനു തൊടിയിടമതിയാവുമെന്നു ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം ഉയിരിനു തുല്യമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ധർമ്മങ്ങളെ ശത്രുക്കൾ അപഹരിച്ചതാണെന്നു രാജാവിന്റെ ജീവൻ സ്വർഗ്ഗം ശിക്ഷപ്പെട്ടിട്ടു് ആത്മബലം ക്ഷീണിക്കുന്നു. സ്വന്തം ആത്മബലം ക്ഷീണിച്ചിട്ടു് ആ ക്ഷീണത്തെ മഹറാജ തവിക്കുവശമായിനില്ക്കുന്ന ഒന്നടങ്കം രാജ്യശക്തിയും വ്യക്തമെന്നതോന്നിപ്പോയതിനെപ്പറ്റത്തീട്ട് സൃഷ്ടിയിലും ആത്മാവിന്റെ അതുല്യ ശക്തിയേയും മേധാവിത്വത്തേയും വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു.

ആയുഷ്ക്കാലമകന്നകന്നു വീടവേ

ജീവനെയുണ്ടീടുവാ

നായിട്ടാക്കു മടുത്തടുത്തുവരുമേ

മേഘവിനാ ധർമ്മം

മായംഭൂതികളുംക്കുണത്തിലതുമി-
 നോർമ്മിച്ചുകർമ്മങ്ങളെ-
 ചെല്ലേണ്ടുന്നവ ചെല്ല ചെല്ലവീരവിൽ
 തിർത്തിട്ട നീ സാരം.

4

തന്നെച്ചേൻ വളന്നഭൂതിപരനും
 പങ്കിട്ടിടാതൊക്കെയും
 തന്നത്താനതുകൈയ്യടക്കിനതിനെ-
 ത്താൻ പുഴ്ത്തിവച്ചിടൊലാ;
 മൂന്നാലേ പരനും പകുത്തതിനെഴും
 ഭാരംകുറച്ചാകിലോ
 വന്നിടില്ലയിരിന്ന ഹാനിയതിനാ-
 ലാപത്തുമാറാനിടം.

5

4. മുഖജനകർമ്മശിഷ്യങ്ങളെ ചെല്ലുതീർക്കുകയാണു് ഈ ഉപാധിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. കർമ്മം ചെല്ലുതീർത്താലേ കർമ്മഭാരം ഒഴിയുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ ചെയ്യാനുള്ള കർമ്മങ്ങളെ ചെല്ലുതീർക്കാൻ തന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ആയുസ്സിന്റെ അവധിയെപ്പറ്റി ഒരു മൂന്നറിവുമില്ലാത്തതിനാൽ കർമ്മങ്ങളെ ഉടനെ ചെല്ലുതീർക്കേണ്ടതാണെന്നു് ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

5. ശരീരമേ ഭാരമുള്ളതായാൽ ശരീരംകൊണ്ടാർജ്ജിക്കുന്ന വിത്തവും ഭാരമുള്ളതാണു് ധനംസമ്പാദിക്കുന്നവൻ ഈ ഭാരം താങ്ങേണ്ടിവരും. ധനം സുഖജീവിതത്തിനു് ഉപകരിച്ചാലും അതിന്റെ ഭാരം സുഖത്തെ ഹനിക്കുകതന്നെചെയ്യും. അതിനാൽ തനിക്കു ധനമുണ്ടായാലും പുഴു്കിവയ്ക്കാതെ ഉചിതമായി വിനിയോഗിച്ചുതീർക്കണമെന്നുപദേശിക്കുന്നു. ഇല്ലാത്തവർക്കു പകുത്തു കൊടുക്കേണ്ടതാണു് ഭരചിതൃമെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ ന്യായപ്രകാരം പുഴു്കിവയ്ക്കൽ പരാപഹരണമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആയുസ്സിന്നതിരണ്ടു, തിന്നൊരുവരും

താണ്ടാവതല്ലയിൽ,

പോയിട്ടിന്നതിനെക്കടന്നെവരമേ

രക്ഷപ്പെടുന്നില്ലേടോ;

നാളെത്തൻ മരണപ്പെരുമ്പറ മുഴ-

ക്കും കേൾക്കുമെന്നെണ്ണി, നാൾ

നിളിക്കാതായിരിൻ സുഖത്തിനപര-

ന്നംശിക്കു നീ സർവ്വവും

6

എപ്പോഴും വെളിവിശിനില്ലമിനനെ-

ക്കപ്പും കണക്കാക്കിവ-

ച്ചപ്പാ! വാസരമെണ്ണിയെണ്ണി യയിരെ-

ത്തിന്നു കാലൻവലൻ;

നീയിപ്രാണികളിൽ കനിഞ്ഞു, കൃപയാം

ധർമ്മം ചൊരിഞ്ഞിടവാ-

നായില്ലെങ്കിൽ ജനിച്ചതെന്തിന്നു, ജനി-

ച്ചിടാത്തവന്നൊപ്പമാം.

7

6. മരണപ്പെരുമ്പറ—ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകളിൽ മുഴക്കുന്നുകൊടുവാലും. ഇല്ലായ്മയിൽ ഉടലെടുത്ത ഈ സൃഷ്ടി പഴയ പടി ഇല്ലായ്മയിലൊടുങ്ങാതെ വരുകയില്ല. അതിനാൽ ‘ആയുസ്സിന്നതിരണ്ടു’ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ‘പരോപകാരാർത്ഥമിദംശരീരം’ എന്നു ആപ്തവാക്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. സ്വധർമ്മം ചെയ്യുന്നതു ‘നാളെയൊക്കം’ എന്നു കാലാവധികല്പിക്കുന്നതിന്റെ ജടതപത്തെയും ഉരുന്നിപ്പറയുന്നു.

7. സൂര്യൻ സ്വയം പ്രകാശവസ്തുവാണു്. അതിനു് ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ ആരോപിക്കുന്നതു മിഥ്യയാണു്. ഇപ്രകാരം ഭരിക്കലും ഇല്ലാത്ത സൂര്യോദയാസ്തമയങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന കാലവും മിഥ്യതന്നെ. ഈ വിധം ഭൂതഭാവീകരം വർജ്ജ്യങ്ങളായിവരുന്നു. ഇതിനാലാണു് മാമുനികൾ ‘അന്നന്നു കണ്ടതിനെ’ വാഴ്ത്തുന്നതു്.

ഇന്നു ചെയ്യാനുള്ളതോ, സമസ്തപ്പീടകളായ 'പ്രാണികളിൽ കനിഞ്ഞു കൂപയം ധർമ്മംചൊരിയുക'യുമാണ്. ആ ജീവകാരുണ്യ മീലാത്തവൻ ജനിച്ചവനായാലും ജനിക്കാത്തവനായിട്ടേ കരുതപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

ആത്മന്തരം മരിച്ചിടത്തെ യവരെ—

പ്രപഞ്ചീച്ച സമ്പന്നരാം

ധൃത്തന്മാർ ചെറുബുദ്ധികൊണ്ടു ഞെളിയും

ഹാ! ദുഷ്പ്രഭുതങ്ങളേ!,

രാവിൽ കാർമുകിൽ തന്നിൽനിന്നു വെളിവാ—

നീടുന്ന വിദ്യേന്തുപോ

ലാവും കേൾ നിമിഷത്തിൽ മായുമുലകിൽ

സ്ഥാനം ലഭിക്കാതലം.

8

ഉണ്ടിടത,ജിമാനമൊട്ടുനിലനി—

ത്തിടാതെ, സൽക്കീർത്തിയെ—

ത്തിണ്ടിടാ,തതിദിനരിൽ കൂപകല—

നീടാതെയും തന്നിടം.

യാചിപ്പോക്കൊരു ലുബ്ധനായ്, ചൊരുള്ളതും

കെട്ടിപ്പിടിപ്പോൻ ധനം

മോശംചെയ്യവനെന്തെന്നു കരുതി—

പ്പോരും മഹാലോകരും.

9

8. മുഴുവനും ഇരുട്ടേയായ രാത്രിയിൽ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ തൊട്ടുതൊട്ടുള്ള മിന്നലിന്റെ വെട്ടത്തിനോടു ലൗകിക മോടി കള്ള ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. അഥവാ മിന്നൽ നിണ്ടുനിന്നിരുന്നാൽ തന്നെയും അതു രാത്രിയുള്ളിലാണെന്ന സത്യത്തെയും ഉൽബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

9. ധനത്തിന്റെ ഉപയോഗം ഉണ്ണുക, അഭിമാനത്തെ നിലനിർത്തുക, സൽക്കീർത്തിയാർജ്ജിക്കുക, സാധുക്കളെ സഹായിക്കുക, യാചകർക്കു കൊടുക്കുക ഇത്യാദിയാണ്. ഇവയെ

നിന്നും ഉപയോഗിക്കാതെ ധനത്തെവെച്ചു കാക്കുന്നവൻ അതപ
ഹരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുക എന്നു തോന്നും.

ആകാശത്തിലുയർന്നു മലയും
നാടുംപെരും പാണ്ഡ്യനേ!
നീകാണു വയറിനുവേണ്ട തശനം
ചെയ്യാ, തുടർക്കാതെയും,
ദേഹത്തിനെ ഹനിച്ചു, ധർമ്മത്തെയും
ചെയ്യാതെയും, ദുർമ്മനോ
മോഹത്താൽ നീയിതേടുവോന്റെ ചിയിതോ!!
തേനീച്ചതൻമുൻവിധി.

10

തേനീച്ചകൾ പലയിടങ്ങളിൽനിന്നും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കിട്ടിയ
തേനിനെ അപ്പപ്പോൾ അനുഭവിച്ചുതീർക്കാതെ ഒരു കൂട്ടിനുള്ളിൽ
സംഭരിച്ചുവെക്കുന്നു. വേടൻ ഈ കൂടുപൊട്ടിച്ചു തേൻകവരണം.
തേൻനിമിത്തം കൂടുംകൂടി നഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്ന തേനീച്ചയുടെ
മുൻവിധിയെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു.

2. അസ്ഥിരയുഗം.

വാല്യകൃംവതമെന്നുകളെ മലമാ-
രത്തെ ചെറുപ്പത്തിലേ
തീർത്തുണ്ടായ സുഖത്തെ യുണ്ടു പുലരും
വീരന്തൻ വിവേകത്തിനാൽ;
കാമ, ക്രോധ, മദാദി മുത്ത യുവകാ-
ലത്തിങ്കലുന്തെന്നാ-
സാമോദിച്ചവർ മേൽ വളഞ്ഞു വടിക-
ത്തിക്കൊണ്ടുണിറുപ്പമേ.

11

സ്നേഹത്തിൻ വടിവേമറഞ്ഞു, യേതാ-

ശ്ലേഷംകുറഞ്ഞ,മ്പഴി-

ഞ്ഞാ,വാ! മങ്ങി,മറഞ്ഞിടുന്നു, മഹിയിൽ

സ്ഥാനം നരുന്നതിയിൽ;

ഈ ലോകത്തു ജനിച്ചതിന്നു ഫലമെ-

ന്തുണ്ടെന്നു കണ്ണിർപൊഴി-

ച്ചാലോച്ച,മ, കപ്പലൊത്തുകടലിൽ

താഴുന്നപോൽ തേളുമേ.

12

11. സംസാരജീവിതം ഭാരമേറിയതാണ്. അതു വഹിക്കാൻ കൂടുതലൊട്ടുപും യൗവനകാലത്താണ്. അതിനാൽ യൗവനകാലത്തുതന്നെ ആ ഭാരം നിവർത്തിച്ചിട്ടു ആത്മീയകാര്യങ്ങൾ ആരംഭിച്ചുകൊള്ളുന്നവൻ യഥാർത്ഥജീവിത സുഖം അനുഭവിക്കുമാറാകുന്നു. അദ്ധ്യാത്മബോധം, രക്തം തിളച്ചുചേരുന്ന നമയൗവനത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. ഈ അദ്ധ്യാത്മബോധം യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളതായതിനാൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇപ്രകാരമല്ലാതെ, ഒന്നിനും കഴിവുകെട്ടു വാല്യകൃത്തിൽ അദ്ധ്യാത്മബോധം വേരൂന്നുകയേ ചെയ്യുകയില്ല. ഇപ്രകാരം ഈ ജനനംകൊണ്ടുപ്പെട്ട സംസാരത്തെ നിവർത്തിക്കാനും ശാശ്വതശാന്തിക്കുപോയുമായി അദ്ധ്യാത്മജീവിതം കൈക്കൊള്ളാനും പറ്റിയതു യൗവനകാലമാണെന്നു ഒരു വിവേകി അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

12. ശരീരക്കുറയം സംഭവിക്കുന്നതോടുകൂടി മനസ്സും കുറയിച്ചുവശാവുന്ന വാല്യകൃകാലത്തല്ല, ഈ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നു സ്വയം ചോദിക്കേണ്ടതു്.

കണ്ഠം താണിടറിച്ചുരുണ്ടു,തടിക-

പ്പിത്തപ്പിയ്യുന്നി, പ്പെരും

കുണ്ടിൽപെട്ടതുപോൽനടന്നു, മുഴുവൻ

പല്ലംകൊഴി,ഞ്ഞെകനായ്,

അന്നംപുഷ്പം, ലോപ്യം, മന മാ-

റീടാതെ നീറി, ചീരം

കേണാലും മനമാശയററസുഖമി-

ന്നാരുണ്ടു തേടിട്ടുവാൻ.

13

മുന്നം മാതൃകരങ്ങൾ പോലെ യൊടുവിൽ

കോലേക മാലംബമാ-

യെന്നായ, സ്ഥിരവളഞ്ഞുണങ്ങി തലയും

താനേ വിറച്ചായ നാൾ

ചാവും നാവുഴറിക്കഴഞ്ഞ സമയ-

ത്തും കാമ മൊട്ടും തണു-

ത്താകാതാശകൾ നീണ്ടുനില്പതു നരൻ

തന്നുള്ളിലതുളളതും.

14

മനമാശയററസുഖം—അഗ്നിക്കു ചൂടു ഗുണമായിരിക്കുന്നതു പോലെ മനസ്സിനു ആശ ഗുണമായിനില്ക്കുന്നു. അതിന്റെ സ്വഭാവം ചലനവും. അങ്ങനെ ചലനം ആശയുടെ സ്വഭാവമാണെന്നും പറയാം ആശയുള്ളിടത്തോളം ചലനവുമുണ്ട്. ചലനമാണു ചീന്ത ചിന്തയാണു ഭുജത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നത്. അഗ്നിയിൽനിന്നും ചൂടിനെ മാറ്റിയാൽപിന്നെ അഗ്നിയെന്നൊരു വസ്തുവില്ലാതായിത്തീരും. അതുപോലെ ആശയൊഴിഞ്ഞിടത്തു് മനസ്സും ഇല്ലാതായിത്തീരും. ആത്മാവിനു് ഒരു കാലത്തും ഇല്ലെങ്കിലും ചലനം ഉള്ളതായി ആരോപിക്കുമ്പോൾ ആ ആരോപിത, ചലനം, മനസ്സായിത്തീരുന്നവെങ്കിൽ മനസ്സു മാഞ്ഞയിടത്തു് ആത്മപ്രകാശം സുസ്ഥിരമായിത്തീരും. ഈ ആത്മപ്രകാശത്തെയാണു് ‘മനമാശയററ സുഖം’ എന്നു വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്.

14 മുന്നം....മാലംബമായ്—ശിശുപ്രായത്തിൽ അമ്മയുടെ കൈപിടിച്ചുനടന്നതുപോലെ രണ്ടാം ബാല്യത്തിൽ വടിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിമാത്രം നടക്കുന്നു.

ഉയിർമായി ബന്ധമുള്ള മറെറൊന്നെല്ലാം മാറിയാലും ആൾ ഉയിരിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആൾ ഉയിരിനതൃപ്തപ്പെടുന്നവനും.

എന്തായായവ ള്ളെന്ന യിങ്ങു പ്രസവി-

ച്ചിട്ടിട്ടുപോ യിന്നിമേൽ

തന്തായാരെവിടെന്ന നോക്കി യവളിൽ

താനും ജനിച്ചിടുവാൻ,

അത്തായാരു, മഥോ തനിക്കുമൊരു താ-

യാരെത്തിരഞ്ഞാ, യ പോൽ

നിത്യം തേടിടുമേ ജഗത്തിലൊരു മാ-

താവനു മാതാവിനെ.

15

കൊണ്ടാടിക്കരുതിക്കളത്തിലു ജ മേ-

ധത്തിന്നു വാളോടു കൈ-

ത്തണ്ടിൽ കർമ്മി ലേങ്ങര കാട്ടി, യ തു ക-

ണ്ണം നിട്ടിയുണ്ണം സുഖം

പൂണ്ടിടും ബലിയാടുതന്നറിവു കേ-

ടുണ്ടാകയില്ലെന്നവേ

മണ്ടിടും യവകാല സൗഖ്യ മരിക്കിൽ

കാണം വിവേകിക്കു കേരം.

16

15. ജന്മാന്തരങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചാൽ ഭാരോരുത്തക്കും അസംഖ്യം മാതാപിതാക്കന്മാർ വേണ്ടിവരുന്നതായിട്ടറിയാം ഒരു മാതാവിന്റെ ആദി ആദിമാതാവിലും പിതാവിന്റേതു് ആദിപിതാവിലും എത്തിനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരേ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു പുരുഷപ്രജയും സ്ത്രീപ്രജയും ജനിക്കുന്നതിനാൽ പുരുഷനിൽ സ്ത്രീയുടെ അംശവും സ്ത്രീയിൽ പുരുഷന്റെ അംശവും ഉള്ളതായിവരുന്നു. പുരുഷനിൽ സ്ത്രീയുടെ അംശം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു് സ്ത്രീപുരുഷനെ ആകർഷിക്കുന്നതു്. ഈ ദാരിയിൽ കൂടി ചിന്തിച്ചാൽ മൂലപ്രകൃതിക്കും ഈശ്വരനും കാരണവസ്തു

വായി, സൃഷ്ടിക്കും ഉപരിയായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുന്നു.

16. ആടിനെ ബലികഴിക്കുന്ന ഒരു കർമ്മത്തിൽ ആട്ടിന്റെ കഴുത്തിൽ വെട്ടാൻ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി കർമ്മം ചെയ്യുന്നയാൾ ആടിനു തിന്നാൻ ഇലയോമരോ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ഇല തിന്നാൻ കഴുത്തു നീട്ടുമ്പോൾ കർമ്മി ആട്ടിന്റെ കഴുത്തു വെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ തന്റെ നിലയില്ലായ്മയെപ്പറ്റി ആടിനുള്ള ബോധമില്ലായ്മയാണ് അവിവേകിക്കും ഉള്ളത് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “ചക്ഷുശ്രവണഗളസ്ഥമാഃ ദർശരം ഭക്ഷണത്തിന്നുപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ”

താതണ്യം തുലയം ഷുണം, വനനദീ

തീരത്തു ദാരുക്കളും

നിരീൽത്താൻ ഫലവും പൊഴിച്ചു, വിഴുതേ,

വേരററു, വെള്ളത്തിലായ്;

ആരാൽ കാമീനിതന്റെ ചാരുതനു ക-

ണ്ടുള്ളും തളന്നീടൊലാ

ചീരററു തന്മൂവും വളഞ്ഞു വടിക-

ത്തിപ്പിൻ നടക്കാൻ വരും.

17

ഇന്നിപ്പോൾ ജീവിതമെത്രമാത്ര മുതലും

തിന്നുന്ന പല്ലൊക്കെയും

നന്നായ് നിന്നുകി, കൊഴിഞ്ഞു സമയ-

ത്തും നിളിപ്പിലയോ

ഭിന്നിച്ചി നില രണ്ടുമുള്ള തൊരു വ-

ന്നിൽതന്നെ കണ്ടിടുവോ-

രൊന്നോത്തിടുകി ലിയുവതപമതിനെ

ക്കീർത്തിക്കുവാനെന്തു താൻ?

18

വനം വിജന പ്രദേശമായതിനാൽ അവിടെ നില്ക്കുന്ന ഫലവാഹിയായ വൃക്ഷവും ആടും ഉപയോഗപ്പെടാതിരിക്കുന്ന

തെയുള്ളു. അതുപോലെ ലോകമേ മീഥ്യയാണെങ്കിൽ അതിനകത്തുള്ള ഏകദേശ യുവത്വത്തിന്റെ കഥയും കഥയില്ലായ്മയേ ആകുന്നുള്ളു. ഇനി, നദീതീരത്തുനില്ക്കുന്ന വൃക്ഷമാണെങ്കിൽ കാഴ്ചനീകര ഉണ്ടായാലും വീഴുന്നത് ആറ്റിലായിരിക്കും. അതുപോലെ യുവത്വത്തിന് ഏന്തെങ്കിലും മെച്ചമുണ്ടായിരുന്നാൽ തന്നെയും ആ മെച്ചം നശപരമാണ്. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ വേരുകൾ ഇളകിയും മറവും വൃക്ഷം സമൃദ്ധം ആറ്റിൽ വീഴുന്നോഴുകുന്നതുപോലെ യുവത്വമെന്നല്ലാ യുവത്വത്തെ വിളക്കിനിന്ന ആളുപോലും മരണമടയുന്നു.

18. തികഞ്ഞ ആരോഗ്യത്തോടുകൂടി ലോകസുഖങ്ങൾ ശരിയായനുഭവിച്ചയാൾതന്നെ അവശനായിപ്പോകുമ്പോൾ ആത്മഹത്യചെയ്യാതെ എല്ലാ അവശതകളേയും അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു ലോകം കാണുന്നുണ്ടെന്നു നാം ഓർമ്മിക്കുമെങ്കിൽ താമസ്യമോടികളിൽ ആദ്യം മദം തോന്നുകയില്ല.

താനി ഒന്നാട്ടു ചെറുപ്പമാണ്, മുതിരും

കാലത്തു ധർമ്മങ്ങളെ—

അാനേ ചെമ്പ്വിട്ടുമെന്നു നണ്ണി യുലകിൽ

കാലം കളഞ്ഞുകൊലാ;

മാനത്തപ്പെരുവാത മേറിയിളകും

കാലത്തു കണ്ടിടേക്കോ

മാനം പോയ്, കനിമാത്രമല്ല, വീഴുമു—

ക്കായും, മരം പോലുമേ.

19

ആയുസ്സിനു വരെയെത്തീരണം പിടിച്ചു—

ടിടുന്ന കാലത്തു—

നായുണ്ണുന്ന മറാതിരിക്കേ മതിനാൽ

നീയും, ചെറുപ്പത്തിലേ

നൂറായം നന്മകൾ ചെയ്തുവാഴ്ക; യമനോ,
മാതാവു മാറത്തടി-
ച്ചാലും ഗർഭമുടച്ചഴിച്ചു വീഴുമെന്ന്
ഭൂണത്തിനെപ്പോലുമേ.

20

19. തന്റെ ആയുസ്സുപോലാവധിയെപ്പറ്റി ഭയനിശ്ചയവും ആർക്കും ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കും സൃഷ്ടിയർക്കുള്ള നിറവേറ്റുന്നതിനു അവധി കല്പിക്കുന്നതിന്റെ അനൗചിത്യത്തെ എടുത്തുപറയുന്നു. മരണം ഭയത്തന്റെ ഏതവസ്ഥയിലും ഏതു പ്രായത്തിലും സംഭവിക്കാമെന്നതിനാൽ “മാനത്തേരി....പോലുമേ” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

20. കാലൻ എപ്പോഴുമുണ്ടു്. മാതാവു ജീവിച്ചിരിക്കുവെ മാതാവിന്റെ ഗർഭം കലക്കി, ശിശുവിനെ അവൻ അപഹരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ജനനത്തിനു മുമ്പേ മരണം സംഭവിക്കുന്നതും ലോകത്തിനനുഭവമായതിനാൽ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ഭാഗ്യകാലത്തിനെ സനാതന ധർമ്മാഷ്ടാനങ്ങളാൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

3. അസ്ഥിരോപാധി

ചന്ദ്രൻ മാമല മേലുദിച്ചു വിധ, മ-
ങ്ങാനപ്പറത്താളുമോ
പെൺകൊറ്റക്കുട പാറിടുന്ന നൂപനം
ചാവുന്നു വെന്നാ ത്തരായ്
ചൊല്ലി ചൊല്ലിയിരുന്നീടും തൊഴിലി ന-
ല്ലാതനുമായ് ഭൂമുഖ-
ത്തെല്ലാനാളു മിരുന്നു വെന്നു പറയാ-
നില്ലാരുമത്യന്തരം.

21

ആയുഷ്ശാല മരത്തൊട്ടക്കു മസിയെ-
 നോണം വിളങ്ങിപ്പോ-
 സ്സയ്യൻ വിണ്ണിലുദിച്ചിടാത്ത ദിനമു-
 ണ്ണാകാതിരുന്നിടവേ,
 നിയന്തിന്നിനി നാളെയെന്നു കരുതു,-
 ന്നായുസ്സും മുഖിലേ
 കായത്തൊപ്പനായി വിട്ടു മരുവാ-
 നോരുന്നതില്ലാരുമേ.

22

21. മരമുള്ളവർ മരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിപ്പറയാനേ ഈ
 ലോകം പാിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മരിക്കാതെയിരുന്ന കഥ ഒന്നുപോലും
 ആരും ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മരണത്തിൽ അനുശോചിക്കുന്ന
 വർ മരിക്കാതെയിരിക്കുമെന്നുള്ളവരല്ല. അങ്ങനെ നാശത്തെ
 പറ്റിയല്ലാതെ അനശ്വരത്വത്തെപ്പറ്റി ആരും വിചാരണചെ-
 യ്ക്കറിയാത്തതിനാൽ ആ പദവി ആർക്കും സിദ്ധിക്കാതെ പോവുന്നു.

22. അവസാനകാലത്തു് ഒരുത്തൻ തന്റെ ശരീരത്തെ
 ലോകത്തിനായിട്ടു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ ശരീരം
 കൊണ്ടാർക്കും ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. അതിനാൽ ശരീരംകൊണ്ടു്
 പരയോഗമുള്ളപ്പോൾ ആരും ലോകോപകാരാർത്ഥം ശരീരത്തെ
 വഹിച്ചുവരായിത്തീരണമെന്നുപദേശിക്കുന്നു.

കല്യാണാവസരേ മുഴങ്ങി വരനായു്
 സന്തംഗമുന്മേലൊ-
 നല്ലാപിച്ചൊരു വാദ്യഘോഷമതുതാൻ
 പിന്നീട് തേ ഭൂമിയിൽ
 ഘോഷിക്കും വരനന്തരീക്ഷി ലുടന-
 പ്രേതത്തിനും മേളമായു്;
 ശോഷിക്കാത്ത സനാതനത്വമതിനെ-
 സ്സാക്ഷാൽക്കരിച്ചിടനി.

23

പ്രേതത്തിനഭിവാദ്യമോതിയതുപോയ്,
 പിന്നെ മുഴക്കീടുമു-
 പ്രേതത്തിന്നെ യലങ്കരിക്കു മളവിൽ,
 തീയിൽ ചുട്ടമ്പോഴുമേ;
 നാളെച്ചാവവരിനു ചുരുക്കം തടി തോ-
 ഉത്തേന്തി നാണംവിനാ
 നീളെത്തുക്കി നടന്നിടുന്ന കളിയെ-
 ക്കാണുന്നു ഞാനെങ്ങനെ?

24

23. കല്യാണപ്പട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുന്ന വാദ്യമേളിക്കാരും, വാദ്യങ്ങളും അതേസ്ഥലവും തന്നെയായിരിക്കാം വരന്റെ മരണപ്പട്ടങ്ങളിലും പങ്കെടുക്കുന്നത്. ഭാവം മാത്രം മാറിയിരിക്കും. അതിനാൽ ജനനമരണങ്ങളും സുഖദുഃഖങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ ഭാവനയ്ക്കകത്തുള്ളതേ ഉള്ളൂ. എന്നു സാരം.

24. പ്രേതത്തിനെ കളിപ്പിക്കുമ്പോഴും അലങ്കരിക്കുമ്പോഴും അതിന്നു വായ്ക്കുരീതിപ്പോഴും കട്ടയിൽ വയ്ക്കുമ്പോഴുമൊക്കെ അപ്പപ്പോൾ വാദ്യചോലാപ്പം മുഴക്കാറുണ്ടു്. ഇതും മനസ്സിന്റെ നിശ്ചയങ്ങൾ മാത്രം. പ്രേതത്തിനെ തുക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതുകൊണ്ട് ചോഷിക്കുന്ന പ്രേതങ്ങൾ ചോഷിയറ പ്രേതത്തെ ചുമക്കുന്നതായിട്ടേ കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. ചൈതന്യം, ജഡങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്നതു ചോഷാ ചോഷങ്ങൾ മാത്രമാണു്.

മാന തോങ്ങിയടിച്ച ബന്ധുകുല മു-
 ചുത്തിൽ കരഞ്ഞിടവേ
 കേറിപ്രേത മെടുത്തുകൊണ്ടു ചുട്ടകാ-
 ടെത്തി ചുട്ടുന്നോരെ, മുൻ
 കണ്ടിട്ടും ജഡമോടിയിങ്കൽ മുഴുകും
 മൃഗത്തെ യോർത്തല്ലയോ
 'മും മും മും' ചുട്ടകാട്ടു വാദ്യനിനരും
 മേന്മെൽ മുഴക്കുന്നതും.

25

തോൽസഞ്ചിസ്തീണയാ മുടമ്പിലതു തൊ-

ട്ടാടുന്ന കൂത്താടിയാം

ജീവൻ പിന്നെ വെളിക്കുവന്നു ജഡവും

കൈവിട്ടു പോയാവുകിൽ

പിന്നീടക്കയറാൽ ജഡത്തെയുടനേ

ബന്ധിച്ചിഴച്ചിടിലെ-

തൊന്നായ് പ്പുലമരിട്ടു കൂപ്പുകിലുമെ-

ന്തെല്ലാമതിന്നൊന്നുതാൻ.

26

25. ബന്ധുക്കളുടെ മുറവിളിയെ അല്പം പോലും വക വയ്ക്കാതെ ജഡത്തെ തീയിലിടുന്നവെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ജഡത്തിനു ജഡത്തോടു് ബന്ധമില്ലാത്തതാണ്. ഉയിരിനും ഉയിരിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ജഡങ്ങൾ വച്ചു പരിപാലിച്ചിരുന്നുവെന്നുയുള്ളു. ഈ ബന്ധം ഒരിക്കലും സത്യമല്ല.

26. ജീവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ മാത്രം ജഡത്തിനു ഈ ലോകത്തിൽ ഒരുസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ ഏവിടേയും ജീവന്റെ വിചാസം മാത്രമാണു നാം കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു സാരം.

വീഴും വഷ്ജലത്തിലേററ കുമിള-

സ്തോപ്പം പലേ യോനിയിൽ

താഴും പിൻ തലത്തൊട്ടുദിച്ച പടുമി

ദേഹങ്ങളെന്നോത്തുടൻ

ഈരൂപക്കളി കൈവെടിഞ്ഞു സ്വയമ-

ചൈതന്യമേ രൂപമായ്

ത്തിരും ഉത്താനമുദിച്ചവനു സമനാ-

യാരുണ്ടു ചൊല്ലഴിയിൽ.

27

പുണ്യത്താലുള്ളവാം വപുസ്സു മതിനാൽ

വേണ്ടും ഫലം നേടുവാൻ

കണ്ണേ! ദേഹമിരിക്കുവേ യതു നശി-

ച്ചിടുന്നതും കണ്ടുനി.

എന്നും നിന്നഴിയാ സ്വരൂപമതിനെ—

ക്കണ്ടോണ്ടിരുന്നെങ്കില—

ക്കുന്നിന്മേൽ മുകിൽ വന്നു പോയ പടി പോം

മോഹി രൂപങ്ങളും.

28

27. ഇക്കാണുന്നവയെക്കൊണ്ടും നാമരൂപങ്ങളുടെ വിലാസംമാത്രം. അവ ഉണ്ടാകുമ്പോഴേ അഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവയിൽ സത്യവും സനാതനവുമായ ചൈതന്യം ഇല്ലെന്നു താല്പര്യം. അതിനാൽ തന്റെ നിത്യരൂപത്തിനുവേണ്ടി നാമരൂപരഹിതവും സത്യവുമായ തന്റെ ചൈതന്യസ്വരൂപത്തെ താൻ നാമരൂപമോരത്തോടു കൂടിയിരിക്കവെ തന്നെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്.

28. മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം തന്റെ ചൈതന്യ സ്വരൂപത്തെത്തന്നെ എപ്പോഴും കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഈ ശരീരാദി പ്രപഞ്ചങ്ങൾ നമുക്കെപ്പോഴും വിഷയമായി നല്കുകയില്ല. അവ മലമേൽ കാർമ്മേലം ക്ഷണികരൂപങ്ങളോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പോകുന്നതു പോലെ തമ്മെ വിട്ടൊഴിയുന്നതാണ്.

ഇപ്പോഴിങ്ങനെ നിന്നിരുന്നവ, തന്മാ

പോയോൻ, കിടന്നോൻ, മരി—

ച്ചപ്പോഴെ നന്മി വിസ്തൃതത്തോടുലകം

ചോദിച്ചു പോരാൻ വിധം

മോഹംകേൾ ക്ഷണികം തുണക്കൊടിയിൽ നിർ—

ത്തുള്ളിക്കു പോലാകയാൽ

മോഹിക്കാ തുടൽ ധർമ്മമൊക്കെ യുടലു—

ള്ളപ്പോൾ നിവർത്തിക്കു നി.

29

ചോദിക്കാതി തിന്മൻ പിറന്നു, പലതാം

ബന്ധങ്ങളും വന്നു പിൻ

ചോദിക്കാതിടവും വെടിഞ്ഞു മരമൊ—

ന്നിൽ കൂടുവിട്ടെത്രയും

ദൂരത്തേക്കു പറന്നിടുന്ന കിളിപ്പോ
 ലെങ്ങോ ഗമിക്കേണ്ട നീ
 നേരറോരുടെയിൽ കൂടെ മളി മാ-
 നത്തതുജീച്ചിടേടോ.

30

29. കർമ്മമാണു ശരീരത്തിനു കാരണം. അതിനാൽ മരിക്കു
 മ്പോൾ കർമ്മം അവശേഷിക്കുന്നിടത്തു് പുനർജനം ഉണ്ടാകുന്നു.
 ഇപ്രകാരം ജന്മനിവർത്തിക്കു് കർമ്മനിവൃത്തി ആവശ്യമായിവര
 ന്നു. ചെയ്യേണ്ടിയുള്ള കർമ്മം ചെയ്തതിന്താലേ കർമ്മം നിവർത്തി
 ക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. കർമ്മം ചെയ്യാൻ ഉപാധിവേണം. ഇക്കാരണ
 ങ്ങളാൽ ഈ ശരീരം ഉള്ളപ്പോൾ കർമ്മത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു് എന്നു
 ധർശിക്കുന്നു.

30. ജീവാത്മാവിനു തന്റെ ആഭിയെപ്പറ്റി ഒരു നിശ്ച
 യവുമില്ലാത്തതിനാൽ “ചോദിക്കാതിരുപോൽ പിറന്നു” എന്നു
 പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജീവന്റെ മരണാനന്തരാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയും
 നിശ്ചയമില്ലാത്തതിനാൽ “കൂടവിട്ടെത്രയും ദൂരത്തേയ്ക്കു്” പറന്നി
 ടുന്ന കിളിപ്പോലെങ്ങോ ഗമിക്കേണ്ട നീ” എന്നും പറഞ്ഞു.

4. ധർമ്മപ്രവോദനം

മുജ്ജന്മമാണ് തപമേന്മനിമിത്ത മുളളാ-
 രിജന്മ ഭൂതികളിലാടി യഹങ്കരിച്ചു്,
 കയ്യും! തപസ്സു വീടു മെന്നതുകൊണ്ടു പുണ്യം
 നഷ്ടപ്പെട്ടു പടി ദരിദ്രകുലേ പിറക്കും

31

അല്പത്തരം നിറയുമെൻ മനമേ! ധനത്തി-
 ലെപ്പോഴു മാശകുടികൊണ്ടു, മറന്നു ധർമ്മം,
 നല്ലൊട്ടിട്ടന്ന നരജന്മ ചപാതർമാക്കി;
 തപ്പാതെ ചെയ്തുകിനിയെങ്കിലു മാന്മധർമ്മം

32

തൻപൂർവ്വ ജന്മകൃത ദോഷ ഫലങ്ങളാലും
 ഇതും മുഴുത്തുയിരു നൊത്തു ജളൻ കഴങ്ങും;
 ആപത്തിതിന്റെ വഴിനോക്കിയുണൻ വിചാൻ
 പാപത്തിൽ മുങ്ങി മുഴുകാതെ യൊഴിഞ്ഞു നില്ക്കും 33

31. തപസ്സ് സമ്പത്തിനേയും തപസ്സില്ലായ്മ ഭാരിദ്ര്യത്തേയും ഉളവാക്കുന്നു. തപസ്സാർജ്ജിച്ചവർ പ്രഭുക്കളായും അല്ലാത്തവർ ദ്രോഹന്മാരായും ജനിക്കുന്നു.

32. ജീവിതധർമ്മം ആത്മസ്വരൂപത്തെ അറിയുകയാണ്. ധനത്തിലും മറ്റും ആശപെടുകി ഏതും മലിനമായിത്തീർന്നവർ ഈ ധർമ്മത്തെ വിസ്തരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനാൽ അവർ ജന്മത്തെ പാഴാക്കിക്കളയുന്നു.

33. ഈ ജന്മത്തിലെ ദുരിതങ്ങളെല്ലാം മുഖജന്മത്തിൽ ചെയ്ത ദോഷകർമ്മങ്ങളുടെ പരിണത ഫലങ്ങളായതിനാൽ വരുംകാലസൗഖ്യത്തിനുവേണ്ടി ഈ ജന്മത്തിൽ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്ത് പുണ്യത്തെ ആർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്.

ഹാ! ദുർല്ലഭം നരവപുസ്സു ലഭിച്ചതോർത്താ
 ലീഭേഹമാൻ ഫല മാരു മടഞ്ഞ ശേഷം,
 സത്തായ ചാരനഭവിച്ചവർ പിൻ കരിമ്പിൻ
 കൊത്തുൻ തുപ്പുവതിനൊത്തുടലും തൃപ്പിക്കാം. 34

ചെക്കിൽ കരിമ്പതിനെയാട്ടി ഗുളന്തെയുണ്ടോൻ
 ദുഃഖിക്കയില്ലതിനു ചണ്ടുകരിച്ചിടുമ്പോൾ;
 ഇക്കായ ലക്ഷ്യമതു മുളുലിറീഞ്ഞതും പ്രാ-
 പിക്കുന്നവനാൽ പടുന്നതിലല്ലലേന്തേ? 35

എപ്പോഴുമുണ്ടരീകിലന്തക, നിന്നു, നാളെ-
 പ്പിലാട,ടുത്ത ദീനമോ, ദുരിതന്നിടാനായ്;
 നന്നായിതോത്തു സമയത്തെ വൃദ്ധാഹനിക്കാ-
 തിന്നേ മഹാമതികളോതിനതൊത്തു വാഴൂ. 36

34. മനുഷ്യജനം ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടം. അപൂർവ്വവുമാണ്. ഇതിനകാരണം വിശേഷലബ്ധിയായ മനുഷ്യന്റെ ഉപാധിയാണു്. സ്വസ്വരൂപ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിനു് ഉപാധി കൂടാതെ കഴിയുകയില്ല. അതിനാൽ ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനായി ഉപാധിയെ ആരും പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണു്. ലക്ഷ്യം നിവൃത്തിച്ചവർ പിന്നീടു് ഉപാധിയെ കണക്കിലെടുക്കുകയില്ല.

35. ഈ ഉപാധിയുടെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം സ്വസ്വരൂപസാക്ഷാല്ക്കാരമാണെന്നു് മഹത്തുക്തരും ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ ഈ ഉപാധിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന സമയത്തിന്റെ വില അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു ശാസിക്കുന്നു.

ദേഹം ലഭിച്ചതിനെഴുന്ന ഗുണങ്ങളെല്ലാം
ദേഹം വളഞ്ഞുവതിനെന്തെ ധരിച്ചിടാതെ,
മോഹം വെടിഞ്ഞു ചിരസൗഖ്യമടഞ്ഞിടാനായു്
ദേഹം ധരിക്കുവതുതന്നെയതിന്റെ ധർമ്മം. 37

ആലിന്റെ വിത്തു ചെറുതായുമഹോ വളന്നു
മേലായു് പടന്നു തണലേകിയപോലെ ചുറ്റും
ഊക്കുള്ളകയ്യിലന്നു ധർമ്മമതും ഫലത്തിൽ
വാഴ്ത്തുന്ന വിണ്ണിനെയുമായതു മൂടിനില്ക്കു. 38

നാളെന്ന തോൽ കുറയുന്നിഹനാളുതോറും
നീളുമ്പോഴേ കുറകിടുന്നതു കണ്ടിരുന്നും,
നാളെന്നാളമിതുപോലെയിരിക്കുമെന്നെ-
ന്നാളും നിനച്ചു ജളബുദ്ധി മദിച്ചുപോരും. 39

ഹിനങ്ങളായ പലവൃത്തികൾ ചെസ്സിലും തൻ
പീനം വെപ്പു പലകാലമിരിക്കുമെങ്കിൽ
മാനം വെടിഞ്ഞു പലപേരൊടുതെങ്ങി
നൂനം വരാതെ യുയിരിന്നു മിരുന്ന പോരാറും. 40

36. ജതിക്കുന്നതു മരിക്കാനല്ല. ദുഃഖിക്കാനുമല്ല. അനശ്വരവും നിത്യാനന്ദഭവുമായ തന്റെ സത്യസ്വരൂപത്തെ പ്രാപിക്കുന്നവർ ദുഃഖിക്കുകയോ മരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഈ അനശ്വരത്വപ്രാപ്തിക്കായി, മനുഷ്യജന്മം മുഖേന കൈവന്നിരിക്കുന്ന സുവർണ്ണാവസരത്തെ പാഴാക്കാതെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താനാണ് “മഹാമതികളോതിയീ”യീട്ടുള്ളതു്.

37. നശ്വരമായ ദേഹാദി പ്രപഞ്ചങ്ങളുടെ സൃഷ്ടി, സൃഷ്ടി രഹിതവും അനശ്വരവും ആയ നിത്യവസ്തുവിനെ അറിയുന്നതിനാകുന്നു. അല്ലാതെ ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ദേഹത്തെ സംരക്ഷിച്ചു പുലർത്തുക എന്നതല്ല. അതിനാൽ ശരീരധർമ്മം നിത്യാനന്ദപ്രാപ്തിയാണെന്നറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്.

38. ഈ ശരീരം ക്ഷണികവും മിഥ്യയുമായതിനാൽ അതിവ തൃപ്തം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് വഹിക്കേണ്ട സനാതനത്വമോ ഏറ്റവും മഹത്തും. ഇതെങ്ങനെ സാധ്യമാവും എന്നു കേട്ടാൽ ‘വല്ലഭേണു പുല്ലുമായുധം’ എന്ന പോലെ മഹാമതികൾ എത്രയും ചെറുതായ പരിസരങ്ങളിലും വലുതായ കർമ്മങ്ങളെ നിറവേറുകതന്നെ ചെയ്യും.

39. വയസ്സു കൂടുന്നോടും ആയുസ്സു കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ദിവസത്തിന്റെ ദൈർഘ്യത്തിനും സ്വസ്വരൂപത്തിനും അടുത്ത ദിവസത്തിന്റെ ദൈർഘ്യത്തിനും സ്വസ്വരൂപത്തിനും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ലാത്തതിനാൽ കാലം നീങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റി ആരും ഗൗനിക്കാതിരിക്കുന്നു.

40. ശരീരം നശിച്ചില്ലെങ്കിൽ ജീവനും അതിൽ എത്ര കാലവും ഇരുന്നുകൊള്ളും. ജീവിക്കാൻ ഉത്തമമാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാതെ പോയാൽ ഹിതമാർഗ്ഗങ്ങളെ അവലംബിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടിക്കൊള്ളാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ശരീരം ക്ഷണികമായതിനാൽ ഇതൊന്നിനും കഴിയുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നും ശരീരധർമ്മം ശരീരത്തെ പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോവുകമാത്രമല്ലാ എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

5. അശുദ്ധം

പുണ്ണിൽ പാറീട്ട മിയലിന്റെ ചിറകു-

ണ്ണാനെത്തിടും കാക്കനെ-

പുണ്ണിനോട്ടവതിനു വേണമൊരു ദ-

ണ്ഡം, നാലു മപ്പുണ്ണിനെ

‘കണ്ണേ! മാനളീർ മേനിക്കൊണ്ടു മലരേ !’

യെന്നൊക്കെ വാഴും ജളൻ

എണ്ണുന്നില്ലെലിൻ ജഡത്വ, മതു ത

നല്ലതപവും ചൊറുമേ.

41

മേട്ടരേസ്സുഷിരങ്ങളുള്ള തൊലിയാം

മുടാവി തൻ മോളില-

ങ്ങൊട്ടീടുന്നമലം മറച്ചു വസന-

ത്തിൽ പാറീട്ടും പങ്കവും

ചുറ്റി കൂട്ടി മലക്കുടക്കു സമമാം

കായത്തിനും മോളിലായ്

പാറീച്ചെന്നൊരു നീ ജഡത്തെ യൊരു ചൈ-

യുരം മേൽ വരും പോലെ കാൺ.

42

41. തന്റെ പുണ്ണരിക്കാൻ വന്നിരുന്ന ജയലിന്റെ ചിറകിന്റെ അംശം ആ പുണ്ണിൽ പാറിയീരുന്നതിനെ കൊത്താൻ വന്ന കാക്കയെ അടിച്ചോട്ടിക്കാൻ ഒരു പെണ്ണിനു കന്യ വേണ്ടിവരുന്നതായാൽ അനാളുടെ ദുർബ്ബല്യവും നിഷ്പ്രയോജനതവും എത്രയെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. അത്രക്കു കൊള്ളരുത്താവളെപ്പോലും ഭാമനിച്ചു സ്തുതിക്കുന്ന ഒരു പുരുഷൻ അവളുടെ ശരീരത്തിന്റെ നികൃഷ്ടതയെപ്പറ്റി അല്പം പോലും ചിന്തിക്കുന്നില്ല.

42. ശരീരത്തിൽ നവചാരങ്ങളെക്കൂടാതെതന്നെ ഏറ്റവും ചോരങ്ങളുണ്ട്. അവയെല്ലാം തൊലിയിൽകൂടി എപ്പോഴും മുകളിലോട്ടു തുറന്നുകിടക്കുകയുമാണ്. അതിനാൽ തൊലിയെ സൂഷിരങ്ങളുള്ള മൂടാവി എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ മൂടാവിയിൽകൂടി എപ്പോഴും അഴക്കു വെളിയിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ശരീരത്തിനകം മലം നിറഞ്ഞതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ശരീരത്തെ ഒരു സഞ്ചിയുടെ അകം മറിച്ചുകാണുമ്പോലെ കാണേണ്ടതാണ്. (ഒരു സഞ്ചി നല്ല തുണിയിലുള്ളതായാലും അതിൽ അഴക്കുപറരാതിരിക്കാൻ മറ്റെന്തെങ്കിലും തുണി അകത്തുവെച്ചു തപ്പിരിക്കും. സാധാരണ ഇതിനകം ധാരാളം അഴക്കു പററിയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അകം അഴക്കുണ്ടെങ്കിൽ ഈ സഞ്ചി മറിച്ചിട്ടു കാണുമ്പോലെ ശരീരത്തെ നോക്കേണ്ടതാണ്.) കായത്തിനും.... ചേർന്നൊരുതീ—ദേഹത്തെ നോക്കിത്താൻ എന്നഭിമാനിക്കുന്നതീ,

എപ്പോഴും പശിയുറഗശിക്കുവതിനാൽ,

ദുർഗ്ഗന്ധമേറുന്നതെ—

ന്നിപ്പാരിൽ പെരിയോർ വെറുത്തു വിട്ടു വോ—

രിക്കൊച്ചു ദേഹത്തിനായ്

എപ്പോഴും കളഭംകളിച്ചു കസുരം

ചാത്തിടിവും പിന്നെയും

വേപ്പോടേ മലമൂത്രമേറുമുടലിൻ

മാലിന്യമററിട്ടുമോ?

43

നീരും നെരും മകം തുറന്നു വെളിയേ

മാററിട്ടെടുക്കും പനം

കായെപ്പോൽ നയനം കഴിഞ്ഞു തലയോ—

ടിൽ കണ്ടു ഞെട്ടുന്ന ഞാൻ

ഹംഗ്ലാബ്ജത്തിനു തുല്യമീനയനമെ-
 ന്നാതം പുകഴ്ന്നാലുമേ
 തെല്ലതന്നെ യീവൻ വരിച്ച തുറവി-
 തപത്തെ ചൂലിപ്പിച്ചിടാ.

44

43. മാലിന്യമേ സ്വരൂപമായതാണു ജഡമെന്നു കാണി-
 ക്കുന്നു.

44. ചൈതന്യമൊഴിഞ്ഞ ജഡത്തിന്റെ ബീഭത്സതയെ
 പ്പറയുന്നു.

ഗ്രാമത്തിൽ മറവിൽ കറുത്ത ചുടകാ-
 ത്തിനുള്ളിലെല്ലാമ്പാമ്പ്തെറ്റി-
 ചാമട്ടിൽ ചീതറിക്കിടന്ന മഹിളാ,
 ദന്തങ്ങൾ കണ്ടുള്ള ഞാൻ
 മുത്തൊക്കും നരകുല്ല മൊട്ടിനിണയേ-
 ണാക്കിക്കു ദന്തങ്ങളെ-
 ന്നൊത്തെല്ലാവരും മോതിയാലു മിളകു-
 ന്നീലെൻ തപസ്സല്ലവം

45

രക്തത്തിൽ കൂടലും കൊഴുപ്പും മളിയും
 മാംസങ്ങളും മജയും
 കൂഞ്ഞ്ചെല്ലിൻ നീരയും ഞരമ്പുമിട തു-
 ന്നാരോഴ ചർമ്മങ്ങളും
 മുടീടാതെ തുറന്നിരുന്നു നിയതം
 നാദം നവ പോരവും
 കൂടും കൂടിനു പൂവണിഞ്ഞ മടവാ-
 രോതേരിനത്തിൽ പെടും?

46

45. സ്രീകൃഷ്ണൻ അംഗസൗന്ദര്യത്തിൽ ഭൂമിച്ചു പോകുന്ന
 വർണ്ണ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ക്ഷണികത കാണിക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം

എവിടെ നിന്നും ഉണ്ടായി, എവിടെ നശിക്കുന്നു എന്നോണം ചിന്തിക്കാതെ അതുതന്നെ സർവ്വവും എന്ന അന്ധതയും ബാധിച്ചവരിൽ തപസ്സു അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയില്ല.

46. ജീവബന്ധം ഉള്ളപ്പോഴും ശരീരത്തിന്റെ കൊള്ളുത്തായ്മ പലതാണ്°. ഈ നാററങ്ങര ശരീരത്തിന് സഹജമായി എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കാവെ അതിന്റെ പുറത്തു മണം തേച്ചു മണപ്പിച്ചാസ്വദിച്ചു തൃപ്തികൊള്ളുന്ന നിസ്സാരതപത്തെ തുറന്നുപലപിക്കുന്നു.

എപ്പോഴും മലമുറിടം പടി വെളി-

യ്ക്കോടും നവപാരമോ-

ടെ,പ്പോഴും മല മേറേയുള്ളിൽ വിളയി-

ക്കും കായ കുംഭത്തിലായ്°

മേല്ലൊന്നിൻ നിറമാൻ തോലു തടവി-

ക്കൊണ്ടും ഗന്ധ ദേഹമാം

ശിപ്പത്തെ ഗൃഗന്തം തൊട്ടും സ്തതികളാൽ

വണ്ണിച്ചിടും മൂലത്തും.

47

കായത്തിൻ പൊരുളിന്നതെന്നു ചെറുതും

കാണാത തീൻ മേലെയും

മായാ മോടികൾ നോക്കിനിന്നു ധരയിൽ

കൊണ്ടോടിടും മാനുഷർ

ദേഹത്തിന്നുത നൽകി നില്പുമുന്ദിരാ-

മച്ചുറവിഴും വിധേയ,

ദേഹത്തെ കിഴുകൻ പിളർക്കുവതു ക-

ണ്ടില്ലെന്നു വന്നിടമോ?

48

ചത്തോർ തൻ തലയോട്ടിലക്ഷിയൊടു വാ-

യ്ക്കും താണു പള്ളങ്ങളായ്°

പാത്തിടും, ചുട്ടുകാട്ടിൽ, വേദജനവും

കണ്ടോന്നു ഞെട്ടുംവിധം,

നായും ചേയ് മരിച്ച കാട്ടിലുടയോ-
 രില്ലാതെ, യെല്ലൊക്കെയും
 മായും മണ്ണൊടുചേന്നി, തൊക്കെ യുടലിൻ
 കള്ളം കഥിക്കുന്നിതോ?

49

പ്രാണൻ മാനിമറഞ്ഞവകു തല പി-
 ന്നോടായ് വേിച്ചാ ലതും
 കാണുന്നോക്കു യേം പെരുക്കു മളവ-
 ററംഗങ്ങ ഭൂങ്ങിങ്ങുമായ്
 വായില്ലാതെ ചിരിച്ച നെ നിരയാ-
 ലോതും, വേത്തിൽ ഭൂമി-
 ച്ചാകുന്നോക്കിഹ, നാമരൂപ വിളയാ-
 ദൃത്തിൻ വിചാസങ്ങളെ.

50

49. പെട്ടെന്നു നശിക്കാതെയുള്ള പ്രേതാവശിഷ്ടങ്ങൾ കാട്ടിൽ കണ്ടു പരിചയമുള്ളവരാണു വേടന്മാർ. കണ്ണു, വായ് മുതലായവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ വലിയ പള്ളങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ അവർ പോലും ഭയപ്പെടത്തക്ക ഭീകരതയാണു് ജീവൻ പിരിഞ്ഞ ജഡത്തിൽ ശേഷിക്കുന്നതു്.

50. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം നാമരൂപങ്ങൾ മാത്രമാണു്. നാമരൂപങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാൽ പ്രപഞ്ചം ഇല്ല. മനുഷ്യനായി നടമാടിയ ഉടലിൽനിന്നും ജീവൻ മാറിയാൽ പിന്നീടു് ആ ഉടൽ പിണമാകുന്നു. ഈ പിണത്തിൽനിന്നും മാംസം മാറിയാൽ ബാക്കി എല്ലുകളാകുന്നു. എല്ല നശിച്ചിട്ടത്തു് വെറും മണ്ണുവശേഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മണ്ണിൽനിന്നും ഉണ്ടായതെന്നു പറയാവുന്ന ദേഹത്തിനു് രൂപംകൊണ്ടുള്ള മേന്മയല്ലാതെ മരറാണുമില്ല. അതിനാൽ ഒരു പടത്തെ ആസ്വദിക്കുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ കായ്ക്കങ്ങളൊന്നും സത്യത്തിൽ ദേഹമല്ല മില്ലെന്നിരിക്കാലും അതിൽ മോഹംകൊള്ളുന്ന മായാവിചാസം അജ്ഞാതാൽക്കുള്ളതാണെന്നു പറയുന്നു.

6. ത്യാഗം.

ദീപം കത്തുമിടത്തു മറ്റു മിതളെ-
 നോണം തപസ്സിന്റെ മുൻ,-
 പാപം വിട്ടൊഴിയും, തരിമ്പു മവിടെ-
 ത്തങ്ങാൻ കരുത്തറ പോൽ;
 തൈലം തീർന്നിടവേ തപസ്സു പുതരും
 വ്യാപിച്ചിടം പോൽ തപോ-
 മൂലം പുണ്യമിളച്ചിടത്തു കലുഷം
 വീണ്ടും പിറക്കുന്നു കേരം

51

തന്നിഷ്ടങ്ങൾ നശിച്ചിടുന്നു, നടുവിൽ
 തൻ ദേഹവും വാടി വീ-
 ണെ നായാലു മടിഞ്ഞിടുന്നു ചുടല-
 ക്കാട്ടികളെന്നുള്ളതും
 മുന്നേ തന്നെയുണർവന്നു വശമായ്
 ത്തീരും തപസ്സനുര-
 നെന്നും ജ്യോത്സ്യ, പുരാണ, ശാസ്ത്ര, മുതവി-
 ട്റാടും മുഴുവ് ഓർത്തിയിൽ.

52

51. പുണ്യം വലിച്ചിടത്തു തപസ്സുണ്ടായിരിക്കും. പാപി
 കൾക്കു് തപസ്സിൽ താല്പര്യംതോന്നുകയില്ല. തപസ്സുചെയ്താൽ
 പാപം ഒഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

52. ജന്മസാഹചര്യത്തിന്നു തപസ്സൊന്നേ ഉപകരിക്കുക
 യുള്ളൂ. മറ്റു ശാസ്ത്രപുരാണാദി പാണ്ഠങ്ങൾ തപസ്സില്ലാത്തവർക്കും
 ലോകവ്യവഹാരത്തെ വലിച്ചിട്ടാക്കാൻ മാത്രം ഉതകും.

ഇല്ലം, നല്ല യുവത്വം, യോഗം, മഴക്കം
സമ്പത്തു മൊന്നിന്നു മി-

ങ്ങില്ലല്ലോ നില യെന്നു കണ്ടു മതിമാ-
നിലത്തിൽ വാണാകിലും

തെല്ലും മോഹമകന്നു ശാശ്വതസുഖം
തേടാനുപായങ്ങളെ-

ചൊല്ലാൻ തക്കവനെത്തീരത്തു പരമാ-
ത്മം ഇങ്ങനെ മേറുകൾ സ്വയം.

53

“ഇന്നെന്നെച്ചുട്ടുമെന്ന ദുഃഖമൊഴിവായ്
സൗഖ്യം വരും നാളെ,” യെ-

ന്നെന്നെന്നും മതിയിൽ കൊതിച്ചു കളയും
കാലത്തെ മൃഗൻ വൃഥാ;

ഇന്നിക്കണ്ടു ഭവത്തിലുള്ള ദ്രമ മ-
റെറന്നാൽ വരും സൗഖ്യമെ,-

ന്നിന്നേ കണ്ടുവിലം തൃജിച്ചു മതിമാ-
നണ്ണം സുഖം സർവ്വദാ.

54

53. ഒരു കുടുംബ സന്ന്യാസിയുടെ അവസ്ഥയെ പറയുന്നു. മറ്റൊക്കെമൊപ്പം കുടുംബവ്യവഹാരാദികളോടുകൂടിയിരുന്നാലും യാതൊന്നിലും ആശയില്ലാതെ, താൻ തന്നിൽ മാത്രം ഉള്ളവനായിട്ടിരിക്കുന്നതു കുടുംബത്തിൽ ഇരുന്നതന്നെ ചെയ്യുന്നതപസ്സാണു്.

54. ഈ ശരീര പ്രപഞ്ചാദികളോടികുറവോടെ എന്തു കാരണവശാലും ദുഃഖത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ ദുഃഖനിവൃത്തിക്കു് ഈ ദേഹാദികളിലിരിക്കുമ്പോഴും അതുകളൊന്നിലും താനില്ലാത്തവനായിരിക്കുകയേ ഉപായമായുള്ളൂ. എന്നുപദേശിക്കുന്നു.

ബാല്യത്തിൽ ചെറുതും വിചാര മകമേ
 കൂറാതെ, യാടിക്കളി-
 ച്ചല്ലോലം പല നാൾ കളഞ്ഞ പടി നി
 കൊന്ത യുവത്വത്തെയും,
 മാലും വന്ദ നിരന്നിടുന്നു പലതായ്;
 മേലെങ്കിലും മോചനം
 കാലേ കൈവരവാൻ തുനിഞ്ഞു വഴിയേ
 വാഴുന്നതാണുത്തമം

55

സന്താനങ്ങളെല്ലാ മെങ്കിലു മഹോ
 സൽക്കാരയെക്കൈ വിടാ-
 നെന്തായാലു മശക്, മോക്ക് വേവു
 ദുഃഖം നിറഞ്ഞാകിലും,
 ബന്ധം നിക്ഷിപ്ത വാന സാധ്യം, മതിനാൽ
 കാലേ വിചാരിച്ചു ത-
 ന്നതം കൊണ്ടതുതേ തൊടാതെ മരുവു
 മൃകൻ കണക്കില്ലാഴേ.

56

55. ജനാന്തരങ്ങളിൽകൂടി തീണ്ടുനില്ക്കുന്ന മേവത്തെ തട്ടി
 മാറാനെളുപ്പമല്ല. അതിനാൽ നിത്യസുഖത്തിന് ദുഃഖപ്രദമായ
 സംസാരത്തിൽനിന്നും താൻ മോചിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും എന്നുള്ള
 ഊഹാപ്രയോഗമാവശ്യമാണ്. അതിനാൽ 'തുനിഞ്ഞു.....ണ
 തമം' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

56. ഈ സംസാരം ഇല്ലാത്തതാണെങ്കിൽ അതിനെ മുഴി
 കേണ്ടതായില്ല. ഇല്ലാത്തതിനെ ഉള്ളതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു്
 ഉള്ളതാക്കി വസ്തുതീകരണാൽ മതി.

താനേ കൊണ്ടു തപോ വൃതങ്ങളെല്ലാ
 പ്രോത്സാഹിക്കേണ്ടതീടും
 താനാ ദുസ്സഹ ദുഃഖമേതു മറിവാൻ
 താനേ സഹിച്ചാലോ

ഉതനം തന്റെ തപസ്സിനൊടുമുളവാ-

ക്കീടാതിരിപ്പോൻ തപോ-

ദാനത്തിന്നധികാരിയായി വരു മെ-

ക്കാലത്തു മെട്ടിക്കിലു-

57

തന്നെപ്പരൻ പരിഹസിച്ചു പഴിച്ചതെല്ലാം

നന്നായ് പൊറക്ക, മതുല പഴിച്ചവൻ മേൽ

എന്നാളുമാനരക ശിക്ഷകളുണ്ണമല്ലോ

എന്നോത്തു മേൽ പരിതപിച്ചു മുണ്ടു നല്ലോർ.

58

57. ജീവിത ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം തപസ്സിനു തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നവനാണ്. ഈ ദുഃഖങ്ങളെ സ്വയം പൊറുത്തുകൊള്ളുന്നതു തപസ്സുള്ളവന്റെ ലക്ഷണമാണ്. ഈ ലക്ഷണമൊത്തവൻ മാത്രമേ തപസ്സിനധികാരിയായിവരുന്നുള്ളൂ.

പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിവന്ന വികാരമൊന്നും

വഞ്ചിച്ചിടാതെ മന മെന്നു മൊരേ നിലയ്ക്കായ്

പഞ്ചാമൃതം പൊഴിയുമിവമെഴും തപസ്സിൽ

സഞ്ചാര മുളുവനു മുക്തി കരസ്ഥമോർക്കട്ടെ.

59

ദുഃഖം നിരന്തര മശിപ്പതിനാകു മല്ല-

സൗഖ്യത്തിനായ് പ്രതലിപ്പുന്നു വരും ജളനും

തേടാ തുടിച്ച സുഖവും മതിമാൻ മറന്നു

തേടും തപസ്സിലുളവാകു മനസ്സു സൗഖ്യം.

60

59. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വികാരങ്ങൾക്കു നിമിത്തങ്ങളായിരിക്കുന്നു വികാരങ്ങൾ മനസ്സിനെ ചലിപ്പിക്കുന്നു മനസ്സിന്റെ ചലനം ചിന്തയെ ഉദ്ദീപിക്കുന്നു. ചിന്ത ദുഃഖത്തിന്നു കാരണമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ തപസ്സുചെയ്യുന്നവൻ മനസ്സിനെ നിശ്ചഞ്ചലമാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ മട്ടിൽ തപസ്സുചെയ്യുന്നവൻ മുക്തനായിത്തീരുന്നു.

60. ക്ഷണികസുഖങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നിടത്തു മുഖങ്ങളെ ഏർപ്പെടുന്നു. ബുദ്ധിമാൻ നിത്യാനന്ദത്തെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കും.

7. അഭ്യോധനം.

താനേ മേന്മ മതിച്ചിടുന്നവർ മതി-
 ചിട്ടയെ യിച്ഛിച്ചുപോൽ;
 താനായ് മേന്മ മതിച്ചിടാത്തവ രതേ
 മട്ടം നടക്കട്ടെ മേൽ;
 കാലൊട്ടും ശലഭം ശിരസ്സിലൊരുനാൾ
 വാണാലു മപ്പക്കീതൻ
 ശീലത്തിന്നെ യറിഞ്ഞവന്നു, ചെറുതും,
 കോപം ജനിക്കുന്നു വോ? 61

കഷ്ടപ്പെട്ട ബോധത്തിലും, നില മാറിടാതെ
 യിഷ്ടം കുറിച്ച പടി താ നിന്മ നിർവ്വഹിപ്പോൻ
 ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവയിലും വലുതായ ജീവൻ
 നഷ്ടപ്പെടാതെ പരിരക്ഷണ ചെയ്തയില്ലേ? 62

നാവും സ്വയം കരുതലറു കഥിച്ചതൊന്നും
 മായാതെ നിന്നഥ കഥിച്ചവനെ കൈക്കൊ
 നേരാണിതെന്നറിയു മുത്തമർ നാക്കെടുത്തു
 പോരായ്മ യേതു മപരന്നു രചെയ്തയില്ലാ. 63

61. കാലിൽ പററിയിരിക്കുന്ന ശലഭം തലയിലും കേറിയിരുന്നെന്നു വരാം. അതിനു കാരണം അതിന്റെ ശീലം മാത്രം, പ്രകൃതി വികൃതികൾ രണ്ടും സ്വാഭാവികമാണെന്നറിയുന്നവൻ ഒരു കാരണത്താലും കോപമുണ്ടാവുകയില്ല.

62. കോപം സ്വന്തം ജീവനപോലും ആപത്തുവരുത്താ
നിയ്യുണ്ടു്. അതിനാൽ ഏതു കഷ്ടം സഹിച്ചും തന്നിഷ്ടം
നേടുന്നവൻ താൻ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെടുന്ന ജീവനെ സംരക്ഷി
ക്കാൻ ശേഷി താവിനെ നിയന്ത്രിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

63. അനൃത ഹാസിവരത്തക്കവണ്ണം സംസാരിച്ചവൻ
തന്നെ ആ ഹാസി വന്നുചേരമെന്നുള്ളതിനാൽ അറിവുള്ളവർ
ആ അറിവോടുകൂടിത്തന്നെ സംസാരിക്കും.

തന്നെപ്പകർത്തു മറിവററവ, നാരു പുച്ഛി
ച്ചൊന്നോതിയാലു മറിവുള്ളവർ വിസ്മരിക്കും;
പിന്നെ ലുരോ, പരന്തച്ച തനസ്സരിച്ചി-
ട്ടെന്നും മനസ്സു കലഹിച്ചു നശിക്കുമോർത്താൽ. 64

ഉഷ്ണമുള്ള നല്ല ബലവാൻ ക്ഷമകാട്ടിയെന്നാ-
ലാക്കും രസിക്കു മതിനെ ക്ഷമയെന്നു ചൊല്ലാം;
ഇല്ലെങ്കിലും, പരന്തെല്ലീയതാണു ദാനം,
മെല്ലാ മടക്കുവതുതന്നെ യടക്കവും കേൾ. 65

65. അശക്തനക്ഷമിക്കുകയേ ശക്യന്തരമുള്ളു. അതി
നാൽ ശക്തൻ ക്ഷമിക്കുന്നതിനെയാണു സാക്ഷാൽ ക്ഷമയെന്നു
പറയുന്നതു്. ദേവദ്രാവസ്ഥയിലും അനൃത ദാനം ചെയ്യുന്ന
താണു് സാക്ഷാൽ ദാനം സർവ്വവും തന്നിൽ അടക്കിക്കൊള്ളു
ന്നതിനെ അടക്കമെന്നും പറയാം

അന്തസ്സുഴന്നൊരജിജാതനെയാരുമേ, ത-
ന്നന്തസ്സുഴിഞ്ഞ പടി, കല്ലെറിപോൽ. പഴിയിൽ,
അന്തസ്സിനാ,ലിതരർ കാണുകിലും, പൊറുക്കും
മന്ത്രത്തിനാൽ പടമണച്ചൊരു പന്നഗം പോൽ 66
അനൃതൻ തനിക്കു പകചെയ്തിലു മുത്തമെന്നും-
രൊന്നും തിരിച്ചു പക യോരുകയില്ല പാരിൽ;

മന്നിൽ പെരുത്ത ബലഹിതതയെ നിതിന്നെ-
യെണ്ണുന്നതില്ല യറിവുള്ളവരെന്നു മോർക്കു. 67

ഹീനനു, കോപ മൊഴിയാതെ തിരാളിയെപ്പോയ്
ത്താനും ഹനിക്കു, മതു പിന്നെയുതോങ്ങി നില്ക്കും;
മാനിക്കു കോപ മുളവായതുപോൽ നശിക്കും
താനേ ജലത്തിലുള്ളവായ് പടു മഗ്നിയെപ്പോൽ. 68

66. അന്യരുടെ മുമ്പിൽ വച്ചു ചെയ്യുന്ന പരിഹാസ
ത്തിനു മുർച്ച കൂടും. അന്തസ്സുള്ള കടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവർ
ഈ അവസരത്തിലും ഷമ കാണിക്കും.

67. പകരം വീട്ടാത്തതു് ദൗർബലവും കൊണ്ടാണെന്നു
അറിവുള്ളവർ നിരൂപിക്കുകയില്ല.

68. ഗുണികൾക്കു കോപം ഉണ്ടായാലും ഷണത്തിൽ
മറഞ്ഞുപോകും. ജലത്തിൽ സ്വതേയുണ്ടായ മുടുന്നപോലെ.

താൻ ചെയ്ത നന്മയെ മറന്നു തനിക്കൊരുത്തൻ
പിൻ ചെയ്തിലും കെടുതി, യായതു വിസ്മരിച്ചു്
പിന്നും തുടന്നുവന്ന നന്മ തീനശ്ശയല്ല-
തന്റും കടുംബ ഗുണമുള്ളവർ ചെയ്തയില്ല. 69

ദുർബ്ബലികൾക്കു സഹജം കെടുവൃത്തിയെങ്കിൽ
സൽബുദ്ധികൾക്കു പകവിട്ട ഗുണം പ്രധാനം
തന്നെക്കുടിച്ച ശുനകനെ യൊരുത്തനും പോയ്
പിന്നിൽ കുടിക്കുവതിനോരുകയില്ല പോലെ. 70

69 താൻ നന്മ ചെയ്തവൻ തനിക്കു മറപടിയായീ തിന്മ
ചെയ്താലും കടുംബഗുണമുള്ളവർ വീണ്ടും നന്മയെ ചെയ്തുകൊ
ണ്ടിരിക്കുകതന്നെയെന്നും.

70. കടുംബഗുണമുള്ളവർ സൽബുദ്ധികളും വിശാലവീ
ഷണമുള്ളവരുമായിരിക്കും. അവരുടെ ചിന്താഗതികളും വ്യവ
ത്തികളും അന്തസ്സുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ ചലിപ്പിക്കുകയില്ല.

II

കുടുംബധർമ്മമാഹാത്മ്യം

8. സഹനശീലം.

- മാല പോലതവീയുള്ള നഗം, നാ-
 ങ്ക, ലുരുളു ഭൂവനാധിപതേ! കേര
 മിണ്ടിടായ്ക്കു യറിവററ വനോടാ-
 മണ്ട നങ്ങതിരു വിട്ടെതിരോതും 71
- ഹീനൻ പഴിച്ചു പറയുന്നതു മല്ലലേന്ത്യേ
 താനായ് പൊറുകുവതു സജ്ജന ഭൂഷണം താൻ
 കോപിച്ചിട്ടുനവനെ യാഴികളേഴുമൂഴം
 ചീപ്കലാജമകതാരിൽമതിക്കയില്ല. 72
- തേനണ്ടു നിന്ന മധുപന്റെ മനോജമാകും
 ഗാതം കലൻ ജലധിക്കുയിനായകാ! കേര,
 മീതും കഥിച്ചു കൊടുവാക്കുകൾ ശത്രുവോതും
 ചന്തം കലൻ മൊഴിപോലിഹ വർജ്യമാമോ? 73
- തന്നാതസത്തിലറിവേണ്ടതറിഞ്ഞു, മുളുളിൽ
 താൻമേൽ ജയനുകഴിവേണ്ടവയിൽ ജയനും
 താൻ ചെയ്തിടേണ്ട പലവൃത്തികൾ ചെയ്തുമുളളോ,
 നാ ചന്ദ്ര താരമൊരു കയ്യുത വന്നുചേരാ. 74
- തൻ സ്നേഹിതൻ വഴി വരുണൊരു ദോഷമേതും
 തൽ സ്നേഹമോളു് സ്വയമേവ സഹിക്ക നീയും
 പക്ഷേ സഹിക്കുവതിനൊക്കുകയീല്ലയെന്നാൽ
 പക്ഷം വീനാ വിടുക നീയു മവന്റെ ബന്ധം. 75

ചുറ്റും വനാവലി വളഞ്ഞ ധരണ്യ നാഥാ!
കുറും തനിക്കിതരേതു മണച്ച വച്ചാൽ
മാന്തി ഭരോ തനതു കേടു തിരിച്ചു തന്നി
ലെന്നു താണവിക്കെയെന്ന പരൻ മുഖേന. 76

സത്തക്കും കുറമെതു മത്രപൊടുക വോരേ-
ന്നോന്തല്ലി? നാ മവരൊട്ടറ വരായിരിപ്പു;
ധാത്രീ തലത്തിലിതി സർഗ്ഗണമുള്ള വക്കും
മിത്രങ്ങളേതു സമയത്തു മലഭൂതാനോ? 77

വല്ലാതണങ്ങി വയറൊട്ടി വിശക്കിലും ത-
ന്നില്ലായ്ക്ക യന്മനൊടു ചൊല്ലുക നല്ലതാനോ?
പൊല്ലാത്ത ഭുഖമൊടു തന്നയിർ വിട്ടിടേണ്ടോ-
രല്ലാം കഥിക്കു, മരുമുൾ പ്രിയനോടു മാത്രം. 78

ഇക്കായ് നിരന്നുവി വീണ മലയ്ക്കു നാഥാ!
സൗഖ്യത്തിനുള്ളിലിടൊത്തുകിലും വിടാതെ
സൗഖ്യത്തെ നീങ്ങുവെക്കണമെങ്കിലും, മേൽ
ലോകാപവാദ മൊഴിയും സുഖമേ സുഖം കേൾ. 79

തിന്നാ തുണങ്ങുകിലു മുണ്ണരു തല്ലദാനം
താൻ കെട്ടിടത്തു മിതരന്നു ഗുണത്തെ നേരു;
വാനോള മണ്ഠൂവന സൗഖ്യമുദിപ്പതിന്നും
നി താവെടുത്തു പൊളിച്ചൊല്ലരുതേ തിടത്തും. 80

77. ഏതു കുറവും ക്ഷമിക്കുമെന്നവൻ ലോകരാജം
ബന്ധിക്കളാണു്.

78. സജ്ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഇല്ലായ്മയെ മററുവ
രോടു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കുകയില്ല. നിറുത്തിയില്ലാതെയൊ
വുമ്പോൾ ആത്മസ്നേഹിതനോടു മാത്രം പറയും.

9. പരദാരാണിമു.

പാരിച്ചതാണു ഭയ, മുണ്ടിടുമീമ്പമല്ലം
ചേരുന്ന ലംഘ്യ ഗുപ ദണ്ഡന മാതകൻ ചോൽ,
നേരേയറിഞ്ഞു ഫല മിവക, മാനമുജ്ജോ-
രാതം പരസ്വ വധുവികളകം കൊതിക്കാ. 81

ധർമ്മം, യശസ്സ്, കൃപ, ഗൗരവമെന്ന നാലും
തന്മേൽ പരസ്വരതി ചേർന്നവനെത്തൊടീല്ല;
ശത്രുതപവും ഭയമൊട പ്പഴി പാപവും മേ-
ലെത്തുന്നവന്റെ യരികത്തു വസിച്ചു പോരാം. 82

ഉള്ളിൽ കരുത്തു ഭയ, മന്യവരാംഗി സംഗം
ഉള്ളു, വെറുപ്പു മല്ല, വൃണ്ടു കഴിഞ്ഞു മുണ്ടു;
സ്സപ്പും, ത്രികാലമതിലും, ഭയമേകുവോരി-
ക്കപ്പും ഭൂമിക്കുവതിനാരു തുനിഞ്ഞു നില്ക്കും. 83

ഉണ്ടാം കിടംബ മതിനേരെയകിത്തി, പിന്നീ-
ടുണ്ടാ മുടമ്പിനരു ഹാനി, ഭയങ്ങളും, മേൽ
ഉണ്ടാകുമന്യ ദുരിതങ്ങളു മെന്നു വന്നാ-
ലാണ്ടു! നരണം പരദാര സുഖങ്ങളെന്താം? 84

കാലന്നെഴും കരബലേന പരാംഗനയ്ക്കു-
ത്തോലിൽ പൊതിഞ്ഞ കുമ്പുണ്ടു സുഖിക്കുവാൻ, മുൻ
ജന്മത്തിലാഞ്ഞവലർ വന്നുചിറന്നതാണി-
ജന്മത്തിലാടി വലയുന്നൊരു ഷണ്ഡശോത്താൽ. 85

ഏകം മഹാജന സദസ്സിനുമുന്യ മേളം
തേരുന്നതല്ല ശുഭ വേളയിലഗ്നി മുന്വായ്
താനായ് വരിച്ചു വധുവിനെ മറന്നു, പാപം!
താനെന്തിനാണു പരപതിയിലാശ കൊരവു. 86

83. പരസ്യ സുഖത്തിനാഗ്രഹിക്കുമ്പോഴേ ഭയം. അത
നഭവിക്കുമ്പോഴും അനുഭവിച്ചശേഷവും ഭയം തുടർന്നു പോകുന്ന
തിനെ കാണിച്ചാൽ ആ ആഗ്രഹമേ ഉദിക്കുകയില്ല.

പുറം ജനങ്ങൾ പരിഹാസമുൾക്കൊണ്ടു്,
കുറഞ്ഞിനുള്ള ഫലമോത്തു് വീരയുദ്ധമായു്,
മറ്റൊരു മാനിനിയെ മുത്തമിടാ നട്ടത്തോൻ
പുറരിൽ ഫണിക്കു തല നക്കിയ മട്ടിലാകും. 87

വിചാൻ തന്നിലെഴു മംഗജതാപമൊട്ടും
മേദിച്ചിടാതെ, യതിദുസ്സഹമായു, മന്യൻ
വേദിച്ചിടാതെ, വളരാതെ, വെളിക്കു പോകാ-
താദ്യന്താങ്ങവൻ തന്നിലടങ്ങി മാധു. 88

അസ്രം, നെരിപ്പി, നനമൊത്തു ചുട്ടുന്നതിനാ-
യെത്തീടിലും ചുട്ടവതുണ്ടുൾ മാത്ര, മെന്നാൽ
ചീത്തോരു കാമ മുയിരിന്നെയുമിങ്ങരീക്കും;
ഏത്തിൽ തറച്ച മദനാത്തി പരം കറോരം 89

ഉഴരിൽ പിടിച്ചു കിളരുണൊരു തീയുമോർത്തു
നിരിൽ തണുത്തു കെട്ടു, മംഗജതാപമൊറ്റാൻ
നിരിൽ കുളിച്ചു മരുതേ, മല മേലൊളിച്ചും,
മാരൻ വിടാതെ തുടരുണൊരുവന്നെയങ്ങും. 90

88. വിചാൻകുടങ്ങാകാവുന്ന മദനാത്തിയെ അവർ
ഉയന്നു അറിവുകൊണ്ടുള്ളിലടക്കി മാറ്റിക്കൊള്ളുന്നു.

10. ഒഴുവായു.

ഇല്ലാതിരുന്നു മകമേ ബഹുതൃപ്തിയോടെ
ഇല്ലായ്മതെല്ലമിയലാത്തതു പോലെ കാട്ടി
തെല്ലെങ്കിലും ചെറിയസാധുവിനേ കീടുന്നോൻ
ചൊല്ലുന്നതിന്നു ദിവ വാതിൽ തുറന്നിരിക്കും. 91

മർത്തുൻ ജനീപ്പതിനൊക്കൊത്തു ജനിച്ചിടം, തൻ
വാൽകൃപും, മൃതിയു മായതിനാൽ ധനത്തെ
വലിച്ചിടാൻ തരീശിടാതെ, ഭൂജീപ്പതിന്നു—
മർമ്മിക്കു നൽകുവതിന്നും ചെലവാക്കിടേണം. 92

ദാനംകൊടുത്തു പൊരുളുനൂന്നു തുലുമായി—
ത്താനം പകുത്തുനടവിക്കുക യോഗ്യമാക്കും;
ദീനംദവിക്കുമതു കർമ്മഫലാൽ, ഛയിക്കാൻ
ദാനംമനുഷ്യനൊരു കാരണമല്ലതെല്ലാം. 93

മററാക്കു മേകിയവശിച്ചു മശിക്കു താനും.
തെററാതെ; നേഴുകടലൊത്തു വളഞ്ഞ ഭൂവിൽ;
ചോററിന്നു മുട്ടിയലയുന്നവർ മുൻപ് റപ്പിൽ
മററുള്ളവന്റെ പശിയാററിയ പുണ്യമേറോൻ. 94

നല്ലോരിഹം, പരഫലങ്ങളെയോർത്തു തെല്ലു
മില്ലാത്തവന്നു കഴിവൊത്തു കൊടുത്തു വാഴു;
ഇല്ലായ്മയാൽ പൊറുതിമുട്ടുകിലും തുനിഞ്ഞി—
ടൊല്ലേ യൊരുത്തരെൊട്ടു നീയുമീരന്നു വാഴാൻ. 95

ഉരമീൻ നടുക്കു പെരുവേദിക ചുറ്റിടും, പെൺ
താലം കണക്കു, വധുവുരിനൊരമ്മയല്ലോ;
ധാരാളമൺ മൊരു സാധുവിനേകിടാത്തോ,—
നാരാകിലെത്തു, ചുടുകാട്ടു പനയ്ക്കു നേരാം. 96

92. ജനന മരണങ്ങൾക്കു് ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല. അതി
നാൽ ഉള്ളധനം വലിക്കുവാൻ വേണ്ടി അനൂന ദാനം ചെയ്യാ
തെയും താൻ അനുഭവിക്കാതെയും വച്ചു കാത്തുകൊണ്ടിരി
ക്കരുതു്.

96. ഗ്രാമത്തിനുള്ളിൽ ചുറ്റും ആൽത്തറയോടുകൂടി നി
ല്ക്കുന്ന പെൺപനയെ ദേവതയായി ഗ്രാമവാസികൾ ആരാ
ധിച്ചവരും. ഈ സങ്കല്പ ദേവതയുടെ പ്രസാദത്താൽ ഗ്രാമവാ

സീകരക്കു് ഷേമം ഉണ്ടാകുമെന്നവർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കുടുംബസ്ത്രീ ഒരു മാതാവിന്റെ പ്രസാദത്തെ ഭവത്തോടുകൂടിയവളായിരിക്കണമെന്നു വിവിക്കു.

കയൽമണം മറയും മലരാടുവോ—

രലകടൽക്കരയുള്ളൊരു പാണ്ടുനേ!

ഉലകിന ഞഴ, മന്ത്സുന ദാനവും

വിലകിയാലുയിരിൻ ഗതിയെന്നു താൻ? 97

ഇല്ലെന്നു നീട്ടുമൊരു കൈയ്യു മരത്തിടാതെ

തെല്ലേകിയാലു മുലകിന്നതു ദാനമാവും;

അല്ലാ, തിരിച്ചു തരുവോനു കൊടുത്തുവെന്നുൾ,

ചൊല്ലാ, മതാക്കുമൊരു മുൻകടമായി നില്ക്കും. 98

അല്ലമാകിലുമതു കൊടുക്കു നീ

യെപ്പൊഴും പരനു ശങ്കയെന്നീയേ;

ധർമ്മവും പെരുകിടം പരന്നു, വൻ

ധർമ്മേറ ചെറുപാത്രമെന്ന പോൽ. 99

ദേശിക്കു ശബ്ദമൊരു കാതവു മംബുത്തീൻ

പാരിച്ചു നാദമൊരു യോജനയും പരക്കും

നേരായിരുന്നവനു നല്ലീയതിൻ ഗുണം മു—

പ്പാതം പെറുന്ന പുകളോങ്ങിട്ടു മൂനാമന്യേ. 100

11. ജന്മാന്തരകർമ്മഫലങ്ങൾ

ഗോക്കരക്കിടയ്ക്കു മൊരു കന്നിനെയാട്ടി വിട്ടാൽ

നോക്കിപ്പിടിക്കുമതു തന്നുടെ തള്ളയെത്താൻ;

കൂറോടു മുൻ ജനനകർമ്മഫലങ്ങളും മേൽ

മാറാതെ വീ നന്മതിന്നൊത്ത ഫലത്തെ യേകും. 101

രൂപത്തൊടിങ്ങു വിളയാടിയി മോടിയെല്ലാ-
 മാപത്തിലാണ്ടഴിയുമെന്നതുകണ്ടു കണ്ടും,
 കർമ്മം തുലച്ചുയിരനശപരമായ് വരാനി-
 ജ്ജനം പൊറഞ്ഞൊരുൾ ചത്തു ജയിച്ചു വാഴും. 102

ഭോഗത്തിലാശയരമെന്നവരാമില്ല,
 ഭോഗം വരും പഴയ കർമ്മഫലാനുസാരം.
 ആരും ചുരുക്കിയെ യുതളിയതില്ല, യപ്പോ-
 ലാരും കളുപ്പഴമതിൽ കരിതേച്ചു മില്ലാ. 103

101. മരണശേഷം അവശേഷിച്ചു നില്ക്കുന്ന സംസ്കാരം അതിനനുയോജ്യമായ ജഡത്തെ കയ്യാളുന്നു. ഇങ്ങനെ പുന ജന്മനും സംഭവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഈ ജന്മത്തിലെ ഫലാനുഭോഗങ്ങൾ സംസ്കാരം ഹേതുവായി ഏല്പെട്ട മുജ്ജന്മകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലത്തിനനുസരണമായിട്ടുള്ളതായിരിക്കും.

102. നാമരൂപങ്ങളുടെ സത്തേളനം മാത്രമത്രേ ഈ സൃഷ്ടി. ഇതു രൂപരൂപം. നാമരൂപങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം നിർവ്വിഷയമായിത്തീരുന്നു. ഇത് അരൂപരൂപാവസ്ഥയാണ്. നാമരൂപങ്ങൾ ഏല്പോഴും അഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാം ഈ നാമരൂപാദികളോടുകൂടിയിരിക്കുവെത്തന്നെ അതൊഴിവാക്കി, അഴിയാതെ നില്ക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽത്തന്നെ യിരിക്കണം. ഈ നില സാധ്യമായിത്തീർന്നാൽ അരൂപരൂപവും മാഞ്ഞു് അരൂപരൂപമായ ശാശ്വതത്വത്തെ പ്രാപിക്കാം.

103. കളുപ്പഴം-കുളച്ചെടി എന്ന ഒരിനം ചെടിയുടെ കറുത്ത കായ്

ചുരുക്കായുടെ നീളമുള്ള ആകൃതിയെ ദേവപ്പെടുത്തി ഉരുണ്ട താക്കിത്തീർക്കാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നില്ല. അതുപോലെ കളുപ്പഴത്തിനുള്ള കറുപ്പുനിറം ആരും കൊടുത്തുണ്ടായതുമല്ല. ഏതു സ്വഭാവ സംസ്കാരങ്ങൾമൂലം ഉല്പത്തിയാകുന്നുവോ ആ സൗഭാവ സംസ്കാരങ്ങൾ ഉല്പത്തിക്കുശേഷവും നിണ്ടുനില്ക്കുമെന്നും അതിനെ ദേവപ്പെടുത്താൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ലെന്നും സാരം.

മുജ്ജന്മമാൻ സുഖ ദുഃഖ മൊഴിച്ചു വയ്ക്കാ-
 നിജന്മ മാക്കു ഭജ, തോക്കു, തപോധനക്കും;
 ചെയ്യാത്ത വഷ്ടമതു തുകിടവാൻ മപ്പോൽ
 ചെയ്യുന്നതിനെ യൊഴിവാക്കിടവാൻമൊക്കാ. 104

മുന്നം പെരും പരേവിയോടു സുഖിച്ചു പേര-
 മിന്നാരം ക്ഷയിപ്പതിനു കാരണമോളു കണ്ടാൽ
 മുന്നം മനോ ഗുണമഴിഞ്ഞു, ദുഷ്ടിച്ചുകൃതം
 മന്നിൽ പരന്നു പരചിഡകം ചെയ്തതത്രേ. 105

ഗുണം പാിച്ചറിവെഴും ബഹുദിവ്യരായോ-
 ക്കന്തും ജവം വരുമിടത്തിഹ പാമരന്മാർ
 ചാകാതിരിക്കിലറിവറ ജളന്റെ ദേഹ-
 മാ കാലനും തൊടുവതിന്നു മടിക്കയാലാം. 106

തന്നായടമ്പമലർ കൊത്തിവിഴുങ്ങു മന്നം
 മീനും കടൽക്കരയിലെക്കുള്ളിനുള്ള പാണ്ഡ്യം!
 ഇന്നാടലേററു ഗുണബുദ്ധികളോടുയാചി-
 ക്കുന്നോർ പുരം പരന്നു ദുഷ്ടകൃതിചെയ്തു പേരാം. 107

കാരേററു കൈതമലരായ മധു ചിന്തി വീണ്ണിൽ
 തുററും കടൽക്കരതരം കിളിനുള്ള പാണ്ഡ്യം!
 പാത്താൽ പാിച്ചു ജനവും, തെറികേടു, മുജ്ജ-
 നത്തിൻ പഴക്കമതിനാലിഹ ചെയ്തു പോരും. 108

ആഴിക്കു മധു മമതം ധര തന്നിലാതം
 പാഴായ് പരന്നു പീഴചെയ്തതെങ്കിലും തൻ
 മുൻകർശിച്ചു മതിനൊത്തു സുഖാസുഖങ്ങ-
 ലേറുക്കാതിരിക്കുവതിനൊക്കുകയില്ലയാക്കും. 109

105. പരിചയസിദ്ധമായ അറിവിനെക്കാരും വാസനാ
 സിദ്ധമായ അറിവു മികച്ചുനില്ക്കും.

106. ഈ ജന്മത്തിലുണ്ടാവുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ മുജ്ജന്മ
 ത്തിലെ കർശിച്ചുണ്ടാക്കുന്നസാരണമായിരിക്കുമെന്നു പറയുന്നു.

ജീവൻ ജഡത്തിലണയുമ്പോഴേതേ കുറിക്കേ-
 ന്നാ വീത്തിനുള്ള ഗുണദോഷവും, മെന്നിരിക്കെ,
 ഈ വാഴ്വിലേറു മിക്കരത്തിനെയും നിനച്ചു
 വാവിട്ടറഞ്ഞു കരയുന്നതു മെന്തിനാവോ?

110

12. സത്യസന്ധത.

ഇല്ലെന്നിരിക്കി ലതു തന്നെ പറഞ്ഞിടേണ,-
 മല്ലാതെ,യുള്ള നിലകാട്ടി, മെനക്കെടുത്തി,
 ഇല്ലെന്നൊടുക്കുമു ചെയ്തതു, ചെയ്തുന്നനി
 യെല്ലാം മറക്കുവതിലും ഖഹ്നനിന്ദു മത്രേ.

111

നല്ലോരു മത്ര ഖഹ്നചിത്തകളും സമം താൻ
 ചൊല്ലിട്ട മിങ്ങവരവക്കിയലും ഗുണങ്ങൾ;
 വെല്ലും ഭൂജിപ്പവനു കിട്ടമിനിപ്പു, വേപ്പോ
 വല്ലാത്ത കയ്യുതരുമെന്നതു മുൻമയല്ലേ?

112

നല്ലോരു കാലമെവനും നിജബന്ധുവാകാ-
 നെല്ലാരുമുണ്ട,മലവിണ്ണിലുയുക്കളെപ്പോൽ;
 ചൊല്ലാത്ത കാലമറിനോക്കൊരു ബന്ധവും മേൽ
 ചൊല്ലാൻ ചുരുങ്ങിവരുമാളുകളി ജഗത്തിൽ

113

ധർമ്മം കാമമീവ മൂന്നിലുമതമുണ്ടാം
 ധർമ്മത്തെൊടിവമതു മേകിട്ടമതുംവും കേൾ
 അത്ഥം വരാത്ത മനു,കായുമുലയ്ക്കു മധ്യേ
 ചേരേതാരിരുമ്പു സമ,മുറു തപിക്കുമാറാം.

114

നല്ലോരിനും പശുവിനുള്ളൊരു കന്നു കൊച്ചെ-
 ന്നാലും ലഭിക്കുമധികം വില; യാദൃശ്ചരോതും
 ചൊല്ലിന്നു മുണ്ടുവില; താഴെയൊരേഴുതൻ വാ-
 ക്കെല്ലാം കലപ്പു പുതയും പടി യീരമണ്ണിൽ.

115

മേ! രാജ രാജ! ലവണത്തോടുഗവ്യവും പാൽ
തൈരോടു കായമുളിപ്പിച്ചു പചിക്കിലും കേര
മാറാപുരസ്സുയതിനുള്ള കശപ്പെ, വന്നും
മാറില്ല ജനഗുണമെത്ര പാിക്കിലും, മേൻ. 116

പാറുന്ന പുനമലർ തൂവീന ശീതളക്കാ-
റോറെച്ചരിച്ച കടലുള്ളൊരു ഭൂപതേ! കേര
അന്യൻ തനിക്കു പഴിയോരുവതിനു മുമ്പേ
താനായവന്നു പഴിയോതി ജയം വരികൂ. 117

ശേനക്കുരുതൻ നിറമഹോ പലതെങ്കിലും തൽ
ക്കീരത്തിനില്ല നിറമേക്കതെന്ന പോലെ
ധർമ്മത്തിനുള്ള ഗുണമോഷ്ടിക്കിലൊന്നു, പക്ഷേ
തന്നാഗ്ഗമോ പലതുമുണ്ടു മഹീതലത്തിൽ 118

ആരുണ്ടു മന്നിലപവാദ മൊഴിഞ്ഞു വാണെ,-
ന്നാരുണ്ടു പായമൊട്ടു ഭൂവിൽ വസിച്ചിടാതായ്,-
ആരുണ്ടു മുഖമറിയായെ ചിരം വസിച്ചു,
യാരുണ്ടു ചാവുമുഖവും സുഖമുണ്ടായും? 119

കർമ്മത്തിനുള്ള ഗുണമോഷ്ടഫലങ്ങളേ കേര
തന്മയ് പീരിഞ്ഞതായതിരിന്നെ വിടാതെ നില്ക്കും;
ധർമ്മൻ ബലാപുഷ്പിർ ററിച്ചു ഗമിച്ചിട്ടുമ്പോൾ
വന്മോടി കൂടുമുഖം പുനരെന്നിനാകും? 120

13. ഭൂവിഷ്ണുമാദയം.

ജീവൻ പിരിഞ്ഞ ജഡമൊക്കെയുടൻ ഭേദിപ്പി-
ച്ചാവുന്ന വല്ല ചുടുകാട്ടിലു, കായ പോലെ,
ജീവൻ പിരിഞ്ഞ ജഡമുണ്ണുവതി നന്നിനെ
വേവിച്ചിടും വയറുമച്ചുടുകാട്ടുമാത്രം. 121

പാടിപ്പറന്നു വിലസുന്ന ഖഗങ്ങളെക്കേൾ
തേടിപ്പിടിച്ചു യിരറത്തു ഭൂമിച്ചിടുന്നോർ
മേലിൽ പിറന്നരികളീട്ട വിവർണ്ണ തട്ടും
കാലോടവർക്കിമ വൃത്തികൾ ചെയ്തപോതും. 122

മാളത്തിലോടീതൊളിയുന്നൊരു ഞങ്ങിനെത്തൻ
കാലിൽ പിടിച്ചു കൊലചെയ്തു ഭൂമിച്ചിടുന്നോർ
അയ്യോ! പീരിത്തഴുകിടും വിരലുമുളളും
കൈയ്യോടു മുരിലലയുന്നിതടുത്തു ജനം. 123

നെയ്യ്പോൽ തണുത്തു കഴയുന്നൊരു കായവും പീൻ
തീയോടടുക്കിലെരിയും ക്ഷണമെന്നപോലെ
സന്മാഗ്നിയും കെട്ടവതീന്നിട കൈവരും കേൾ
മേന്മാഗ്നിയോടു സഹവാസ മിമന്നുവെന്നാൽ. 124

121. ചുട്ടകാട്ടിൽ പ്രേതങ്ങൾ ജീണ്ണമാവുന്നു. അതു പോലെ മാംസഭുക്കളുടെ വയറിൽ ചത്തജന്തുക്കളെ വെട്ടി നരക്കിയിട്ട് ജീണ്ണിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ വയറു് ചുട്ടകാട്ടതന്നെയെന്നു സ്പഷ്ടം.

122. നമ്മുടെ പ്രയോജനാർത്ഥം പക്ഷികളുടെ ഏതയും മുഖ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നാം തടയുന്നതിന്റെ ശീക്ഷയായി നമ്മുടെ ശത്രുക്കൾ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും തടഞ്ഞു വെച്ചു് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ ന വ്ലീഹിക്കുമെന്നു പറയുന്നു

123. ഞങ്ങിന്റെ കാലിൽ പിടിക്കുമ്പോൾ കാലററ പോകാനിടയുണ്ടു്. അതിന്റെ പ്രതീകാരമായി കുററം ചെയ്തു വന്റെ കൈകാൽ വിരലുകളും അഴുകിമുറീഞ്ഞു വീങ്ങുപോകുന്ന അനുഭവം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതാണ്. തെറ്റിനു തക്ക ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്നർത്ഥം

124. സകല ജീവിതാനുഭവങ്ങളും സംസ്കൃതമിനസരണമായിരിക്കും.

ഉഴവിച്ച പാക്കിലറിയാമൊരു സൗജന്യത്തിൻ
സ്നേഹം വളൻ വരു, മീന കലയ്ക്കു തുലും;
എന്നാൽ ക്ഷയിച്ച വരുമായതു ദുഃഖനത്തിൽ,
ചന്ദ്രൻകുമേണ കെടുമെന്നതുപോലെയും കേൾ 125

സന്തേനു നണ്ണിയൊരുവെന്നൊടു ചേൻ വെന്നാൽ
സത്തായ് വരേണമഥ നീയു, മതില്ലയെങ്കിൽ
ചാത്തുള്ളിലുള്ള കൊതികൊണ്ടുതന്ന ചെപ്പിൽ
പൊന്തും ഭൂജംഗമതിനുള്ളിലിരുന്ന പോലാം. 126

അങ്ങിങ്ങകത്തനാലു രത്നചയം വിളങ്ങി
പ്പൊങ്ങും മഹാമലകളുള്ളൊരു രാജരാജ!
ആർക്കുണ്ടു കെല്പു, മനുജന്റെ മനസ്സുള്ളക്കാൻ
വാക്കൊന്നു, വൃത്തിയിനിയൊന്നു മതാകയാലേ. 127

ചേരിൽ തെളിഞ്ഞൊഴുകിടുന്ന ജലം ജലവിച്ചോ-
രാറേറെയുള്ള മലനാടുകളുള്ള പാണ്ഡി!
സ്നേഹം പരന്നൊഴുകിടാതെ തനിക്കു ഭവ്യം
മോഹിച്ചവ നന്മരുളുന്നിതു ഹാനിമാത്രം 128

താൻ വീശിനിന്നൊരസി ശത്രുക്കത്തിലായാൽ
തൻ വാശിവിട്ടു, ഫലമായ്, ഭയമുരുവിടും;
മൃഗമുന്ന നൽകുമ്പകാരവും മീപ്രകാരം
പാടേ ഫലിക്കുമ്പകാരമതിനുമത്രം. 129

തെങ്ങേ! ഭവത്തിലിനിയെങ്കിലുമാശ മേറൊ-
നഞ്ചുന്നതെന്തു, യീരൊടിനിയുമെത്ര കാലം
നഞ്ചൊത്തിടും ഭവമശിച്ചിട്ടു, മാത്തസൗഖ്യം
നെയ്യിൽ പെടുന്നതിനു സൽക്രിയ ചെയ്യിടേണ്ടേ? 130

128. പ്രാണികളെല്ലാം പരബ്രഹ്മനിർവ്വചനം എന്ന പരമാർത്ഥത്തെ നാം അറിയുന്നവരായിരിക്കണം. ആരെയും സ്നേഹിക്കുക എന്ന അവസ്ഥപ്രേമം മാത്രമേ തന്റെ മേൽ ഗതിക്കുതക്കനതായുള്ളൂ. ശരീരപരമായിത്തോന്നുന്ന സ്നേഹം തന്റെ നാശത്തിനെ പ്രദാനം ചെയ്യാനേ മതിയാകുന്നുള്ളൂ.

14. വിദ്യ.

കോതിപ്പെന്നത്തെ മുടി, ചിത്രപടം, വിശേഷം
പുതങ്ങും പുതുമുടലൊക്കെയുമല്ല ചന്ദ്രം,
അന്തം പരത്തി ജ്ഞുവാക്കി മഹാഗുണങ്ങളെ-
ളെന്തും ചുരുത്തു മറിവാണടകാക്കു മോർക്കു. 131

ജ്ഞാനം നരനലക സൗഖ്യമണച്ചിട്ടാ, പി-
ന്നും വരില്ല യപരന്നതു നൽകിയാലും,
മാനത്തിനൊത്തവൻ മുന്നതമാന മേകും,
ജിണ്ണിക്കയില്ല, പരമേഷയ മജ്ഞതയ്ക്കും. 132

മാരുള്ളിടത്തു പെരുമുപ്പിൻ മാനമേറും
നീരുള്ളിടത്തു വിളയുന്നൊരു നെല്ലിനെക്കാൾ;
കീഴ് ജാതിയായുമറിവുള്ളവനെങ്കിലോ പിൻ
മേൽജാതിയായ് പരിഗണിച്ചു വരുന്ന ലോകം. 133

കോപാസ്ഥനാ മരചനെന്തിനമൊക്കു മെന്നാ-
ലാകാഹരിക്കുവതീന്ദ്രിയിൽ വിദ്യമാത്രം;
ലോപിച്ചിടാത്ത നീഡിയെന്നു തിരഞ്ഞു മക്കൾ
ക്കേകാൻ പിതാവു കരുതേണ്ടതു മിങ്ങിതൊന്നേ. 134

ആയുസ്സുനല്ല മറിവിന്നതു നേടുവോന-
ല്ലായുസ്സു മെങ്കിലതിനുള്ളൊരു കാരണം കേൾ
നിത്യത മുണ്ടറിവിനായതു മാത്മരൂപം;
നിത്യതമററ തപരങ്ങളു നാത്മരൂപം.

131 സൗന്ദര്യമെന്നപരയാനുള്ളതു യഥാർത്ഥത്തിൽ അറി-
വിനെ മാത്രമാണു്.

132. ജ്ഞാനം സർവ്വോൽകൃഷ്ടം

133. ജ്ഞാനം ജാതിവ്യത്യാസത്തെ മൂറികരിക്കുന്നു.

നിരീനെ മാറ്റിയതി വൈഭവശാലിയായി-
 ക്ഷീരം ഭുജിച്ചവരു മുന്നത മന്ന മൊപ്പം
 താനായ് പണിഞ്ഞ വിഷയാദികൾ മാറ്റിയാത്ത-
 ഞ്ഞാനത്തെയാരു മതിരിട്ടു പാപ്പതില്ല. 135

(ശ്ലോകം)

ജാതിക്കുഴപ്പമറിവുള്ളവനില്ല. ലോകം
 ചോദിച്ചവന്നൊടറിവുള്ളതു നേടുമാതം;
 ആരൊന്നു താണ്ടുവതിനെത്തിടുവോൻ വള-
 ക്കാരന്റെ നാമ മറിയാൻ കൊതികൊണ്ടതുണ്ടോ? 136

ശാസ്ത്രം, പുരാണ, ശ്രുതി സഞ്ചയവും പാരിച്ച,
 ശത്രുത മുളുലവ മുന്നതരോടു ചേർന്നും,
 നിത്യം വസിച്ചു പുലരുന്ന സുഖത്തെയാർത്താൽ
 ചിത്തം കളിപ്പിട മതു താനിഹ സ്വസ്ഥ സൗഖ്യം. 137

ശബ്ദിച്ചിടം കടലുതൻ കിളിർ മൂടി നിന്നോ-
 രബ്ദിപ്പരപ്പു പലതുള്ളൊരു ഭൂപതേ ! കേൾ
 സതസംഗമം പഴകിയുത്തമ ശാസ്ത്ര സാരം
 സിദ്ധിച്ചതൻ ബുദ്ധരോടുളവായ സംഗം
 നന്നായ് കരിമ്പിന്നുടെ കൊണ്ടയിൽ നിന്നു താഴോ-
 ടെന്നുള്ള മട്ടു മധുരീച്ചവരും ക്രമേണ;
 അവരൊരാൾ വലന്നൊടുള്ള രസംകരിമ്പിൻ
 കൊമ്പത്തിലോട്ടു നുകരുന്നതു പോലെയും കേൾ. 138

(ശ്ലോകം)

സൗരഭ്യമോടുകൂടി മേറിയ പാതിരിപ്പു
 ചേരും കിടം സുമമണത്തെ ജലത്തിനേകും;
 നേരേ വിവേകിയൊടു കൂടിയ സംഗമത്താൽ
 ചേരുന്ന വിദ്യയൊരു പാമരനും ക്രമേണ. 139

വിജ്ഞാനമേക മന്ദോക്തികളെ പ്പറിക്കാ-
 തജ്ഞാനമായ പല ലൗകിക ശാസ്ത്രമെല്ലാം
 വിജ്ഞാനമെന്ന നിനവോടു പറിക്കിലോ കേ-
 ളിജ്ഞാന മുക്തിയതിനെങ്ങനെ സാധ്യമാവും? 140

140. അസ്തമിക്കാത്ത സൂര്യൻ ഒരിക്കലും ഉദിച്ചിട്ടില്ല. മരണത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കാത്ത ജനനം ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരം സംഹാരത്തോടുകൂടിമാത്രം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ സൃഷ്ടിയെ അറിവുള്ളവർ സത്യമായിക്കരുതുകയില്ല. ഈ വിധം മിഥ്യയിൽ മാത്രം ഉടലെടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ സൃഷ്ടിക്കകത്തുള്ള ഏതറിവും യഥാർത്ഥമായ അറിവല്ല. സത്യമല്ലാത്ത അറിവിനെയാണു്. അജ്ഞാതമെന്നു പറയുന്നതു്. അതിനാൽ എല്ലാ ഭൗതിക ശാസ്ത്രങ്ങളിൽകൂടിയും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു വെറും അജ്ഞാനം മാത്രം. അജ്ഞാനം ഒരിടത്തും സത്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്താത്തതിനാൽ മോചനത്തിനു് ഉപകരിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും ഈ അജ്ഞാനത്തെയാണു് ലോകർ വിജ്ഞാനമെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് പഠിച്ചു മുന്നേറി നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഒരു മുക്തുമുക്തിയെന്നു് ഈ കപടവിജ്ഞാനത്തിൽ ഒരു താത്പര്യവും തോന്നുകയില്ല. ജ്ഞാനികൾ മാത്രമേ സാക്ഷാൽ വിജ്ഞാനമെന്തെന്നു ഹോഷിച്ചിട്ടുള്ളു. അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും അനുഭവത്തിൽകൂടിയാണു്. അവരുടെ പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനമായതിനാൽ അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പ്രവചനങ്ങളെ അതര മൊഴികളെന്നു് പറയുന്നു. ദിവ്യനിവർത്തിയും നിത്യാനന്ദപ്രാപ്തിയുമെന്ന ജീവിതലക്ഷ്യ നിവർത്തിക്കു് ഈ അതര പ്രവചനങ്ങളെല്ലാതെ മറ്റു ശാസ്ത്രാദികളൊന്നും പ്രയോജനപ്പെടുന്നില്ല പ്രാചീന തമിഴ് സാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടരത്നങ്ങളായ ഒഴി വിലാടക്കം, കൈവലു നവാനീതം, തിരുക്കുറു, പാടുതുറ, തിരുവാചകം ഇവ അതര ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഈ അതര ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പറിക്കുന്നവർക്കു് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അനുഭവമാകുമെന്നതാണു് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിശേഷം.

15. കലീനത.

ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞുട, ലുടുത്തുണി കിറിയാലും
നോക്കൂ! കലീനൻ വിടുകിലു കടുംബമാനം;
മുറിച്ചുടൻ പശികൊണ്ട മൃഗേന്ദ്രനുണ്ടോ
തീറിക്കു താണ തുണമുണ്ടിടവാൻ കൊതിപ്പൂ? 141

സന്മാഗ്നവും സാഹസ്യേതപമൊടുത്തമതപ
മീന്തുനുമിങ്ങഭിജനങ്ങളിലമ്പയിക്കും;
ചൊല്ലുള്ള വംശമതിലത്ര പിറന്നിടാത്തോ-
ക്കില്ലാതിരിക്കു മഴകുള്ള ഗുണങ്ങളൊന്നും. 142

സത്തുക്കളെപ്പണിയു, മാഗതർ വന്നു പോമ്പോര
യാത്രക്കു ചെന്നനഗമിച്ചു നയാത്രചെല്ലും,
ഭക്ത്യാ പിരിഞ്ഞിട്ട മനുജന്മാരോടേ കലീനൻ
ഇത്തനയേതുമാരു ദുഷ്ടക്കുലജാതനിലു. 143

സഃഘത്തി ചെയ്യവതൂതൻ പതിവീജഗത്തിൽ,
സഃഘം ശജാതന,പ വൃത്തികളെപ്പഴിക്കും;
തല്ലോരു വംശമതിൽ വന്നുപിറന്നുവെന്നാ-
ലെല്ലാമതാണി തരമെന്തു ലഭിച്ചിടേണം? 144

വിദ്യേയ്യു തന്നിലിടമററതിലും, കൊടും ദുർ-
വൃത്തിക്കു, വേദമുണരാതെ യിരിപ്പതിങ്കൽ,
ഭംഗംപിണഞ്ഞിടവതിങ്കലു, മത്സരിയോടെ-
ന്നില്ലെന്നുരയ്ക്കതിലു മഞ്ചിടുമേ കലീനൻ. 145

രത്നാകരക്കളിരിനിശ്ചരനായ രാട്ടേ!
യതിച്ചു തോഴനുരുനന്ദകര ചെന്തും പിൻ
മാധുര്യമാൻ മൊഴി, മാനുഷനീതി, ഭാനം,
ചാതുര്യവും ധരയിലുത്തമനൊത്തതാകും 146

വിടുള്ളതേറെ വലുതായിടി, ഖരകുറം
കൂടിപ്പൊരും മഴയകം നനയിക്കിലും കേരം
ചോരാ ചിലേടമതുപോലെ തുണയ്ക്കുമേ തൻ
ദോരിദ്യ ദുഃഖമതിലും പരനക്കലീനൻ. 147

തന്നംശമപ്തമണി ഹരിക്കിലു മന്യ ഭാഗം
മിന്നിദ്ധരയ്ക്കൊളിതരുണ ശശാങ്കനെപ്പോൽ
നിർമ്മുലമാം ദുരിതവാസ്തിലു മാടലെയ്ക്കേ
ധർമ്മം നടത്തിവരു മുഴിയിലകുക്കലീനൻ. 148

ധർമ്മം വിടില്ല യീടരികലു മക്കലീനൻ
ധർമ്മം തൊടില്ല സുഖ വാസ്തിലുമേകലേലുൻ
കൊമ്പെന്തിനാവുമൊരുമാനീന, ചാടിയോടി
വെമ്പിക്കുതിച്ചു പടയേറവതശാമല്ലോ.

കയ്യുച്ചെട്ടു സ്വയം തളൻ വലയും
കാലത്തിലും വംശജൻ
രക്ഷിക്കും ഗതീയറു തന്നെയടയം
പ്രാപിക്കുമോരേഴയെ;
വററിത്താണു വറണ്ടു വീണനദിയും
പിന്നും കുഴിഞ്ഞാളുകൾ—

കുളുററിൽകൂടിയുടൻകൊടുക്കുമുകൾ
പിന്നും കുഴിച്ചിടവേ 150

16. ശ്രേണി.

പാരിച്ചു വിണ്ണിലൊളിവിശി വരും ശശാങ്കൻ,
പാരിൽത്തിളരുമൊരു സത്തമനം സമന്തർ;
അങ്കത്തെയശശശി പൊറുത്തിടുമെങ്കിലും തൻ
പങ്കം പൊറുത്തു തൊഴുത്തമനരത്നപിക്കും. 151

ചെയ്യാനെളുപ്പു, മോരുവൃത്തി, കടുപ്പമായും
ചെയ്യും മഹാൻ വലിയവൃത്തികൾ മാത്രമെങ്ങും;
മുഴുക്കനെയെല്ലു പുലരും കണയെത്ര ഹീനം,
കോളറു മാഹരിയെയെല്ലതു മെച്ചമല്ലോ. 152

ഇല്ലായ്മയാലുടലുണങ്ങിലു എന്നതന്മാ-
രില്ലെന്നുരച്ചൊരുവരോടു മിന്നു പോരാ;
ഉത്സാഹമാം കയറുകൊണ്ടുവായ തുണിയിൽ
ചേർന്നായ ചിത്തമൊടു വൃത്തികൾ ചെയ്തിടേണം. 153

തൻ വർത്തിനിക്കെതിർവരും പുതുമർത്തുനോടും
മുൻതോഴരെന്ന പടി കൂറീടുമുണമന്മാർ;
കാലപ്പഴക്കമതിനെന്തു വീശേണ, മെന്നം
കാലുണിയാൽ ശിലയിലും വഴികളു പോരാം. 154

തന്നായ് പാിച്ചു ജനസഞ്ചയമധ്യമേകൻ
മന്ദൻ മടത്തരമെടുത്തു വിളമ്പിയാലും
ധിക്കാരമോടവനു ഹാസ്യമുരച്ചുവെളി-
പ്പിക്കാനൊരുമ്പെടുക്കയില്ലിഹ പണ്ഡിതന്മാർ. 155

തന്നായ് കടിച്ചു മുഖതന്നിലടിച്ചുവക്ക
തന്നാൽ ചതച്ചു, മിനിതേതരു, മക്കരിമ്പും;
തന്നെപ്പരൻ പരമഹിംസകൾചെയ്തു നിന്ദി-
ച്ചെന്നാലുമേകമതിനന്മകളുന്നതന്മാർ. 156

അനൃതമാ മറിവെഴുന്നവനില്ല കള്ളം
അനൃതമായ, വനശിക്കുകയില്ല കള്ളം?
നിന്ദിച്ചിടാ പരനെയൊട്ടു മറന്നു പോലും
ഭിന്നിക്കയില്ല പരരോടീടർ കൂടിയാലും. 157

കാതില്ലവനു പരവേഷ്യകൾ കേൾക്കുവാനായ്,
കണ്ണില്ല മറു പല നാരികളെത്തിരിക്കാൻ,
നാവില്ലൊരുത്തനെ മറച്ചു ഭൂഷിച്ചു പോരാ-
തിമട്ടിരുന്നവനു മറൊരു ശബ്ദമുണ്ടോ? 158

മുക്കാർഗ്ഗി വന്നരികിൽ നില്പതിനിഷ്ടമില്ലാ-
 തെത്തുമങ്ങവനെ നമ്മളുകുറീ നിന്റും;
 സമാഗ്നിതൻ വരവിൽവേഗമെണ്ണീറാവന്നായ്
 സമ്മാനമേകി മദിവാദ്യമനേക മാന്ദം. 159

പൊന്നേറെയുള്ളൊരയമന്നെയുമോടിയാടി-
 പ്പിന്നാലെ ചെന്നവൻ കവിടുമജ്ജന്മാർ
 ഭരണതൃമേദി മൊരുവന്റെ യടുത്തു ചെന്നോ-
 നെനും മഹാനിധിപെരും ഗുഹികളുപോലാം. 160

17. മഹത്തുക്കളെ നിന്ദിക്കാതിരിക്കുക.

മാന്യൻ പൊരുകുമെന്തെന്നു നിനച്ചു നീയാ
 മാന്യൻ വെറുക്കുമളവാധികളെകിടൊല്ലേ;
 തന്നിൽ തരിമ്പുമൊരു കോപമവൺദിച്ചാൽ
 പിന്നെത്തടുക്കുവതിനാൽ മസാധ്യമാവും. 161

ഹേമം കൊടുത്തു മരിതായ മഹത്സുസംഗം,
 താമായ്, ലഭിച്ചു മതിനൊട്ടു ഫലം പൊരാത്തോൻ
 താനേലഭിച്ച സമയത്തെ പൃഥാഹനിച്ചു
 തന്നാത്താഹത്യയതുചെയ്തൊരു മൃഗനത്രേ. 162

കണ്ണായ് ജഗത്തിനറിവുള്ള ജനം പഴിച്ചാ-
 ലെണ്ണം, പ്രശംസയതുചെയ്തില്ല, മുൻമയെന്നായ്
 ഏണ്ണീടുമേ മടയെന്നൊ പഴിക്കിലും, മേൽ
 വണ്ണിക്കിലും, പൊളികളെന്നു വീവേകമുള്ളോർ. 163

ആടുന്ന നാഗമചലത്തിനടിയ്ക്കുന്നും
 പേടിച്ചിടുന്നിടി വിയത്തിലുരന്നിടുമ്പോൾ
 കോട്ടയ്ക്കുമോളിലഭയം പെറുവോന്നുമേവം
 ഞെട്ടും ജവം വലിയവന്നൊരു കോപമാന്മാൽ 164

‘ആരെന്തറിഞ്ഞുലകിലെന്നുടെ വൈഭവത്തെ—
 പ്പാരം പ്രയാസമറിവാതതൊരുത്തനെന്നും,
 ചീരല്ലതാൻ സ്വയമുരച്ചതു, സാധുവാണെ—
 ന്നാരാലറിഞ്ഞ ജനമോതുവതാണയോഗ്യം. 165

ഗർവ്വം ഹീനരൊടു ചേർന്നുവായ സഖ്യം
 പുഷ്പാഹനകാലനിഴലൊത്തു ചുരുങ്ങിപ്പോം മേൽ
 സ്നേഹം മഹാഗുണികളോടു കലർന്നുവെന്നാ—
 ലുഹിക്ക, കൂടുമചരാഹനി നിഴൽക്കു തുല്യം. 166

വാചീതദേ കളിർ ലേണരം നിറഞ്ഞ വൃക്ഷം
 പ്രാപിച്ചവർക്കുതരോരുതപശാന്തിയെപ്പോൽ
 ഭൂപന്റെ ഭൂതീ, വധുവിൽ സുഖവും ലഭിക്കും
 സമ്പൽക്കുളുറിയെഴുന്നവനോടു ചെയ്യാൽ. 167

തീരറിടാത്ത കരയുള്ളവനെയൊരിക്കൽ
 സ്നേഹിച്ചു, പിൻ, പിരിയവേ വരുമായിയാക്കും;
 ആരോടുമങ്ങതിരുവിട്ടു പ്രിയം പുലർത്തി
 പ്രേമാതിരീക്ഷപതുതന്നെ നലം നരാണാം. 168

ശാസ്ത്രം പഠിച്ചു പുലരാതെയിരുന്നനാളും
 സത്തുക്കൾ തന്നടികളെ പൂണിയാത്തനാളും
 ആത്മന്നൊടുവു കലരാതെയിരുന്നനാളും
 പാർത്തിലോക്കിലൊരു സത്തമനീല്ല ചൊല്ലാൻ 169

ചീരേകിടും വലിയവന്നെളിമതപവും, പിൻ
 നേരേ പഠിച്ചവൻ തന്നിലടക്കവും കേൾ;
 പാരം മഹാധനികന്ദ്രഴിയിൽ ദാനവും മേൽ
 ചേരും വണക്കമൊരുപണ്ഡിതനും കണക്കായ്. 170

18. സത്സംഗം.

ജ്ഞാനം വരാത്ത പരുവത്തിലയോഗ്യരോടൊ-
 ത്തനും ഭവീച്ചതറിവുള്ളവരോടു ചേരും
 നേരത്തഴിഞ്ഞു മറയുന്നു; തൃണത്തിലൊട്ടും
 നിരന്നപോൽ വെയിലുടിച്ചു വരുന്ന കാലം. 171

ധർമ്മത്തെയെന്നു മൂന്നു മരണത്തെയോർത്തു,
 തമ്മിൽ പരന്റെ പിഴയൊക്കെയുമേ പൊറുക്കൂ;
 കൈവിട്ടു നീചരെ, യകം ചതിവററു, വന്ദു-
 ന്നാരോതിടും മൊഴികളുററു പഠിച്ചു പോരൂ 172

ബന്ധക്കരം തൻ വിരഹവും, മൃതി, വ്യാധിയെല്ലാം
 ബന്ധിച്ചിടുന്നുടലിരുന്നളവെന്നു കണ്ടു്,
 മന്നിൽ പിറപ്പിനെഴുമുന്നമറിഞ്ഞ പേരോ-
 ടൊന്നിച്ചു ചേൻ മരുവു ചിരദേവമാററാൻ. 173

ദേവപ്രഭം നരന ജീവിതമെങ്കിലും പിൻ
 സൽകൃത്യ സംഗമെഴു മന്നൊരു പുണ്യവാനെ
 സന്ധിച്ചവന്റെ ഹൃദയത്തോടു ചേന്നിരുന്നാൽ
 ചിന്തിക്കയില്ല നരജന്മമെപ്പഴിക്കാൻ 174

നീത്ര,രിൽ നിന്നു കിള, മാറിവയോടു ചേന്നാൽ
 പേരും മറിഞ്ഞു വരുമായതു തീർത്ഥമാം മേൽ;
 കൊച്ചാണു തന്റെ കിലമെങ്കിലുമേ ഗുണത്താൽ
 മെച്ചപ്പെട്ടു, ഗുണികളോടീട ചേന്നിരിക്കിൽ. 175

173. ലോകത്തു കാണുന്ന ബന്ധങ്ങളെല്ലാം ശരീരത്തെ
 മുൻനിറുത്തിയുണ്ടാകുന്നവയാണു്. ബന്ധമാണു ദേവത്തിനു
 കാരണം. അങ്ങനെ ദേവന്റെ നിവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ തനിക്കു
 ശരീരത്തോടുള്ള ബന്ധംതന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കണം. ഈ ബന്ധ
 നിവൃത്തിക്കു് ഈ സ്രഷ്ടിയുടെതന്നെ മീഥ്യാരഹസ്യത്തെ കണ്ടറി
 യുന്ന മഹത്തുക്കളുമായുള്ള സമ്പർക്കംമാത്രമേ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളു .

വീണ്ണിൽ ശശങ്കനൊടു ചേർന്ന ശശത്തിനും തൻ
വണ്ണം വരുന്ന ലകവന്നെയുമാദരിക്കും;
തന്നാൽ മഹത്വമരിതെങ്കിലു മേദമന്തം—
സ്തെന്നാളുമുന്നതരുമൊത്തു കലൻവെന്നാൽ. 176

പാലോടു ചേരമൊരു നീരുമുയൻ പാലാൻ്
ത്തിരുന്ന നീരിനതിരൊളു മറിഞ്ഞിടാരേ;
പാരിൽ പവിത്രരൊടു ചേരമൊരല്ലനും തൻ.
പേരിന്ന ചേരമീളിവറു വസിച്ചു പോരാം. 177

പാടങ്ങളിൽ പെരുവരമ്പുകളിൽ തുണങ്ങ—
ളാടാതെ നീല്പുമീറു പാടമുഴമ്പൊഴും കേര;
പാടെങ്കിലും പെരിയ പേരൊടു പററി നിന്നാൽ
കേടൊന്നുമേ വരുകയില്ലൊരു ദർശ്യവനും. 178

നെല്ലും വളത്തിനൊടു ചേർന്നുവളൻപോൽ സൽ—
സംഗം നിമിത്തമൊരു മേന്മയെവനു മുണ്ടാം.
നീചന്നൊടുറാവനു സൽഗുണവും നശിക്കും
വാതം തടഞ്ഞപെരുനാവമുടഞ്ഞിടും പോൽ. 179

കാരോറു, വേങ്ങ, നറുചന്ദനവൃക്ഷവും മൂ—
ടററുക, മന്യുതരു ജാലമൊക്കൊത്തു കാട്ടിൽ;
കുററുപെരുത്തി വലരോക്കൊരുവനു സംഗം
പെററാലവകൾ സമ മുത്തമരം നശിക്കും. 180

174 ഇല്ലാത്ത സ്വഷ്ടിയെ വച്ചു പുലർത്തുന്നത് ദേവപ്ര
മോയിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ. അതിനാൽ ദേവനിവൃത്തിക്കു്,
സൽകൃത്യങ്ങളിൽകൂടി ദേവനിവൃത്തിയാകുന്ന മോചനത്തിന്നു
പ്രയത്നിക്കുന്ന പുണ്യവാന്മാരുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തെ പരി
ഹാരമാഗ്നം.

19. മഹത്വം.

കാശനരപോ, മകലുമേ നവയൗവനശ്രീ,-
 യാശിച്ചിരുന്ന കമനീമണികാന്തയും പോം,
 നാശങ്ങളും വരുമൊട്ടക്കു മതോത്തു നീ സ-
 ന്യാസം വരിക്കു നവയൗവൻ കാലമേ താൻ. 181

ഉള്ളിൽ തരിമ്പു മറിവററ വരിഭവത്തി-
 ലുള്ളും കമിഴ്ന്നു ഭവവേദന വിസ്തരിക്കും;
 കൊള്ളാതെ തള്ളുമറിവുള്ളവ രസ്ഥിരതപം
 കൊള്ളുന്നു ലോകസുഖമെന്നൊരു കാരണത്താൽ. 182

നിദ്രാസുഖം നിശ്ചയിച്ചെത്തിട്ടുവാണഹസ്സിൽ
 യത്തിച്ചുപോൽ പരസുഖത്തെ നിനച്ചിഹത്തിൽ
 ധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുവതിനുള്ളതു ചെയ്തവേണം
 തൻമെയ് പിരിഞ്ഞുയിരു പോവതിന്നറെ മുമ്പേ. 183

ഏറ്റവും വറണ്ട സമയത്തു മഹോഷളങ്ങളും-
 ള്ളറിക്കൊട്ടക്കു മുലകത്തിനു വേണ്ട വെള്ളം;
 മുററും ഷയിച്ചുമൊരു നല്ലവനുള്ള ഓനം
 ചെററും, ധനം പെരുങ്കീലും നഹിമുർജ്ജനത്തിൽ. 184

നന്നായ് നിറഞ്ഞുപഴുകുമാറുകൾ വഷ്കാലം,
 പിന്നെക്കഴിഞ്ഞുലുകും തരുമേ ശരത്തിൽ
 മന്നിന്നൊരിക്കലുപകാരികളാം മഹത്തരം
 ഒന്നും ജഗത്തിനപകാരികളായിരിക്കും. 185

കാണുന്നു, ലോകമനുഭവോഷ്ഠി മുത്തമന്നിൽ
 തുണായ്, വെളുത്ത ഗുഹ്യത്തിനു ചൂടിനെപ്പോൽ
 വീണുകടുത്ത കൊലതന്നെ നടത്തിയാലും
 വണ്ണിച്ചിട്ടു വലുതെന്ന വിധം വെറുപ്പാൽ. 186

അല്ലുന്നിൽ നിന്നുമുള്ളവകിയ നന്മയും മേ-
ലുല്പത്തി ദോഷ മതിനാലതു തീർത്തൊത്താം
കുറും, മറന്നു, മുളവാക്കി വരാത്ത ശിഷ്യൻ
തൂറുന്ന ശത്രുതയു, മോഷ്ടക, ദോഷഹീനം. 187

ഗർവ്വം നല്ല ജനമോടു വണക്കമായും
ഗർവ്വം ശത്രുവിനു കാലനു തുല്യമായും
കള്ളം പെരുത്തവനു നീയൊരു കള്ളനായു
മുള്ളം കൊടുത്തനു പിച്ചെയ്യുമായിരിക്കൂ. 188

തന്നെപ്പഴിച്ച പരനെയുമുരസ്സിലും നി
ഭിന്നിച്ചിടക്കെ, യൊരു ദീപമതിനു വേറായ്
ഭിന്നിച്ചിടാതെ നിശൽ നിന്നതുപോലെ നിന്നി,-
ടൊന്നും മറഞ്ഞു പറയാതെ, യചഞ്ചലം കേരം. 189

താനാദ്യമുണ്ണുവതിനുള്ളതു ധർമ്മകീ-
ത്താനുണ്ടിടുന്നു പുനരിട്ടു മഹാമനസ്സൻ;
ഈ നൽ ഗുണം സഹജമായ് വരുമാഷ്ട മെന്നാൽ
താനേ മറഞ്ഞൊഴിയു മൂഴിയിൽ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ. 190

20. അക്ഷീണപരിശ്രമം.

ഏകിക്കടുത്തു വരകെന്നവിധം വളന്നോൻ
പാരംതപിഷ്ടമപരൻ തരു മൂണ നിന്നാൽ;
വാരംവീശിയാടുമൊരു നൽകിതന്റെ കൺപോൽ-
ഭൂവിൽ ചിരം പണിയെടുത്തവരെന്നു മുണ്ണം. 191

പിഞ്ചാകിലും തരു വളന്നതതിൽ തളയ്ക്കാം-
പിച്ഛേറിടുംമദഗജത്തിനെയും സുമാറായ്
മാനം വീടാതെ ചിരമുററശുചിപ്പവന്നാ
സ്ഥാനം നിലയ്ക്കു നിലനിന്നിടമെന്നുമോർക്കൂ 192

- തീനറു നിന്ന പുലി തിന്നിട്ടു, മോക്കെടോ, മ-
 ണ്യകുഞ്ഞയും, തൊഴിലു മാനുഷനുള്ള തേററം
 താണുള്ള തായുമതിനെച്ചെറുതാക്കിടാത-
 ക്ഷിണം ശ്രമിക്കിലതിനാൽ തൊഴിലുദോഗമിക്കും. 193
- പുത്തുള്ള താഴമരമേറെയെഴും ധരിത്രി
 ഭൂതേ! സ്വവൃത്തിയരിതാകിലു മശ്രമം താൻ
 ചെയ്യുന്നതാണു പുരുഷത്വം, മവിഷ്ണു കർമ്മം
 ചെയ്തിട്ടുവാതബലകൾക്കു മെളുപ്പമല്ലോ. 194
- തന്നാണു, മന്നിലൊരുവംശം, മതല്ല മരൊറ-
 നെന്നും പരന്നു പറയുന്നതിനർത്ഥം മുണ്ടോ?
 തന്നായ് പഠിച്ചു തപമോടു പരിശ്രമിച്ചാൽ
 തന്നായ് വരുന്നിതൊരുപോലെ കലങ്ങളേതും. 195
- ഏല്ലാമറിഞ്ഞു നരനുള്ളിലടക്കു മോടി-
 നെല്ലാം ശ്രമിച്ചു നിറവേററിട്ടു മൃതമെന്തേ?
 ചൊല്ലാം മഹാമതികൾ തൻ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു കത്താ-
 ണല്ലോ ജഗത്തു നിലനില്പതു സർവ്വകാലം. 196
- ആലിൻമരം വിഴുവതിന്നിടയാക്കിടാതെ
 പാലിച്ചിട്ടും വിഴുവതിന്നു വിഴുന്ന തെല്ലാം;
 മാലുറു വിണ്ണു ജനകന്നു നിവൻ നില്ക്കും-
 നാലംബമായ് തനയരേവരു മേവരും മേൽ 197
- മത്തേനും ഭയമണച്ചു ഗജേന്ദ്രവീര്യം
 ചാത്തുന്ന വീരനൊരു കാലവുമോരുകീല്ല
 പത്തനം വളൻ മരണത്തെ വരിക്കിലും തൻ
 നെഞ്ചം കറുത്തു വിടവൃത്തികൾ ചെയ്തു പോരാൻ. 198
- പുഷ്പിച്ചു സിംഹസഭപോലെ വളർന്നിരിപ്പു-
 ജ്ജീകു പ്രകാശമതിൽവാണമൊരിക്കുതൻ പൂ
 ഏതും സുഗന്ധ മിയലാത്തതുപോൽ പ്രയത്നാൽ
 പൊങ്ങാത്തവന്റെ കല മോടികളെന്തിനാവൂ? 199

മന്നിൽ പ്രഭുക്കൾ സദയം പരന്തേകിടന്നോ—
 മന്നത്തെയുണ്ടു പുലരും ചുണകെട്ടവന്മാർ;
 ചുറ്റാ ലഭിച്ച മധുരക്കുറിയും മലം കേൾ,
 ഫലമും പുരണ്ട കുറകുഞ്ഞിയുമാജ്യമൊത്താം. 200

21. ബന്ധുത്വം.

ഗർഭം ധരിച്ചു പ്രസവം വരെയുംവഹിക്കും
 ദുഃഖമൊക്കെയൊരു തള്ള മറന്നിടം പിൻ
 തന്നുണ്ണിയെത്തുടയിലാട്ടി രമിച്ചിടുമ്പോൾ;
 തന്നാപ്തരാ ലൊരുവനാടലു മസ്തമിക്കും. 201

ചുറ്റും കടുത്ത വെയിലേററു തളന്നവർക്കാ—
 യേററം തണുപ്പു തടവും നിഴൽ വൃക്ഷമൊപ്പം,
 ക്ഷുത്തിന്നു നൽകനിതരും ഫലവൃക്ഷവും പോൽ
 പൂർവ്വപീതലത്തിൽ മരുവിടുക നീ പരമം 202

എന്തും നിരന്ന മലനാടുകളുള്ള പാണ്ഡ്യം!
 താങ്ങുന്ന സാധുജനമേവരെയും പ്രഭുക്കൾ;
 തിങ്ങിക്കുവിഞ്ഞ ഫലമേകിയ ഭാരവും മേൽ
 താങ്ങാതെ ശാവയൊടിയുന്നിതുവോ മരത്തിൽ. 203

ബന്ധുത്വ മേറേയുള്ളവാകിലു, മല്ലരോടാം
 ബന്ധം ജഗത്തിൽ നിലനിന്നിടു മല്ലകാലം;
 ചന്തം പെറും ഗുണികളോടുകലന്നെഴും തൻ
 ബന്ധം യമിക്കു യമമൊപ്പമചഞ്ചലം കേൾ. 204

നല്ലോ, രഹസ്യം പറയ, തറ, വരമ്പു, നെന്തെ—
മീലാത്തമന്ത്യനളവായ് വരുമാടലൊം
നന്നായ് തുടച്ചു കളയുന്നവനെ ജഗത്തി—
ലൊന്നാമനെന്ന ബിരുദത്തിനു പാത്രമാകൂ. 205

പൊല്ലാത്രമുൾ, പുലിനഖോപമല്ലരാശോർ
പാലായസം ഘൃതമൊഴിച്ചു വിളമ്പിയാലും
കല്ലുള്ള കഞ്ഞി കരിയോട്ടിലൊഴിച്ചു തെല്ലും
നല്ലോർ തരുന്നതിലൊഴും അചികാണകീല്ല. 206

അൻപുള്ള ബന്ധുവനത്തിലുഷ്ണിയിലേകും
വസ്ത്രവീടും വിഭവമൊക്കെയുമേ കശക്കും
അമ്പുള്ളിടത്തു സമയത്തിലു മേകുമെത്തി—
ക്കമ്പോടിലക്കറിയുമേരെയിനിച്ചിരിക്കും. 207

കൊല്ലന്റെ കൂടമതുപോലെ കൊടുത്തു, മന്വെ—
ട്ടില്ലാതെ, പററു കൊറടൊത്തകലുന്നിതേജൻ
കൊല്ലന്റെ നല്ലൊരുവയാണി കണക്കു പററി
ച്ചെല്ലും സഖാവിനരികിൽ ഗുണി സൗഹൃദാത്മം 208

നന്നാടുതന്നധിപനാകിയ പുണ്യ കീർത്തി!
എന്നാളു മിടുക്കയവർക്കു തുഷ്ടിയേകി
മന്നികലാക്കു മിടരുന്നിടയാക്കിടാഞ്ഞാ—
ലിന്നിപ്പിറപ്പിലിതിലും പരമെന്തു ചെയ്യാൻ? 209

ചെററും സമതപ ഗുണമറ്റു നരന്റെ വീട്ടിൽ
കിട്ടും വീഡാലനയനോപമ ഭോജ്യവും കേൾ
തെല്ലും തരില്ല, സമഭാവനയുള്ളവൻ ത—
ന്നില്ലത്തുന്ന, വിടുകഞ്ഞിയുമേകി മീനം. 210

206 പുലിനഖോപമം—പുലിയുടെ നഖംപോലെ വെ
ണ്മയുള്ള

208. കൊല്ലന്റെ.....പോലെ—കൊല്ലന്റെ കൂടം
പോലെ അടിച്ചടിച്ചു, നിർബ്ബന്ധിച്ചും ആഹാരം കൊടുത്താലും

പറകൊറട്ട്— ഇതിനെ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ
 ചുറ്റുകൾ അകലുന്ന ഉലയാണി—കൊല്ലൻ ഉലയാണിയെ
 ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ചു തടിയിൽ തളക്കുമ്പോൾ തടിയോടുകൂടി തീരെ
 പ്രറിച്ചെന്നിരിക്കും

210. വിഡാല.....ഭോജ്യം—പൂച്ചക്കണ്ണെ പ്രകാശിക്കു
 നപോല പ്രകാശിക്കുന്ന വിശേഷ ആഹാരം

22. സുഖാനുഭവം.

ഗ്രന്ഥം പഠിച്ചൊരു വിവേകിയൊക്കൊത്തു കൂടും
 ബന്ധം കരിമ്പു മുടിതൊട്ടടിയുണ്ടുപോലാം;
 എന്തും തിരിച്ചറിവെഴാത്തവനോടു ചേർന്നാ—
 ലെന്താം, കരിമ്പിനടിതൊട്ടു ഭൂജിച്ചതുംപോൽ. 211

പൊക്കും സ്വരീധ്വനിയതിൽ ഭയമായ്‌വഗങ്ങ—
 കളങ്ങും പറന്ന മലനാടുകളുള്ള രാജൻ!
 കൂട്ടിന്നൊരുത്തനെ വരിപ്പതിനാ,യവനെ—
 ക്കൊട്ടിടുമെന്ന കലമേന്മയെ നീഗണിക്കൂ. 212

സ്നേഹം ഗജം ചെറുവതിനെ വെടിഞ്ഞു നായ്‌തൻ
 സ്നേഹം തനിക്കു വരമെന്ന നിനയ്ക്കുന്നീണാം;
 കൊല്ലം കരീന്ദ്രനിയമിട്ടൊരു പാക്കനെയും
 കൊല്ലുമ്പൊഴും തുനകനോക്കുക കാലനക്കും. 213

വാണാലുമിങ്ങു പലകാലവു മല്ലനോടു
 കാണില്ല കൂറ ചെറുകാലവുമായവനിൽ;
 നീണാം വിദൂരെ മരുവീടിലു മാഞ്ഞബന്ധം
 പേണം നരനയെതുകാലവുമാർ മറക്കും. 214

ദോഷക്കാര പൂത്തു മലർ കൂമ്പിവരാത്ത മട്ടിൽ
 സ്നേഹം ജനിച്ച തണുപ്പായിലതാണു സ്നേഹം;
 പരമം വിടൻ മഥ കൂമ്പിവപോലെയാദ്യം
 സ്നേഹിച്ചവനെ ബുദ്ധരൊട്ടു മരിക്കയില്ല. 216

മക്കൾ കറുത്തൊടയമൻ ചെറുതാം ഗുണത്താ,—
 ലോകന്നു തെങ്ങിനൊട്ടു മധ്യമനം ജഗത്തിൽ;
 പീന്നത്തമൻ ചെറുമൊരേനില നീണ്ടകാല
 മെന്നുള്ള മേന്മയോടു തുല്യനഹോ! പനയ്ക്കും. 217

നായ്ക്കാൽ വീരല്ല സമമുള്ളതെങ്ങിങ്ങിവാണും
 ഈശ്വരാലുതന്നളവുമൻപന്നു നല്ലിടാത്താൽ
 പോയ്പ്പൽകുമാരവനെ, നല്ലൊരു ദാരനെ താ—
 നായ്പ്പോയടുക്കു മുലകും ബഹുദൂരെയായും. 218

അൻപറവന്റെ മുഷിപ്പത്തു മൻപിനെക്കാൾ,
 വമ്പുറ രോഗമതിലും ഹതിയേ സുഖം പോൽ;
 കൊല്ല, മനം തളരുമാറു പഴിച്ചിടത്തെ,
 കള്ളപ്രശംസ ചൊരിയാതെ ശകാരമേകൂ 219

ഏറെ ജ്ഞനങ്ങളൊട്ടു നീണ്ടു കലന്നശേഷം
 കൂറുള്ളവനൊഴിഞ്ഞ ചേൻ വസിക്കു ഞായം;
 പ്രാണൻ ഹരിക്കുമൊരു പാമ്പിനോടും, പുണർച്ച
 കാണിച്ചു പിൻ, പിരിയുമെങ്കിലതാണു നാശം 220

23. നമ്പ.

കൂട്ടിന്നു പററിയവനെന്തെന്നിട്ടൊരാളോ—
 ടിയും കലൻ, പിരിയാനിടയാകിലും മേൽ
 ഭൂഷണം മോതരുതു, തെല്ലതിന്നുത്ഥികാണം
 സ്പഷ്ടം ജലത്തിൽ നര, ചിറ്റിതര പൂവിലും കാൺ 221

പൊട്ടിച്ചൊരിഞ്ഞ ജലമോടു കയർത്തിടാതെ
കെട്ടിപ്പടുക്കുമെന്നു വരുമായ പോലെ
ഇഷ്ടൻ തനിക്കു പിഴവെയ്യുകിലും പീണങ്ങാ-
തൊട്ടിപ്പിടിച്ചു പുലരുന്നതു ബുദ്ധിമാന്മാർ. 222

നൽത്താലദാരുമലർ ചൂടിയ കാടുകൂടും
പൃഥ്വീതലത്തിനധിനായകനായ രാജൻ!
ചങ്ങാതിതന്റെ പിഴയൊക്കെയുമേ പൊറക്കും
ചങ്ങാതിതന്റെ ഗുണമെന്തു വിശിഷ്ടമോർക്കൂ. 223

ഉൽകൃഷ്ട രത്നമെന്തുമായിൽ മുങ്ങിയുള്ളിൽ
കൈക്കൊണ്ടു കപ്പലലയും കടലുള്ളരാട്ടേ!
അൻപറവന്റെ വീരഹത്തെ ഭൂജിപ്പവന-
ളൻപറവൻ മനമുരുകിട്ട മഗ്നിയാവും. 224

പൊന്നോടുകൂടി ഭവനത്തെയെരിക്കീലും നാം
പിന്നും വീടാതെ യനലന്നെയടുത്തു വയ്ക്കും.
എന്നോണ മാത്സര്യവിതരകൾ ചെയ്തിലും കേൾ
പിന്നും പ്രിയം കരുതിയെത്തുമവന്നടുക്കൽ. 225

വിണ്ണിൽ തൊടും മുളകളുള്ള മലയ്ക്കുധീശാ!
കണ്ണിൽ പെടും വിരലറുത്തവരാരുമുണ്ടോ?
കൊള്ളാനതർഹഗുണമുള്ള പ്രിയൻ ചിലപ്പോൾ
കൊള്ളാത്ത കാട്ടുകിലുചതു പീണങ്ങിക്കൊല്ലേ. 226

സ്നേഹിച്ചവൻ പിഴകൾചെയ്തിലു മുത്തമന്മാർ
സ്നേഹം മറന്നവൻ കുറ്റമുറച്ചു പോരാ
തോഴൻ പിഴച്ചു വഴിതന്നെ തുടൻ താനും
വാഴുന്ന തേരെ യധമതപമതെന്തെ ഞായം. 227

ശബ്ദിച്ചിടുന്ന മലയാരുകളുള്ള പാണധൂ!
ചിന്തിക്കു ലോക വിധി വൈഭവമൊക്കെയും നി
മിത്രം തരുന്ന വിനതൻ വിധിവൈപരീത്യം-
മോന്താലുമുള്ള മധുരീകകതന്നെ ചെയ്യും. 228

തന്നൻപനായ് മനമൊരിക്കലുറച്ചവനിൽ
പിന്നമ്പി നൂതമതുകണ്ടറിവാകിലും നീ
ക്ഷീണിച്ചിടത്തെ ഹൃദയത്തിലടക്കി വച്ചു
കാണിച്ചിടായ്ക്കുറവമ്പിനു നീ തരിവും. 229

സ്നേഹിച്ച ശേഷമവനുള്ള ഗുണഗുണങ്ങൾ
ഉൾക്കൊണ്ടു തേടിയിരുന്നതിനായലഞ്ഞാൽ
ആരാകിലെന്നൊരുവനുള്ള രഹസ്യ മന്യു-
ഷാരാൽ പകൻ നരനൊത്തു വീഴും നിയത്തിൽ. 230

24. ദുർമൈത്രീ.

ചോരുന്ന കൂര ചൊരിയും കലമത്രയും മേൽ
കോരിക്കളഞ്ഞു വിട്ട മീരമുണ്ടങ്ങുവോളം
പാരം സുഹൃത്തിനളവാം ദൂരവും മുഴക്ക
ത്തിരൊത്തുടച്ചുവിടുമെന്നവനേ സുഹൃത്താം. 231

സത്തുക്കളോടു കലരുന്ന ഗുണം ഫലത്തിൽ
മർദ്ദിച്ചു മാരിചൊരിയുന്നതു പോലിരിക്കും.
ഒത്തനൃരോടു കലരുന്നതു മോശ്ശു പാൽക്കാൽ
പുത്ഥപിതലത്തിൽ മഴയറുവറണ്ടതും പോൽ. 232

നന്നായ് പാിച്ചുറിവെഴുന്നവനോടുകൂടി
ചേന്നോരവന്നു സുരലോക സുഖം ലഭിക്കും
ഒന്നും തനിക്കുറിവെഴാത്തവനോടു കൂടി
ചേന്നോന്നു ചീൻ നരകയാതനയും ഫലിക്കും. 233

ഉത്തംഗമാം മലയങ്ങൾ നിരന്നനില്ലും
ഗോത്രങ്ങളുള്ള നൃപനേ! ഹൃദയത്തിലിരും
ഏലാത്തമർദ്ദിച്ചുവായൊരു സ്നേഹമോ വൈ-
ഷ്ണോലിൽ പടർന്നയ്യ മഗ്നികണക്കിരിക്കും. 234

കൊത്തതിന്നു തുനിയുന്നതു, മത്ര ചെയ്യാ-
നൊക്കും പ്രവൃത്തി വീടുമെന്നതു മൊന്നുപോലെ
തഞ്ചൊത്തതാണവ തരുന്നിതു ദുഃഖമാക്കും,
പഞ്ചേന്ദ്രിയപ്പകയറത്ത രചസപിമാക്കും. 235

ഒന്നേ ജലം ചെളിയു മാമ്പലിനും പൊക്കിക്കാ-
നെന്നാകിലും കുരുമേമ്പ് ളുണ്ണം പെരുന്നോ
സത്സംഗ മേകുമറിവെങ്കിലു മജ്ഞനോത്താൽ
ദുസ്സംഗമാൻ ഫലമേ ഫലമായ് വരും കേരം. 236

തന്തുക്കുട്ടത്തു വീളയാടിയവനെ നുള്ളി
മാന്തി, കൊറിക്കുവതിനിട്ട യവത്തെയുണ്ണം
മന്തിഗണം വിലസിടുന്ന വനത്തി നീശാ!
തന്തിച്ചീടാ, ഹൃദയ ശൂന്യരൊടാൻ മൈത്രി. 237

തന്തോഴനാടൽ പെരുകുന്നിട മോടിയെത്തി
യന്നും കൊടുത്തു തവി ചെയ്തു വിടാത്തവനെ
മാന്തും പഴിച്ചു നരകത്തിൽ വീടും, സഖാവിൻ
കാന്താ സുഖത്തെ നിരപീച്ചൊരു കുററമോദേ. 238

തേൻകൂട്ട കൂട്ടമചലത്തിനധീശനേ! കേര
പകം പെടാത്തവനെ വിട്ടൊരു കള്ളനോടായ്
താൻകൂട്ടുകൂട്ടവതു, ഗവ്യമയോഗ്യമെന്ന
ശങ്കിച്ചു നീബരസമുണ്ട തുപോലെയാകും. 239

സൗന്ദര്യമുള്ളവനു സൽഗുണമില്ല, യെന്നാൽ
ലുണ്ണേണ്ട പാലിതൊട്ടു നീരുകലൻ പോലാം,
വിപോൻ ജളന്നൊടിണ കൂടുകീലോക്, സർപ്പം
മത്തേററ മുർഖനിണ ചേൻ നശിച്ചു പോലാം. 240

25. വിവേകം.

ചന്ദ്രൻ മെലിഞ്ഞു പിറയെന്നു കുറഞ്ഞ കാലം
ചെന്നീടുകിലതിനെ രാഹു വിഴുങ്ങുവാനായ്
വെന്നീടുവാനറിവെഴുന്ന ജനങ്ങളും പീൻ
ചെന്നീടുകിലു,രീകൾ ഭുഞ്ചലരെന്നു കണ്ടാൽ. 241

ആഴിക്കുളിർ തുറമുഖങ്ങൾ ഭരിച്ചു പാണ്ഡ്യം
ഏഴക്കു തന്നെളിമയാണൊരു ദൂഷണം കേൾ;
വാഴുന്നതൻ നിലവെടിഞ്ഞവനെ ജനങ്ങൾ
പാഴെന്നു തള്ളുമവനാൻ കലത്തെയും മേൽ. 242

മണ്ണേരിൽ നട്ടുമാജ കാഞ്ഞിര വിത്തു തെങ്ങായ്
വണ്ണിക്കയില്ല, വടനാട്ടിൽ ജനിക്കുവോരും
പുണ്യം പൊറത്തു പലരുണ്ട,ഥ തെക്കുവാണം
വീണ്ണേറീടാ, മവനവന്നു ഗുണം സ്വകർമ്മം 243

വാഴപ്പഴം മധുരമറവു വരില്ല, വേപ്പി-
ന്തഴങ്ങളോടീട കലൻ വളർത്തായും;
ധൂതുറ്ററ ഭർമ്മതീകൾ തൻ വലയത്തിനും ക-
ണ്ടെത്താം മഹാമതീകളേയു മനഗ്നളും കേൾ. 244

ഉപ്പേറിടുന്ന കടലോരമതികലും, ന-
ല്ലപ്പെന്ന പോൽ മലയിലുപ്പു മെടുത്തു പോരാം;
ഗോത്രങ്ങളല്ല നരനാശ്രയ, മുന്നതിയ്ക്കായ്,
വൃക്തിതപ മേദമാജവന്നു മനസ്സിനൊപ്പം. 245

പൂക്കുന്ന പുനമരമേറെയെഴും നരേശാ!
ഊക്കുള്ളൊരുളു മെഴു മുന്നത മാറഷന്മാർ
സത്തുക്കളോടീട കലൻ പീരിഞ്ഞതുണ്ടോ?
ചീത്താരൊടും പ്രിയമെഴാതെ വസിക്ക നന്നാം. 246

തന്നിൽ പടന്നയരുമൻപു തുടങ്ങിയെല്ലാം
തന്നുള്ളമെന്ന തുണയന്നവനോടു ചേർന്നാൽ
സത്തോര മാണുഷം, മന്യരൊക്കൊത്തു ചേർന്നാ-
ലുന്മാരും വരുമതേടതി ഭുഖവും കേൾ. 247

ഇന്നുള്ള മേന്മയെവിമം. നിലനിന്നു വോന്നം
പിന്നീടു മേന്മ തുലയും പടിമെയ്യ വോന്നം
മന്നിൽ തന്നീട നില മേലിൽ വരുത്തു വോന്നം-
മൊന്നാണു ഹേതുവതു തന്നറിവൊന്നു മാത്രം. 248

താളം പിടിച്ചുലയു മംബുധി തന്നധീശാ!
നൂലൊത്തുയന്നൊരിവുള്ളവരും ജഗത്തിൽ
പ്രാണസ്തവാക്കിലറിവറവരോടു കൂടി-
ച്ചേരുന്നതും സ്വയ മനസ്സോടു, ഭംഗമല്ല. 249

കർത്തവ്യകർമ്മ, മതിനുള്ളൊരു ഭോഗവും സൽ-
പാത്രത്തിൽ ഭാന മിവ ഭൂമിയിൽ നിറുത്തിച്ചാൽ
യാത്രക്കു പോയഥ സുരക്ഷിതമായ് തിരിച്ചി-
ങ്ങെത്തുന്ന നാവമൊടു ജീവിതമൊത്തിരിക്കും. 250

26. അജ്ഞാനം.

ഭാരിഭൂ മിങ്ങറിവുവിട്ടു തന്നെയാണെ-
ശ്വയ്യം നിനക്കുലറിവും, പരഭൂതീയെല്ലാം
സ്രീതം വരിച്ചു പുഷ്പതപ മൊഴിഞ്ഞു ഷണ്ഡ-
സ്രീയും പുറത്തു പലഭൂഷണമിട്ട പോലാം. 251

ഗ്രന്ഥം പഠിച്ചറിവൊഴെന്നൊരു സൂരികൾക്കും
സന്താപ മേറുവതിനുള്ളൊരു ഹേതുവോത്താൽ
ബന്ധം സംസ്ഥാനിയൊടുള്ള തിവാൻ കോപാൽ
ബന്ധങ്ങൾ ചിട്ടു ധനലക്ഷ്മി പിരിഞ്ഞതാവാം. 252

- താതൻ പഠിപ്പതിനു ശാസന ചെയ്തതൊന്നും
വേദിച്ചിടാത്ത പിഴചെയ്തൊരു പുത്രനോ, മേൽ
വായിക്കുവാൻ ലിഖിതമൊന്നു പലക്കു മുമ്പും
ചോദിപ്പവന്നടി കൊടുപ്പതിനാഞ്ഞെന്നില്ലും. 253
- വിദ്യോ വിഹിതനറി പുള്ളവർ തൻ സദസ്സിൽ
മദ്ധ്യത്തിരുനുമൊരു പട്ടിയിരുന്ന പോലാം.
എന്തെങ്കിലും പറയുമെങ്കിലവൻ പറന്നും—
രെന്നാണു കേട്ടതൊരു പട്ടി കിരച്ചതും പോൽ 254
- അല്ലത്തരോ, ടിയറീവുള്ളവരോടുമേ പോയ്
ജല്പിച്ചിടും, പലതു ശാസ്ത്രമൊഴിക്കു തെറ്റായ്;
ചൊല്ലൊട്ടറിഞ്ഞ ജന, മന്യരപേക്കു ചെയ്തും
ചൊല്ലുന്നതില്ല, വരറിഞ്ഞ പരാമർ സാരം 256
- താലത്തിലോശയുള്ളവാകുമുണങ്ങി നിന്നോ—
രോലക്കു, പച്ചയിലയാരവ മററിരിക്കും
നൂലൊന്നറിഞ്ഞവർ ഭയന്നടനൊന്നു മോതു—
നീലാ, ജളൻ പറയു, മുത്തര മേതിനും മേൽ 256
- നന്മയ്ക്കൊഴാത്ത നരനന്മയെ മാറ്റുമേതും
തന്മേലുറയ്ക്കിലതു കാടി കൊടുത്തിടാതെ
പന്നിക്കു നല്ലമൊരു മാങ്കനി നിരീനൊത്താം,
പാറപ്പറത്തു ചെറുകുറിയടിച്ചതും പോൽ 257
- പാലിൽ പുതച്ചു പലനാളുകൾ ശുദ്ധിച്ചെയ്തും—
നാലും കറുത്തു കരിചെററു വെളുത്ത തുണേരോ?
ഭണ്ഡിച്ചുരയ്ക്കുകിലു, മരുഭൂത, മേറിക്കു മുൻ—
പുണ്യം ചെറുനൊരറി വിഷലുമേ ശാന്നിൽ 258
- പൂത്തൻ ചൊരിഞ്ഞു മണമേറെ വഹിച്ചു നിന്നും—
മെന്തേ പ്രിയപ്പെട്ടവതീച്ചകൾ പൂവിനുള്ളും;
പത്മ്യപ്പെട്ടന്നഴകി നാറിയളിഞ്ഞു ചീത്താൽ,
സത്തുക്കൾ തന്നമൃതവാണി വിഷം ജളനും 259

തന്നായ് പഠിച്ച മറിവറവരജ്ഞരാം വി-
 ജ്ഞനോ പഠിത്തമറിയാതെ പഠിച്ചതാകും
 യാചിച്ചിടാത്ത കൃപണൻ പ്രഭുവാണതൊപ്പം
 യാചിച്ചതാകും മരുളാത്തവനാണു നിസ്വപൻ. 260

27. വൃർത്ഥസമ്പത്തു്.

ചാരത്തൊരത്തി ഫലമെത്ര വഹിക്കിലും വ-
 ്യാലാമരത്തിലണ ചേക്കയിരിക്കയില്ല;
 പാരിൽ പണം പെരുമയറവനേറിയാലും
 ചാരത്തിന്റെ ഗുണ മേഴകളുണ്ടു തുണ്ടോ? 261

ഉണ്ടെങ്കിലും മലരു കള്ളിയിലൊത്രയും നാം
 മണ്ടും പഠിക്കുവതിനല്ലവു മാഞ്ഞിടാതെ
 കണ്ടാകിലും ധനമൊരേ മൃതവന്നെ യൊട്ടും
 തീണ്ടാതെ മാറുമറിവുള്ളതെന്നു ഞായം 262

ചാരത്തു നീണ്ട കടലുള്ളവരും കിടപ്പാൻ
 ദൂരത്തു നൽകിണറു തേടി നടന്നുപോകും;
 ചാരത്തിരുന്ന പിശുനന്നു പണം കൊഴുത്തും
 ദൂരത്തുചെന്നു ഗുണിയോടു കലൻ പോയാ 263

ചുറ്റും കടൽക്കര കറങ്ങിവരുന്ന ഭൂവിൽ
 ചുറ്റിക്കറങ്ങുമൊരു പുണ്യമെന്നോന്നുവേരേ;
 വിദഗ്ദ്ധൻ വിശന്നു കഴയുമ്പൊഴു തുണ്ടു വീത്തു
 പട്ടം ധരിച്ചു നടമാടിട്ടമഞ്ഞനെന്മേ. 264

തന്നുള്ളിലീരമറിയാത്തവനും ജഗത്തിൽ
 കുന്നന്നു വീഞ്ഞമതിനുള്ളൊരു ഹേതുവോത്താൽ
 മുജ്ജന്മകൽ പരിപാക ഫലം മരിച്ചി-
 ന്നിജജന്മ കൽഫലമെന്നു പറഞ്ഞിടാമോ? 265

സത്തുക്കളോടു സഹവാസമെഴാതെ ശ്രീയും
നിത്യം നിഷിദ്ധരൊടു ചേർന്നു വരുന്നതിനാൽ
സത്തുക്കളും വിരഹവേദനയാൽ ശപിച്ചു
നിത്യത്വമറു ഭൂമി ഭൂമി വിഭൂതിയായ് പോയ്. 266

നല്ലോരുദാരനെ വിടാത്ത ദരിദ്രതയ്ക്കി-
ന്നില്ലേ സ്വയം ചെറുതു നാണവുമെന്തുകയ്യും!
എല്ലായ്പ്പോഴും ഖലനെയൊട്ടിയിരുന്നവിത്ത-
മെല്ലാമവന്നു പശയെന്നതു പോലീരിക്കും. 267

ആത്മാജിമാനമീദ പോരവതിന്നു നല്ലോ-
രാത്മാക്കൾ തേടുവതുമുണ്ടു വിദേശ വാസം
മററുള്ളപേർ പ്രഭുവിനൊത്തു സുഖിച്ചിടം തൻ
മുററത്തുതന്നെ, യതിലത്തുതമെന്തു ചൊല്ലാൻ? 268

ധാനവും കരയ്ക്കു കതിരോടു കരിഞ്ഞിടുമ്പോൾ
ചെന്നാലിനം പൊഴിയുമേ മഴയാഴിമധ്യം;
അങ്ങനെയും ധനവു മൂഴിയിലിരിക്കുന്നിനാമ-
വഷം പൊഴിഞ്ഞ വഴിനിഷ്ഠലമായൊടുങ്ങും. 269

അറിവറോൻ പഠിച്ചാലും
പഠിക്കാത്തവനൊപ്പമോ
അറിവുള്ളോർ പഠിക്കാഞ്ഞും
പഠിച്ചുള്ളവനൊപ്പമോ.
പാവമായാലുമെന്തിച്ചി-
ക്കാത്തവൻ പ്രഭുവായിടും
വിത്തമുള്ളവന്നും ഭാനം
ചെയ്തില്ലെന്നാൽ ദരിദ്രനാം. 270

28. അനുഭവം.

ഉണ്ണാൻ ചമച്ചവകയന്യനു മംഗമേകീ
 ടുണ്ണുന്നതാണു ചിതമുഴിയിലാക്കു മോർക്കു;
 മന്നിൽ പരന്നെരിയവതിലടച്ചശിപ്പാൽ
 വിണ്ണിൽ കവാടമയുന്നിതവന്നു നേരേ. 271

എത്രക്കു, വെയ്യ, വെറുധർവ്വമോത്തുകണ്ടോ—
 ലത്രക്കുമൊത്തളവു പണ്ണു പുമേറിനീല്ലും;
 മുന്വേ സമൃദ്ധിവരണം ഭൂവിധർമ്മെല്ലാം
 പിന്വെന്നവൻ പഴിപയോധി നടുക്കു താഴും. 272

താൻ നേടിവച്ച മുതൽ താനുമശിച്ചിടാതെ
 സാധുക്കളാക്കുമണവോളവുമേകീടാതെ
 ഭൂതത്തിനൊത്തുലകിൽ വാണജളന്നെനോക്കി
 ട്രാറ്റവുപും കരുണയാം ഗുണവും ചിരിക്കും. 273

താനും സുഖിച്ചതതുഭാഗവുമല്ലമെന്നേ
 താനേറെ നേടി ധനമെന്ന ജളന്റെ സ്വത്തോ
 മാനിച്ചുപെറ്റിഹവളത്തിയെടുത്തൊടുക്ക
 മാണങ്ങൾ മറന്നുചെയ്തൊരു പുത്രിപോലാം. 274

പാരം പരന്ന ജലധിക്കര തന്നിൽവാണും
 ദൂരത്തു കൂപ ജലമേവനമാചരിക്കും;
 പാർവ്വത്തിലേറെ ധനമുള്ളൊരു ലോഭിയെക്കാ—
 ലാശക്കു നല്ലതതിദൂര ദരിദ്രനോർക്കു. 275

ഉണ്ണാതിരുന്ന ധനമെന്നുടെ സ്വന്തമാണെ—
 നെണ്ണുനു ലോഭിയൊരുവർക്കു നരകീടാതെ
 എണ്ണുന്നതിന്നെന്തീവനുള്ളതുമെന്നു ഞാനും,
 മുണ്ണാത്ത ഞങ്ങളീരപേരുമൊരേനിലക്കാം. 276

മനഃപെരുക്കുമൊരു നിസ്സന്ധ, ലുബ്ധനെക്കാൾ,
 ദീനൻ ധനത്തിനൊരു കഷ്ടവുമുണ്ടതില്ല
 ദീനൻ ധനം കരുതി നിദ്രയിളച്ചിടേണ്ടാ
 ദീനംവരാ ധനമവനു കുറഞ്ഞതിന്നാൽ 277

തൻവിത്തമിന്നു പരനേകുകയില്ല താനോ
 തൻവീട്ടുകാരു മപരന്നുകൊടുക്കയില്ല;
 താൻതന്നെ നരകിലുടയോക്കിടരൊത്തു, താൻച-
 ത്തിട്ടാരുമേകിലിടരില്ല തനിക്കുചപ്പോൾ. 278

അർത്ഥിക്കുവോൻ ചെറുകിടാവു, കൊടുപ്പവൻ ഗോ,-
 വദിയേനുവേകി ചെറുകുന്ന് കിടച്ചിടേണം;
 ഹേമം പലേതുകിടിനേകിയ ശേഷമേ ഗോ-
 വേകുന്നപോൽ പരന്നു നൽകിടുവോരു മുണ്ടാം. 279

സമ്പത്തു നേടുവതിനെത്തു വരുത്തുമോ പി-
 നമ്പോടു കാക്കുവതിനേറെ വരുത്തുമുണ്ടാം
 അമ്പേ! ധനം കുറയുകിൽ, പുനരറിടത്തും
 തുറന്നു തരുന്നിടരിനുള്ളൊരുവിത്തുവിത്തം. 280

29. ദാരിദ്ര്യം.

ചെങ്കാവുകെട്ടിയുടഞ്ഞിലുവാത്തിയാലും
 തങ്കം കരത്തിനകമുള്ളതുതന്നെമെച്ചം;
 തങ്കയ്യിലില്ല ധനമല്ലവുമെന്നു വന്നാൽ
 ചങ്കറു വിണ പിണമെന്നതുപോലിരിക്കും. 281

നീരിന്നുമേറെ ലളിതം സുധ, നെയ്യിന്നും മേ-
 ലാരാഞ്ഞിടാതെ യറിയാം പുക സൂക്ഷ്മെന്നായ്
 ഭൂവികളെങ്ങു മൺ ധൂമവുമുൾക്കടക്കാ-
 നാവാത്തിടത്തുമൊരു ഭീക്ഷുനഴഞ്ഞു കേറും. 282

പായും പുഴയ്ക്കരികിലായ് കിളിയെത്തുരത്തി-
 പ്ലായിച്ചു വേടർ വിളയാടിന കാടിനീശാ!
 പൂ പൂത്തിടാത്തണയുകില്ലൊരു വണ്ടു മുറോ-
 രാപത്തിലും തൊടുകയില്ലൊരു നിൽനന്നെ. 283

പാലേറിനീല്ലുമൊരുവന്നെ വളഞ്ഞു പോറാം
 മാലോകർ, കാകനീര ചീഞ്ഞനിലത്തിനെപ്പോൽ:
 മാലേറിനിന്നളികണക്കു തിരിഞ്ഞലഞ്ഞ
 കാലത്തവന്റെ കൂശലങ്ങര കുമ്പിപ്പതാരോ? 284

തോരിദ്യമോക്ക് കലയോഗ്യതയെക്കുറയ്ക്കും
 പാരിൽ പുമാന്റെ പല പഴയപ്പവും ഹനിക്കും;
 നേരേ നിവന്നൊരറിവിനെയുമാഹരിക്കും-
 മാതാകിലെത്തു, പണമറവനോ, പിന്നത്താൻ. 285

പാരം വിശന്നു വരുവോതൊട സത്യമായി
 ചോരില്ലയെന്നു പറയുന്ന മഹാദേശിദൻ
 നേരിന്നു തെല്ലു മിടമറ ഗുഹം വെടിഞ്ഞു
 ദൂരത്തിരന്നു കഴിയുന്നതുതന്നെ കാമ്യം. 286

നിസ്വൻ നരന്റെ യുദ്ധവത്തൊടിരിക്കിലും കേര
 സത്സംഗമറ, മതിവൈഭവമസ്സമിക്കും;
 മുല്ലക്കു തുലുമൊരു പല്ലു വെളുത്തിരുന്നും
 പല്ലിന്നു മുല്ലമണ മല്ലവുമുള്ളതണ്ടോ? 287

തന്നെപ്പണിഞ്ഞൊരവശന്നു കൊടുക്കുവാനാ-
 യൊന്നും വിനാതനതു കിഷ്കിയിടക്കുമാത്രം
 ഉണ്ടെന്നിരുന്ന ഗതികേടിലു മന്യനാട്ടിൽ
 തെണ്ടിത്തീരിഞ്ഞു കഴിയുന്നതുതന്നെ യോഗ്യം. 288

സമ്പത്തടിഞ്ഞളവു മർത്യനു മുമ്പു തങ്ക-
 ക്കാപ്പിട്ട കൈയിലകരം നുള്ളിയുടൻ പചിച്ചു,
 ഉപ്പെന്നിയേ വയറിലാക്കി, മനം മറഞ്ഞു
 തുപ്പും വിധിസ്തുടവരുന്നിതു പാരിതേരിൽ 289
 നിർച്ചാട്ടമെങ്ങു മുയരുന്ന വനത്തിനിശാ!
 വാച്ചേറിയും ഫലമെഴാത്ത തരക്കളിന്മേൽ
 പച്ചക്കിളിക്കുലമൊരിക്കലു മോടിയിഞ്ഞി
 ഉച്ചത്തിലക്കളകളങ്ങരം പൊഴിച്ചിടുനോ? 290

30. മാനം.

സമ്പത്തുയർന്ന നില വന്നൊരു ശുഭംമേൽ
 വമ്പുള്ളിലേറി ഞെളിയുന്നതു കണ്ടിടുമ്പോൾ
 മാനിക്കുടൻ കരിയുമേ മന മാ വനാന്തം
 താനേ നെരുപ്പു പിടിപെട്ടു കരിഞ്ഞിടം പോൽ. 291
 ദീനം പിടിച്ചു നിലകെട്ടുഴലുമ്പൊഴും തൻ
 ദീനത്തെ മുൻവരൊടു പൊല്ലുകയില്ല മാനുൻ;
 താനേയറിഞ്ഞു തുണപെയ്യുവതിന്നു ചെല്ലും
 ധനുനൊടൊട്ടു പറയാതെയിരിക്കുമോ കേൾ. 292
 കാണിച്ചിടം പ്രിയയെ നാമതിമിക്കു, പക്ഷേ
 വീണൻ, വിരണ്ടു പ്രഭുവോ കലപത്തിയിങ്കൽ
 ദുശ്ശങ്കയാ ലതിമിയെപ്പരമുത്തറത്തു
 നിശ്ശബ്ദമൂട്ടു, മിവരെക്കണിക്കണ്ടിടൊല്ലേ 293
 കസ്തൂരിയും പുഴകുമൊത്തു മണത്ത രാജാ!
 നിത്യം നര നിഹപരങ്ങളിലൊന്നുപോലെ
 ആത്മാഭിമാനമരുളുന്നിതു ശാന്തി, നീയും
 തന്മാനമോത്തുലകുടിവിതമാസപിളു. 294

ദുഷ്ടകൃത്യമേവ പിറപ്പിച്ചു മാടലേകം,
ചത്താകിലും ഗുണികളായതു ചെയ്തയില്ലാ;
ചത്തിടുവോനഴലു നിൽക്കു മരണണം താൻ
നിത്യം ഭൂമിക്കുമേൽ ദുഷ്ടകൃതി ചെയ്തിടുനോൻ. 295

പാരിച്ചു പാരിലതി ഭൂതികളോടിക്കൂടും
യാചിച്ചവന്നെതിരു ചൊന്നവനെത്ര നിന്ദുൻ;
ഇല്ലാതെയായുമൊരു ദുഷ്ടപ്രഭുവോടിക്കൂടും
ചെല്ലാത്തവൻ പ്രഭുവരൻ ഭൂതിയെന്നു ഞായം. 296

പേടിച്ചു പോകു മയമൻ പശിക്കൊണ്ടിടുമ്പോൾ
പേടിച്ചിടും മൃതിയിൽ മധുരരും ജഗത്തിൽ
കാടേറി നിന്നുമെ വൃത്തിയിലുൾപെടാതെ
പേടിച്ചിടും പഴിയിലുത്തമരും നിതാനും. 297

“നല്ലോരിവൻ കരുണകാട്ടി വസിച്ചു പോന്നു
മില്ലാതെയായു വീല” മെന്നൊരുവനെ നോക്കി
ചൊല്ലും ധനാധ്യക്ഷൻ അങ്ങമൊരുത്തൻ കേൾ
കൊല്ലൻ പെരുക്കു മനലന്നു സമം പ്രതാപൻ. 298

ഇല്ലത്തിൽ വന്നൊരുതിമിക്കൊരു ദോര വാക്കു
ചൊല്ലാതിരിക്കി ലതുപോട്ടതു നാണമാകാ;
ദുർവൃത്തിയോത്തു യോജായതു ചല്ല, മേലോ-
രാവൃത്തി ചെയ്തി ലതടക്കുവതാണു നാണം. 299

കൊന്നുണ്ടിടും പശുവിനെ പ്പുലി, ചത്തതിന്നെ-
ത്തിന്നുന്നതില്ല, പശിമുത്തു മരിക്കിലും കേൾ;
മാനം നശിച്ചു വഴി പോവുകയില്ല നല്ലോർ,
നാകും ലഭിക്കുവതിനായതു മാഗ്ഗമായും. 300

31. യാചിക്കാതിരിക്ക.

‘ഞാൻ കാരണം പരന്നയന്നിട്ട, മായവൻ ത-
ന്നാങ്കാരമെന്നിനതകം ഭൂവി’യെന്ന ചൊല്ലി
തന്നെപ്പകഴ്ന്ന തിരിയുന്ന ശാന്റെ പിമ്പേ
ചെന്നിട്ടമോ ചെറുതുളളുറുവുള്ള വിധാൻ. 301

മന്ത്രിൻ മരിച്ചുവെ ജനിച്ചിട്ട മോക്ക് തൻ കണ്
പുട്ടിത്തുറന്ന സമയത്തിനകത്തു, മന്നിൽ
ഞെർമ്മിച്ചവെന്ന പഴിയുണ്ടു വസിപ്പതെക്കാൾ
കുടുത്തേകിടും ദുരിതമുണ്ണുവതാണു മെച്ചം. 302

ഇല്ലായ്മയേറിയൊരു വേളയിരുന്നിടാനായ്
ചെല്ലും നരൻ, വനമൊട്ടു കരത്തിടാതെ
ചെല്ലും പറഞ്ഞുപചരിച്ചിട്ടവോന്റെ മുഖിൽ
ചെല്ലും, മുഖം മുറിയുവോന്റെ യടുത്തു പോമോ? 303

സമ്പത്സമൃദ്ധി, ജഗദീശനമൊത്തു തന്മേ-
ലൻപെന്നിയേ പിരിയുവാതിട വന്നിടത്തും
തമ്പേരിനൂന മെഴുമാറു പണപ്പിശാചിൻ
മുഖിൽക്കണ്ണം തലകനിക്കുകയില്ല ധീരൻ. 304

പൊന്നൊത്തകം കരുണയുള്ളവരോടുമേ പോയ്
ചെന്നങ്ങിരുന്നിട്ടവരുത്തമല്ല ചൊല്ലാം
യാചിക്കുവാൻ കരുതവേ കരിയും ഹൃദയം
യാചിച്ചു കിട്ടുമളവേതു വിധത്തിലാകും? 305

തുമ്പം വരളെ വരുമെങ്കി, ലകനു പോട്ടേ
യിമ്പങ്ങളെങ്കിലതു പോലെ,യി രണ്ടിനേയും
തല്ലുപ്പെടുത്തി വിടുമെന്നവനേതു തുമ്പം,
ചൊല്ലെത്തിനായ വനിരക്കണ മുഴിമേൽ മേൽ. 306

കാടും മലപ്പുറപുരുള്ള മഹീപതേ കേരം
 നീണാരം പിറക്കുമുയിരേറെ നവനവങ്ങൾ;
 അത്ഥിച്ചവന്റെ മുഖമുന്നി ഹസിച്ഛിക്കാത്തൊൻ
 പുത്തൻ ജഡത്തിലിനി വന്നു പിറക്കയില്ല. 307

ഭാരീദ്രുമധായതീരറ,റിവും പിരിഞ്ഞു
 മാറിക്കിതച്ചു ധനികനെയണഞ്ഞൊത്തൻ
 അത്ഥിച്ചിടത്തെ, തിരു ചൊല്ലുകിലത്തടത്തിൽ
 ചത്തങ്ങു നിന്നപടി യങ്ങനെ നിന്നുപോകും. 308

താനിന്നൊത്തതനെ സമാശ്രയമായ് വരിച്ചു
 മാറിച്ചവന്റെ തുണ നേടിവരാതെ, കഷ്ടം
 മാനം വെടിഞ്ഞു പലരോടു മിരപ്പതെക്കാരം
 മാനം വിടതെ യിടരിൻ പിണിയുണ്ടതത്രേ 309

പണ്ടേയടുത്തു പഴകുന്നതു മുൻനിറത്തി-
 ക്കൊണ്ടുക നന്യനൊടു വേണ്ടതു തെണ്ടിടുമ്പോൾ
 മീണ്ടാതിരിക്കി ലുളവാം വൃഥ പണ്ടുമാർത്താ
 ലുണ്ടായിടാത്ത പടി നിത്യനെരുപ്പിനൊക്കും 310

32. സദാബോധം.

വിദ്യകൾക്കുലം സഭയിലോതുവതുററു കേൾക്കാ-
 തുളുണ്ഡരായ് സ്വമതമൊക്കെയുറക്കെ യോതി
 വാദിച്ചതൊക്കെ വലുതെന്നു ശരിച്ച കൃശോ
 ഞാങ്ങുള്ളൊന്നു മറിവുള്ളവൻ കാട്ടുകീല്ല. 311

വായിൽ ചുരന്ന വിടമെന്നു മുരച്ചു, ശാസ്ത്രം
വായിച്ചവർക്കു സമമോടി നടക്കുവോനെ
ചേരില്ലയിത, ന വിവേകികൾ സുരീവസ്ത്ര-
ക്കാരെപ്പോഴിച്ചു ലഹളക്കു വരുന്നതിനാൽ. 312

തോരാതെ വായ്നരയുവോളമെങ്കിലും പലമ്പി,
യാരെങ്കിലും നലമുരസ്സതു കേട്ടിടാതെ,
സാക്ഷിക്കൊന്നു മണരാതെ, യറിഞ്ഞതും മ-
ററാരോടുമോതിയറിയാത്തവരുടെ നേകം. 313

ചിന്തിച്ചു സ്വന്തനിലയിൽ ചെറുതും പഠിക്കാ-
തെന്നോ ഗുരുക്കളുരചെയ്തവിധം വിഴുങ്ങി,
വിപ്രന്തെഴും സാഹുസ്യവലിയധ്യമേരി-
ച്ഛിട്ടിച്ചു തൻ ജളതകാട്ടിവരും പലേതും. 314

അന്യന്റെ മേൽ വിജയവാഞ്ചനയൊടേ, മൃഗം പോ-
ലൊന്നും ഗ്രഹിക്കുവതുവിട്ടു മനം കലങ്ങി
കന്നും കരഞ്ഞു ജളനോടൊരു തർക്കമോതാൻ
ചെന്നോന്നു തന്നരിയ പല്ലുകൾ കയ്യിലാവും. 315

വായ്യാമായ, റിവെഴാതെ പഠിച്ചു, കേൾപോർ
കയ്യാന്നമട്ടിലതിവേഗിയുരച്ചു വെന്നാൽ
തിട്ടം, ബുധാളി, യവനെപ്പൊരമീറ നോയിൻ
കയ്യും സഹിച്ചവളെ യോത്തു കരഞ്ഞു പോകും. 316

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നേടിയധികം ചരതിച്ചു വയ്ക്കാ-
തെന്നാണ, തിന്റെ പരിപാലകർ മാത്രമാവും
ഗ്രന്ഥം പഠിച്ചു റിവെഴുന്നവരനു ഏതീൻ
ചന്തത്തിനായതിനെയും പ്രപോദിനില്ലും. 317

ശാസ്ത്രങ്ങൾ പാർവതീനന്ദപല സൈരീണീ തൻ
മാർന്നു പോലധിക മുന്നതമത്ര കേമം;
പ്രാപ്തനൈതദതതം വധുവിൻ ഹൃദയം
കുത്തുളളിലോട്ടൊളിയു മെന്നതുപോല ശാധം. 318

കാലിക്കലം തുണമശിച്ചു നടന്നലഞ്ഞു
ല്ലോലം ലസിച്ച മലയുള്ളൊരു ഭൂപതിന്ദ്രാ!
മേലും പാറിച്ച പൊരുളിൻ പൊരുളൊത്തു നോക്കാ
തേലിച്ചുരച്ച പൊരുൾ നൃപിനു ചേന്നതാമോ? 319

നല്ലൊരു വംശമതിൽ വന്നു പിറന്നിടാത്തോൻ
തെല്ലും പരൻ പതറി യോതുകിലോ ചിരിക്കും
ചൊല്ലാം കലീന നപശബ്ദമെതും മറന്നു
തെല്ലെങ്കിലും ഗുണമുറയ്ക്കുകി ലേറുകൊള്ളും. 320

33. കിഞ്ചിത്തമം.

സത്തുക്കളൻ പൊഴുത ചെയ്തു വചസ്സിലൂറും
സത്തൊക്കെയും നകതമത്ര വിവേക മുളളാർ
സത്തീന്നെവിട്ടൊ രവിവേകികളോ ദുഷിക്കും
സത്യത്തിൽ നായി നറുവെണ്ണയെയെന്നപോലെ 321

നാററുംപെരും തുകലശിപ്പൊരു നായ്ക്കു പാൽ ചോറും
റോറും ഗുണം പെരുകിയും മണമുള്ളതാമോ?
മാറോറിടുന്ന മൊഴി സത്തമരോതിയാലും
കാററിൽ പറത്തി വിട്ടമായവ മുൾമരലും. 322

കണ്ണൊന്നമച്ചതു തുറപ്പതീനുള്ളിലായ് തൻ
കണ്ണായ പ്രാണനൊഴിയുന്ന തറീഞ്ഞീരനും
മന്ത്രിനും മന്ത്രിനപകാരിയതായ് വരാത്തോൻ
ചത്താലുമെന്തു, ഭൂവിജീവനൊടേയിരുന്നു. 323

ഏറിപ്പലേരു മൊങ്ങിച്ച സദസ്സിലേകൻ
കേറി പരന്ന പരിഹാസ മുറച്ചതെല്ലാം
അനൂൽ പൊറുക്കി ലീവനങ്ങനെ ചത്തിടേണം
പിന്നും തണിക്കുയിരിരിയ്ക്ക കീലത്തുതം താൻ. 325

വാലുകു മേറിയുടലറു വിഴുന്നതിൻ മു-
മ്പിട്ടേഹ ധർമമുകിന്നു ചൊരിഞ്ഞിടാഞ്ഞാൽ
തള്ളീടുമിങ്ങവനെ വീട്ടു ജനങ്ങളും, മേൽ
തള്ളപ്പെടുന്നറിക ഭൃത്യജനങ്ങളാലും 326

അല്പത്തനം പെരുകി താൻ സ്വയമുണ്ടിടാതെ
യെപ്പോഴു മനുനൊരു ധർമമുകിടാതെ,
ദേഹത്തിനൊത്തുയിരിന്നും ഗതിനേടീടാതേ
പാഴാക്കിടും മനുജ ജീവിത മഞ്ഞരെല്ലാം 327

ഏറെച്ചെറുപ്പമതിലേ, മറുലോക സൗഖ്യ-
മാരാഞ്ഞു ധർമ്മനിശം ഭൂവിലെത്തിടാത്തോൻ
ചാകുമ്പൊഴുള്ള നിശിക്കെവിരൽ കൊണ്ടു കാണി-
ച്ചാകുമ്പൊഴുതൂരതു കൊള്ളുയിടും കരോരം. 328

അല്പജ്ഞ, രോഷം, ധനമറു കെടുമ്പൊഴാട്ടെ,
കെല്ലറു രോഗനീര പെട്ടുഴലുമ്പൊഴാട്ടെ;
ധർമ്മം ബുദ്ധി, മതു വീട്ടു സുഖം വരുമ്പോൾ
ധർമ്മം മറക്കു, മിവനെങ്ങനെ ജന്മമാറാൻ? 329

തൻ ജീവനൊത്തു കരുതുന്ന സഖാക്കളേയും
കണ്ഡൻ കൃതാന്തനായിരൂററി വീടുന്ന തെന്നും
കണ്ടാലുമാക്കു മൊരുവസ്തു വനശ്ചരം മേ-
ലുണ്ടെന്നു തെല്ലു മവനിങ്ങു നിനയ്ക്കുവീല്ല. 330

34. അലന്ത.

കൊല്ലുന്ന വൃത്തിയെഴുത്തുകനോ ഹരിക്കാൻ
 നെല്ലായ്ക്കൊഴും പഞ്ചവണ്ണമോ കഴിഞ്ഞിടുമ്പോൾ
 സംസാരിതൻ പെരുമയെ നൂലനീലിയാമ
 സന്തോഷമോട്ട വിളാടിയ പോലിരിക്കും. 331

തന്നായ് കുടുംബ ഭരമൊക്കെ നിവൃത്തി ചെയ്തിട്ടു
 നന്നായിടാ കീതം ധർമ്മ നിവൃത്തിയെല്ലാം
 എന്നോർത്തിടുന്നതു കളിപ്പതിനാഴി തീരം
 ചെ നൂർത്തിതൻ ധ്വനിയൊഴിഞ്ഞതു കാഞ്ഞപോലാം 332

വംശം, വിവേക, തപവും കലമേന്മയും നൽക
 പ്രായം പ്രഭുതപ മിവയെത്രയും മാർന്നിരുന്നും
 പൂർവ്വ പ്രഥമ്, പ്രഭവ സത്യമറിഞ്ഞിടാഞ്ഞാൽ
 ഗവ്യം പെടാത്ത സിതഭക്തമതിന്നു നേരാം. 333

ചൊന്നാൽ ഗ്രഹിക്കുവതുവിട്ടൊരു മൃഗമോ ക-
 ലിനോളവും ഗുണമെഴാത്തവനാണു പാർത്താൽ
 നന്നു ഞിരിപ്പിനൊരു കല്പ, കിടക്കുവാനും
 നിന്നിടുവാനു മുതകുന്നു, ചരിക്കുവാനും. 334

ഉണ്ടാകയില്ല ചെറുലാഭമെങ്കിലും കേ-
 ടുണ്ടായ പോലെ പരമുഷ്ണമേറെ യോരും
 കോപം തടുക്കുവതിനൊട്ടുണ്ടാത്ത പച്ച-
 പ്സാവങ്ങളെ പ്പരവിയും പഴിമൃഗമോരും. 335

പൂഞ്ഞന്നൽ വായ്ക്കു മുദ്രിക്കുകയുള്ള രാജൻ!
 സ്വന്തം മതിപ്പു മറിയാത്ത നരന്റെ മാതം.
 ആശിപ്പവെങ്കിലതു കൈവിരൽ കൊണ്ടു കീറാ-
 നാശിച്ചു താനു പലമൊന്നിതെയെന്ന പോലാം. 336

333. പൂർവ്വം.....സത്യം—ജനനഹേതുക്കമായ സംസ്കാര വിശേഷം. സിതഭക്ത—കണാൻ വെളുപ്പുള്ള ചോറും.

ഉണ്ടിടുവാൻ, പണി, യൊരല്ലവുമെങ്കിലും നെയ്-
ക്കിണ്ടിക്കു ചുറ്റു മണയുന്ന പി പീലി ജാലം
പണ്ടും മനുഷ്യർ ധരിക്കുന്ന യൊരല്ലനെന്നായ്
ക്കണ്ടാലു മെന്തു? നിഴൽപോലെ യടുത്തു കൂടും. 337

നന്മയ്ക്കു തിന്ന മൊരു കാരണമായിടാതെ,
ധർമ്മങ്ങളാക്കുമൊരു കാലവുമെങ്കിടാതെ,
തന്നാനിനിക്കുള്ളിടാതെ സുഖം, യശസ്സും
തന്നേലെഴാത്ത ജളനെന്നിന്നു വാണിടുന്നു? 338

ഇങ്ങോട്ടുവന്നു ബഹുമാന മണച്ചവനോ-
ടങ്ങോട്ടുവളങ്ങ കരുതുന്ന നരന്റെ മൈത്രി,
അങ്ങാരവത്തൊടലയും കടലേഴുമുഴി
യെടുക്കുതും തരുകിലും മധുരിക്കയില്ല. 339

തന്റേറടവും കിലമഹത്വപുമൊക്കെ യന്മുൻ
കൊണ്ടാടുമെങ്കിലൊരു വന്നതു മേന്മയാകും;
താനായുരസ്സിലതു മന്നിതിലന്യരാൽ തൻ
മാനം കെടുപ്പുതിന്ന മാത്രമുയർന്നില്ലും. 340

35. അധമത്വം.

വായെത്തുറന്നു നറുധാന്യ മിടുന്നിടത്തും
കോഴിക്കു കൂപ്പ ചികയും തൊഴിൽ തന്നെയിഷും
ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുകിലു മുത്തമശാസ്ത്രസാരം
ചെല്ലുന്നിതിങ്ങുമർ നീചവഴിക്കു മാത്രം. 341

ശാസ്ത്രം പഠിച്ച മതിമാന്റെ യടുത്തുനാം പോയ്
 ശാസ്ത്രം പഠിച്ച പുലരാമിനിയെന്നു ചൊന്നാൽ
 ശത്രുതപ ഭാവമൊടു മൂഡനെണീററു വേഗം
 നിദ്രക്കു പോകു മഥവാ ഞ്ഞറിവാക്കുരയ്ക്കും. 342

ഐശ്വര്യമേറെ യുള്ളവായൊരു യോഗ്യനെന്നാൽ
 ലേശം തനിക്കു നിറഭേദമെഴാതെ വാഴും;
 ഐശ്വര്യ മേറിവരുവോ രളവല്ലനായാ
 ലാശിച്ചിടം വിളവിനും പ്രളവായി വാഴാൻ. 343

ഏറ്റവും കുറഞ്ഞൊരു പകാരമതിനെയും കേ-
 ള്ളറും ചെരുത്ത പടി പോററിട്ടു മുത്തമന്മാർ;
 മുററും ചെരുത്തൊരുപകാരവും മല്ലമെന്നായ്
 ചാററിപ്പറത്തിവിട്ടു മല്ല ജനങ്ങളോർക്കൂ. 344

തീറ്റിക്കു നല്ല വക വേണ്ടതു പൊൽക്കലത്തിൽ
 തീറ്റിപ്പിലും തചിപെടാത്തൊരു സാരമേയം
 എച്ചിൽ പ്പറമ്പിലലയും വിധി,മാരുമേ മാ-
 നിച്ചാലുമിങ്ങുയർ നീചവഴിക്കു നീങ്ങും. 345

ഉണ്ടാകിലെന്തരചെന്നൊത്ത മഹൽപ്രഭാവം
 മീണ്ടുന്നതില്ലതിനെ യാരൊടുമേ മഹാന്മാർ;
 കൊണ്ടാടിടുന്നധമ നല്ലമുയർച്ചയേയും
 തിണ്ടാടിടം പടിയിവന്റെ യടുത്തു ചെന്നോർ. 346

സ്വച്ഛത്തിലേ പണിതു മുത്തുകളുന്നിയാലും
 കണ്ണിൽ ചെടുന്നതിനു പാടുകമെത്ര നന്നാം?
 എണ്ണാൻ ചെരുത്ത ധനമുള്ളവനേയു മാരു-
 മെണ്ണുന്നവന്റെ തൊഴിലിൻ ഗുണമോത്തുമാത്രം. 347

കോപിച്ചുരയ്ക്കു മയലാരൊട്ടു, മന്യനേരം
താപങ്ങളിൽ പ്രിയമുദിച്ചിട്ടു, മേവനേയും
ആപത്തിലും പരിഹരിച്ചിട്ടു, മന്യരോരും
ശാപത്തൊടേ കരുണയറാലയും നികൃഷ്ടൻ 348

തന്നെ പൂണിഞ്ഞരീകിൽ വന്നവനെ പ്പഴിക്കാ-
തന്നതുമുള്ള ജനമൻപു ചൊരിഞ്ഞു നില്ക്കും;
എന്നാളുമങ്ങധമരോ സഭമുന്നിലേവ-
ച്ചന്യായമായ് പരിഹരിച്ചു വിടും തിരാഭം. 349

ധാരാളമായ് ചെറുതുണങ്ങും പഠിച്ചനല്ലി-
പ്പാരാട്ടിയാലു മുഷങ്ങേറും മെത്തീനാ മോ?
പാരം പണം പെരുകിയാലു മശുലു പുവ്വ-
ചാരം വിടാതെ മരുന്ന കൃശൻ, കൃശൻ താൻ. 350

36. നീചത്വം

ജ്ഞാനം ലഭിച്ചു വരുമാറ ചെറുപ്പമായും
താനററ വൃത്തിയൊരുവൻ ഉവീചെയ്തു പോരും;
ജ്ഞാനം പൊറയ്ക്കിലതി വൃദ്ധനമതു ചെയ്യും
ഹീനനും ചേർന്നൊരവ വൃത്തികൾ നാണമെന്നേ 351

നീരെന്നുമുള്ള കളമൊന്നിൽ വസിക്കിലും മ-
ണ്ഡകം പുറം വിഴിവിഴിപ്പു കളഞ്ഞതില്ല.
ശാസ്ത്രങ്ങളെന്നു മുതവിട്ടു മടിക്കു തത്വം
മാതും ഗ്രഹിപ്പു തന്മതേ ചെറുബുദ്ധിയുള്ളോർ 352

കണ്ണിന്റെ മുഖിലൊരുവന്റെ ഗുണങ്ങൾ ചോലും
വണ്ണിച്ചിടുന്നതരകില, നേക ദോഷം
എണ്ണിപ്പറഞ്ഞാരു സദസ്സിലവന്റെ മാനം
മണ്ണാക്കിടും രസനയെന്നൊരു ലോഹ മാവാ? 353

പൊങ്ങിപ്പണിഞ്ഞൊരു നിരംബമെഴും കലസ്രീ
ശ്രംഗാരവേഷമൊരു താളമണിഞ്ഞു പോരാ;
പുത്തൻ ജലം പഴയതും കവരുംവീര്യം തൻ
സ്രീതപം പെരുക്കി വീടു മന്യു വധുക്കളെല്ലാം. 354

തന്മേലറഞ്ഞ പടിതാണിടമെങ്ങുമെന്നായ്
പോന്നുള്ളതാ മുളികണക്കു മഹാനിഷിദ്ധൻ
താനായൊരുത്തനൊരു നന്മയുടേകിടാതെ
തന്മേലറഞ്ഞവൻ മാത്രമെതും കൊടുക്കും. 355

ഓക്കുന്ന് കാട്ടു വിളവക്കുറവൻ വനത്തിൽ
ഓക്കും നിലം കൃഷികൾ കഷ്കനും ഭുജിക്കാൻ;
ഓക്കും മഹാൻ പരകൃതം ഗുണമെല്ലൊഴും പി-
ന്നോക്കും ഖലൻ നിയതമന്യൻ ദോഷവും ഭേദം 356

തന്നൊന്നു ചെയ്തു പീഴു പിന്നവനായിരും ചെ-
യ്തെന്നാലു മങ്ങവ പൊറുത്തിട്ടു മുത്തമന്മാൻ
തന്നൊന്നു ചെയ്തൊരു നൂറിലുമൊന്നുപോലും
തന്നല്ല യെങ്കിലധമൻ സകലം മറക്കും 357

പന്നിക്കുവൻ തറിയടിച്ചു കാര്യവിശിഷ്ട-
ഭട്ടന്നാലു മിങ്ങതു മദം ചെട്ടമാനയാകാ;
ആഡ്യൻ ക്ഷയിച്ചു മുരുകും പര, നാക്കുമേ തൻ
ഭാഗ്യത്തിലും പരനു നല്ലവനല്ലൊരേകൂൻ. 358

ഇന്നെത്തിട്ടും ശുഭമെന്നിരിക്കി, നിനാളെഴുണ്ടായ്
വന്നെത്തിടാ മഹനാളി, തിഴെന്തെന്നെന്നും
ചിന്തിച്ചിരു നൊട്ടവിലൊന്നു മറിഞ്ഞിടാതെ—
യന്തും വരും വനജ പത്രഗന്ധിഭൂതളും. 359

നീരിൽ കിടന്നു, നിറവും നന്മ പച്ചയായു
മീരം പെടാത്തൊരു ശതാവരി യെന്നപോലെ
തീരാ സമൃദ്ധിയിലു മാർദ്ദനവിട്ടു കല്ലാ—
വോരകുഴലന്റെ കറവും ധരതാങ്ങിട്ടന്നു. 360

355. ആശാരി പണിചെയ്യുന്ന ഉളി ഏതുത്തോളം അറ
യുന്നവോ അതുത്തോളം താഴുന്നു. അതുപോലെ ചിലർ ഉപദ്ര
വിക്കത്തോറും മാത്രം പരസഹായം ചെയ്യുന്നു

359 വന.....തളും—ചെളിയിൽ ജനിച്ചു, ചെളി
യിൽനിന്നുതന്നെ വളൻ, ആ ചെളിയിൽ തന്നെ ഒടുങ്ങുന്ന
താമരയുടെ അനുഭവമാണ് ഇല്ലായ്മയിൽ അഥവാ അജ്ഞാന
ത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടായി ഒടുങ്ങുന്ന ജീവരാശിക്കും ഉള്ളതു്

37. പലവകനീതികൾ.

ഇല്ലെന്നിരിക്കിലൊരു നായിക പത്തനത്തി—
ലില്ലൊന്നുമെന്നു വരു മെന്തുമിരുന്നിടത്തും
ചേങ്ങററ മോല, തരു മണ്ഡിതമായൊക്കെട്ടും
കാണാൻ പെടാത്ത കൊടുങ്കാനനമെന്നപോലെ. 361

വാർ വ്യാഹമാം വലിയ കാവലിനുള്ളിലെന്നും
 മേവും കൊട്ടം തടവിലും തരളാക്ഷിപാത്താൽ
 തെറ്റൊത്തിടാതെ മരുവുന്നതു ചെററനേരം
 തെറ്റൊത്തുപോന്ന സമയം ബഹുദീർഘമല്ലോ. 362

‘കാണട്ടെ നിന്റെ അടി’ എന്നവർ കാലനത്രേ,
 കാലേയെഴാത്ത വധു കാത്തു കിന്തവും താൻ;
 ‘തിന്നു ചച്ചവക’യെന്നവർ പേയുമായ്ത്തിട
 തന്നു പുമാൻ മരണായുധമായ് വധുക്കൾ. 363

തന്നാത്തനാഥയപ കൃത്യ വടഞ്ഞ ശേഷം
 പീനം വരിച്ചു തുലയു, പിണിയുണ്ടറിഞ്ഞാൻ
 മാതിരിക്കൊട്ടത്ത പുനതം പുതുബന്ധമേറ്റൊർ
 തന്മേൽ സ്വയം ശിലയെടുത്തൊരിയുന്ന പോലാം. 364

വിട്ടിൽ തപസ്സിലമതം നിലയുത്തമം പിട
 ന്നിഷ്ടപ്പെടുന്ന ഭവവാഴ്വരു മധുരം താൻ
 കിട്ടാത്തിലും, ധനമതിനൊരു ലോഭിതൻ പിട
 ബൊട്ടിച്ചരിപ്പതയതപവുമെന്നൊയ്ക്കു. 365

ജ്ഞാനത്തെ നേടിവരു മുത്തമർ, ജീവിതത്തി,
 ലുണം കഴിച്ചു മരുവുന്നവർ മധുരന്മാർ
 വേണുന്നപോൽ വയറിനെറ്റു മലഞ്ഞലഞ്ഞു
 കേണിടമിങ്ങയമതം, ഭൂവിനിദയെന്നേ. 366

ചെന്നെല്ല വിത്തിഹ കിതിൻ മുളച്ചു വീണ്ടും
 ചെന്നെല്ലുവാച്ചു വയലാകെ വളന്നമട്ടിൽ
 ഒന്നാംതരം മധുര ഭൂമികളുള്ള രാജൻ!
 തന്നപ്പുറത്തുറിവു നന്ദനനം ലഭിക്കും 367

സാക്ഷാൽ പ്രഭുക്ക, ജുറിവുള്ളവരും കെടുമ്പോ—
 ഉക്കുഴലടേ യരതുപോലെ സമുദ്ധരിക്കും;
 കീഴ് മേലിലെന്ന നില നേടിവരുന്ന ലോകം;
 കീഴ് മേലുയന്നു കിടത്തനടകെ കാമ്പു പോലെ 368

അമ്പിട്ടു വീണ മുതരാവുകയാണു മേലും.
 സമ്പത്തുവെച്ചു മേലും പ്രജകൾക്കധീശാ!
 അൻപോട്ടു വാണ ഗുണിതൻ പിണിയാറവാനായ്
 മുമ്പിട്ടിടത്തു മനുജായമർ കുന്നിലേറി. 369

ആറ്റിൽ പെരുത്തു പുതുവെള്ളവു, മാറെയും മേൽ
 പറന്നു ഭാസിയുടെ തീമ്പുവുമൊന്നു പോലാം;
 വയ്ക്ക നിലച്ചു പുതുവെള്ളമാറും, ധനത്തിൻ
 വയ്ക്ക നിലയ്ക്കി ലകലുന്നതു ഭാസിമാരും. 370

361. വൃക്കുങ്ങളാൽ നിബിഡമായിരിക്കുന്നത് കാട്ടിനഴ
 കാണും. അതുപോലെ മോലങ്ങളാൽ മൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും.
 എന്നാലും ഒരു ദോഷമുള്ളത് കാട്ടിനകം കാണാൻ കഴിയുക
 യില്ലെന്നതാണു്. ധാരളം മറ്റു സമ്പത്തുകൾ ഉള്ള ഒരുഗൃഹവും
 നായികയില്ലെങ്കിൽ ശൂന്യമായിപ്പോകുന്നു.

368. കൂട മടക്കി വെച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ കാമ്പു്
 താന്നിരിക്കും—നിറയ്ക്കുമ്പോൾ പൊങ്ങും. ഇതുപോലെ പൊ
 ങ്ങിയില്ലാത്തതും വരുന്ന കിടക്കാനു പോലെ.

370. പെരുപ്പോൾ ആറ്റിൽ ഉണ്ടായ പുതുവെള്ളം,
 മഴ തീരുമ്പോൾ ഇല്ലാതായിപ്പോകുന്നതു പോലെ പണം കൊടു
 കുമ്പോഴുണ്ടായ ഭാസി സ്നേഹം പണം തീരുമ്പോൾ നിലച്ചു
 പോവുന്നു.

ആനന്ദകാണ്ഡം

38. ദാസി.

ദീപം പരത്തുമൊളിയും, ഭൂവി,ദാസി കാട്ടും
സ്നേഹങ്ങളും, പിരിയുകില്ല ഗുണത്തിൽ രണ്ടായ്;
തൈലം കുറഞ്ഞളവു കെട്ടു വീളുക പോൽത്തൻ
ശീലം വിട്ടു നസതി കാശു കുറഞ്ഞുകണ്ടാൽ, 371

തല്ലംഗ സഃഷ്ടവ മൊടാഭരണങ്ങൾ ചാത്തി-
ത്തുള്ളിത്തുളുമ്പി തടകൊണ്ടു നതാംഗ, വിത്തം
കൊള്ളുന്നമുറു മല ചാടിടുമെന്നു കാട്ടും,
കള്ളത്തിൽ വാതമുള്ളയും പദമാട്ടിടും പിൻ 372

ധാനോർ വണങ്ങിയിരവും പകലും നമിക്കും
വൈകുണ്ഠ വാസി ഹരിയാകിലുമാട്ടെ യോർക്കൂ
കൈയ്യിൽ പണം കുറയുമെങ്കിലവൻ തിരിച്ചു
പോയിടുവാ നവളവന്നെ നമിച്ചു തില്ലും. 373

ചിന്തിക്കിലോ തുളുലഭാഷിണിമാർക്കു ചേർക്കാ
ചന്തം വെറും കൃപണ നല്ലിയ നാലമൊപ്പം
ചെക്കുട്ടിടുന്ന പറവാണിയനാകിലും തൻ
കയ്യൂർ പണം പേരുകുമെങ്കിലനംഗ തുലുഗൻ. 374

കാട്ടും കയ്യിലരവം വശമെന്നു മീനി,
ന്നാട്ടാതെയേകവശമോങ്ങിയ വുളാങ്കിനും പോൽ
കാട്ടും പുമാനു മധുരാഗിയു; മീ ജഡം ചേ-
ന്നാട്ടാനടുത്തു നരനോക്ക് വെറും ഗുഹം താൻ 375

നൂലിൽ കൊരുത്ത മണിയെന്നതു പോലെ മാരുൻ
മാലുററിണയ്ക്കു പിരിയാത്തൊരു കോകവും പോൽ.
ഭാവിച്ചു പിന്നെയൊരു പോരജമായ് തിരിഞ്ഞെ-
ന്നായോളെയിന്നു തൊടുമോ, വിടുമോ മനസ്സേ! 376

ഞ്ഞാണിച്ചു കാട്ടു പശുവിന്നു സമം പണത്തെ-
ക്കാണം പടിക്കതു ഹരിച്ചു, മ മൂരിയെപ്പോൽ
വീണോരിടത്തടികമിഴ്ന്നു കിടക്കുവോളെ-
പ്പേണിടുവോനെ യുലകിൽ പലതും ഹസിക്കും. 377

ജ്ഞാനം ലഭിച്ചു ചിര മുക്തിയടഞ്ഞിടാനായ്
ധ്യാനം വരിച്ചു നരനോരകയില്ല പാരിൽ
ചൊന്നിനെ നോക്കിയധരങ്ങൾ വിടിൻ മൂല-
പ്പെണ്ണിൻ പരുത്ത കുമ്പുണ്ടു നശിച്ചു പോരാൻ. 378

തുവം പരന്നു വിളയിച്ചിടുവാൻ മനസ്സി-
ലമ്പററ ചിന്തയവഗാധ മൊളിച്ചു വച്ചു,
അമ്പേ തനിക്കുപരതിൽപ്രിയമററഭാവം
തമ്പേറടിച്ചു കലടയ്ക്കുവര മാത്രമൊപ്പം. 379

ചിത്തം തനിക്കൊരുവരോടു രമിച്ചിരിക്കേ,
വിത്തത്തിനായ് പലരൊടും പ്രിയമോങ്ങിവയ്ക്കും
നൽത്താമരാക്കിയുടെ വിദ്യേകര മാനുഷൻ ത-
ന്നരത്താരറിഞ്ഞു മറിയാത്ത ഫലം ഭവിച്ചു. 380

372. പണം കിട്ടുമ്പു ഓസി ഉത്സാഹം ഭാവിക്കും.
കിട്ടിയശേഷം തനിക്കു വാതത്തിന്റെ സുഖക്കേടാണ്, തന്നെ
ക്കൊണ്ടു ഒന്നിനുമാവീല്ല എന്ന് ഭാവിക്കും.

374. പണമില്ലാത്തവനെ ഓസി വിഷ്ണുക്കളെപ്പോലെ
വെറുക്കുന്നു. പണം കൊടുക്കുന്നവന്റെ പണം എങ്ങനെയുള്ള
തെന്ന് അവരുകാറിയേണ്ട.

375. അടിവശം വെളുത്തും പുറവശം കറുത്തും ഉള്ള
മീനിനെപ്പോലെ തന്റെ ഇച്ഛാനിഷ്ടങ്ങൾ ഓസി മററിമാററി
പ്രയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

376. എപ്പോഴും ഇണ ചേർന്നിരിക്കുന്ന കോകത്തിനും
പിണങ്ങുന്ന ആണാടിനെപ്പോലെയുമാണ് ഭാസി.

377. കാട്ടുപശു ഓരോന്നും മണത്തു നടക്കും-മൂരി. കിട
ന്നാൽ ഒരേ കിടപ്പ്.

380. ഭാസിയുടെ സുതന്ദര പാിച്ചവരും പിന്നെയും
അവളെ അടുക്കുന്നു.

39. പതിവൃത.

ഇന്ദ്രാണിയൊത്തു പുക്കു പെറ്റവളാകിലും തൻ
ചന്തം രസിപ്പതിനു തന്നുടെ പിമ്പൊരാളും
തിണ്ണം പതുങ്ങിവരുമെന്ന തൊഴിഞ്ഞ തുലം-
പ്പെണ്ണേ പുമാൻ ഭവനത്തിനു ഭൂതിയാകും. 381

നീരെങ്കിലും ചെറുതനത്തിയശിച്ച വാഴാൻ
പോരാത്ത കഷ്ടതയിലും ഭവനേ വിരുന്നായ്
ചേരും ജനങ്ങളെയുമെമ്പാടു സൽക്കരിച്ചെ-
ല്ലാതും സുഖിച്ച പടി വാണിടമേ കലീന. 382

മാരിക്കുമേൽ ചുവരിടിഞ്ഞു വിഴുന്നു ചോരും
കൂർപ്പനും വഴിയുറന്ന ഗുഹിലും കേൾ
വീഘ്നം വരാതെ ഗുഹയൻമെതും ഭരിക്കാ-
നൊക്കുന്ന സാധവി മരുവുന്നിടമേ ഗുഹം കേൾ. 383

ചിരൊത്തു തൻ പ്രിയഹിതത്തി നണിഞ്ഞൊരുങ്ങി
യുരാകു നല്ല സഖിയായ യകനാണമോടേ
നിതും പ്രിയന്ന സഖിയായ്, ചില നേരമെല്ലാം
വർത്തിച്ചിടം പ്രണയ കോപമൊടേ സുശീല. 384

(കുലസ്ത്രീ വേശ്യയെ പഴിക്കുന്നു)

“പണ്ടെന്നെ വേട്ട പുതുനാളിലുദിച്ച നാണ-
മുണ്ടിന്നു മെങ്കിലൊന്നു തനപി ധനം കൊതിച്ചു
തീണ്ടും പറന്നെ ഭൂവിടയെങ്ങനെ” യെന്നു ഓടും
പൂണ്ടിതട്ടു കേൾക്കുമൊരു സീത ജഗത്തെ നോക്കി. 385
ഭാനം കൊടുത്ത നരനാൻ വിഭൂതി, ശാസ്ത്രം
പേണിപ്പറിച്ച നരനാണൊരു വിദ്യ പോലാം.
നാണം പൊഴിച്ച കുലമാനിനി തന്റെ ചന്ദ്രം
വീരൻ വഹിച്ച പടവാളിന്നു തുല്യമാകും. 386

(നായിക തോഴിയോടു പറയുന്നു)

ഉൾമീൽ, കറുത്തു മമ ചോന്നമിരുന്ന ധാന്യ-
മുരാരൊരേ വിലമതിപ്പി ലളിന്നിടും പോൽ
മൽക്കുന്തന്നും പലരെയും പുണരുന്ന മെയ്യോ-
ടേക്കാത്തയാ മിവളെയും പുണരുന്ന കയ്യും ! 387

(നായകന്റെ വിരഹത്തെ അറിയിച്ച ദൂതനോടു
നായികയുടെ പരുഷോക്തി.)

അപ്പാ! കടുപ്പ മുട്ട മുണ്ടിനിടത്തു മുന്തി-
യ്ക്കൊപ്പം പ്രിയർക്കു ഗുണമറവർ ഞങ്ങളോർക്കു;
അപ്പുരുഷർക്കു വസന്തത്തിൽ വലത്തു മുന്തി-
യ്ക്കൊപ്പായ്തകും കുലകൾക്കിതുചൊല്ലുനി പോയ് 388

(നായിക തോഴിയോടു പറയുന്നു)

നീരേറി നീളെ നീലമുള്ളൊരു നായകൻ തൻ
മേലിച്ച തീണ്ടുവതിലും കരയുന്നതും ഞാൻ
മാറോടു മാറുരസി യന്മുകുമാകിൽ പൂശ്രം
മാറോടു ഷസ്സിലവനെ ക്ഷണിക്കേതും ഞാൻ 389

(നായിക ദൂതനോടു പറയുന്നതു്)

പൂവിന്നരുന്ദ്ര വിടീക്കുന്നൊരു മാലയാലെൻ
പൂമെയ്യണിഞ്ഞരുളു മെൻ പ്രിയനെന്നു നീയും
ചൊല്ലാതീരിക്കു രസമൊരാരു ഞാൻ കരീമ്പിൻ
പല്ലാണു, തണ്ടിനിണയാ മസതിക്കി തോതു. 390

381. ചാരിത്ര്യവതിക്കു് കാമുകന്മാരുണ്ടായിരിക്കയില്ല
 382. കലീന ഇല്ലായ്മയിലും പ്രസന്നനായിരിക്കും.
 അവൾ അതിഥികളെ വെറുപ്പിക്കുകയ്ക്കില്ല.
 385. ഭാവത്വാരംഭത്തിൽ പുരുഷന്മാരായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ
 ഹം ക്രമേണ കുറയുന്നതിനാലാണു് പിന്നീടു് പരസ്ത്രീകളിൽ
 പ്രിയം കൂടുന്നത്. സീത—സതീ - ചാരിത്ര്യവതി.
 386. സ്ത്രീകൾക്കു മുദ്ര, നാണമാണു്. ഈ ആയുധം
 കൊണ്ടു് അവൾ തന്റെ ചാരിത്ര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നു.
 388. മുണ്ടിന്റെ ഇടതുമുന്തി (അറ്റം) ഇപയോഗപ്പെട്ട
 ത്തപ്പൊക്കെ വെറുതേ കിടക്കും. വലതു മുന്തി മറിച്ചും.
 389. അനുകൂലാകിൽ — പരസ്ത്രീകളെ പുണർത്തി
 നാൽ അവരുടെ കിചങ്ങളിൽ നിന്നും പററിയ കുറിക്കൂട്ടു്,
 390. പരസ്ത്രീകളെ പ്രാപിക്കുന്ന ഭർത്താവിന്നു സ്വന്തം
 ഭായ്യ കരിമ്പിന്റെ ഇലപോലെ മധുരമററും പരസ്ത്രീകൾ കരി
 വിൻ തണ്ടുപോലെ മധുരിച്ചും ഇരിക്കും.

40. വിരഹം

(വിരഹ ദുഃഖശമനത്തിനായി തോഴി നായിക
 യോടു് പറയുന്നു)

പൊങ്ങിക്കളിച്ചു മറിയുന്ന തരംഗ ജാലം
 തിങ്ങും സമുദ്രമതി നിശ്ചരനായ പാണ്ഡ്യോ!
 കാമത്തിനെന്തുരുചി ചെററു ചതഞ്ഞിടാഞ്ഞാൽ
 കാമിക്കു നീണ്ട വിരഹാത്ഥപമാണു കാമ്യം.

391

(വിരഹ ദുഃഖം സഹിക്കുവയ്ക്കാതെ നായിക
 തോഴിയോടു് പറയുന്നതു്)

മാറത്തു മാലയണിയിച്ചു തലോടി, നാഥൻ
 മാറിപ്പിരിഞ്ഞ കമനിക്കു ദീഗന്ത മാകെ,

മാരിക്കു മുൻപു മുക്തിയിന്നിടി കേട്ടതല്ലാ—

മാരാലടുത്ത മരണാവ ചൊത്തിരിക്കും.

392

392 ശൈത്യമേറിയ വാഷ്കാലരാത്രികൾ കാമിനി കാമുകനാക്കേററവും ഇഷ്ട പ്രങ്ങളാണു്. ആകാശത്തിലെ ഇടി ശബ്ദം ആസന്നമായ മഴയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഏതേതിനമതു ചൊരിയാനുള്ള ഹേമന്തരാത്രിയുടെ ആഗമനത്തെ കാമിനിക്കുന്നു. പക്ഷെ, എന്തു ചെയ്യാം കാമുകൻ അടുത്തില്ലല്ലോ. അതിനാൽ കാമിനിക്കു് ഇടിമുഴക്കം മരണമുഴക്കം പോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

(നായകന്റെ വീരഹദുഃഖമറിയിച്ചപ്പോൾ നായികയ്ക്കുണ്ടായ അവസ്ഥാഭേദത്തെപ്പറ്റി തോഴി നായകനോടു്)

കന്യാളരന്തി സമയം പണിയായുധങ്ങൾ

ചുന്മാരെ വച്ചരികിലത്ര മയങ്ങിടുമ്പോൾ

പുമാല കോർത്തിനെ നായിക നോക്കിയോതും

“പ്രേമസ്വരൂപനണിയാരെ യിതെന്തിനെനായം” 933

(വീദേശങ്ങളിൽനിന്നും പ്രയാഗതനായ നായകൻ കേൾക്കാൻ ദൂതനോടു പറയുന്നതു്)

നേരേ ചെമന്നണയുമെക്കനെ നോക്കി, യക്ക-

ണ്ണീരും തുടച്ചു, സന്ധി ശയ്യയിൽ വീണു, താണും,

ചിരാനു കൈത്തലമതിൽ തല ചാച്ചു, പുറു

പ്രാരംഭം നിശകളെണ്ണി മയങ്ങി മാഴ്കും.

394

394. പുറു—നിശകൾ— കാമിനി കാമുക സമ്പർക്കം ആദ്യമായി ഏല്പിച്ചതിനെത്തുടർന്നുള്ള പ്രാരംഭകാല നിശാവേളകൾ. ആ രാത്രികളിൽ താനനുഭവിച്ച അമൃതാനന്ദാനുഭവങ്ങളെ ഉരുവിട്ടും അയവിറക്കിയും കൊണ്ടെന്നു സാരം.

(താൻ കണ്ട സംഭവത്തെ നായകൻ ദൂതനോടു പറയുന്നു)

കണ്ണൻ പ്രിയയ്ക്കു കയൽ മീനിണയെന്ന നണ്ണി-

യണ്ണൻ കളിക്കുവി പിന്തുരും ശോധാം

കണ്ണിനു മേൽ പുരികമതു കലച്ചു വീളെ-
നെണ്ണിബ്ബ് യേന്നവളെയക്കിളി കൊത്തിയില്ല. 395

396. കയൽമീൻ—ഓളത്തിൽ അതിരോഗം ചുറ്റി
ത്തിരിയുന്ന ഒരു മത്സ്യം. കിളക്കുരുവി—കിളങ്ങളുടെ ചുറ്റം
പറന്നു ജീവിക്കുന്ന ചെറിയ കരുവിപ്പക്ഷി

(നായിക സങ്കേതസ്ഥലത്തെത്തി നായകനോടു രമിച്ചിട്ടു
തിരിയെ ആഗതയായ വീവരം യാത്രികുവേന
അറിഞ്ഞ മാതാവിന്റെ മനോഗതം)

ശോണാമ്പലിൻ മണമെഴും നറുവാ, യുപസ്ഥം
ചേണുന്നതിബ്ബ മൊട്ട മാളിന മംഗളാംഗീ
ചെഞ്ചാറിനാൽ തടവിനാലു മസഹ്യമാം പാ-
ദഞ്ചിത്തകൽ മനകളെങ്ങനെ താൻ സഹിച്ചു? 396

(നായക വിരഹ മറിഞ്ഞ നായികയുടെ തൽക്കാല
നിലയെ തോഴി നായകനോടു പറയുന്നു.)

മാലക്കണക്കെഴുതു മാതവമറ്റ സായം-
കാലത്തില ക്കമനിയും മലർ മാലയെ കേൾ
പിച്ചങ്ങെറിഞ്ഞു, കിളിർ കൊങ്ക പൊതിഞ്ഞിരുന്ന
തൽചന്ദനം തടവീമാച്ചുവ വീണു കേണാരം. 397

397. കടലാസു നടപ്പിൽ വരുന്നതിന്നു മുമ്പ് എഴുത്തു
കൾ എല്ലാം കാലവിലായിരുന്നല്ലോ. കച്ചവടവും കണക്കും
അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. സംയോഗത്തിനേറ്റവും പറ്റിയ സമ
യത്താണ് വിരഹം കൊണ്ടുള്ള വേദന പ്രകടമാവുന്നതു്.

(നായകനോടു പറഞ്ഞയച്ച സങ്കേതസ്ഥലത്തിന്റെ
ദൃശ്യമതപത്തെ മാത്രം അത്ഥ്വത്തായി നോക്കിയ
തോഴിയോടു് നായിക പറയുന്നു)

കാത്താർ മാർഗ്ഗമതി ദുർഗ്ഗമെങ്കിലും മൽ
ക്കൊത്തന്റെ പിമ്പിവര ഗമിച്ചതി നല്ലലെന്തേ?

അശ്വത്തെ വാങ്ങിയവനും ക്ഷണമേ പഠിക്കു-
ന്നശ്വത്തിലേറി വിജയോദ്യ സവാരി ചെയ്യാൻ. 398

(തലേ ദിവസം മകൾ കാണിച്ച ഉത്സാഹാശ്വാങ്ങേ
കൂടെ കാരണം പിറേദിവസം മനസ്സിലാക്കിയ
മാതാവിന്റെ മനോഹരം)

കുറുത്തു കിചാഗ്രമണിമാലയു മെന്റെ മെയ്യിൽ
കുത്തിപ്പുറഞ്ഞ പടി പുൽകി യതിനലെ കേൾ
ഞാനെന്തറിഞ്ഞ, വളമിന്ന പുലിക്കു മുമ്പേ
മാമ്പേട പോയ വിപിനം വഴി പോയിടാ നോ? 399

(തന്റെ വിരഹ ദുഃഖാധികൃതനെ നായിക
തോഴിയോടു പറയുന്നു.)

പൊൽക്കുടമൊത്ത കിചമുള്ളൊരു തോഴിയേ കേൾ
മുക്കുണ്ണനോടു ഫണി, കാകനു മണ്ണയും കേൾ
ചെയ്തൊരു കുറു, മതി ദുർഘട മാർഗ്ഗമെല്ലാം
പൊയ്ക്കുത്തങ്ങിടന്നു വസുവിന്നു കൊതിച്ചു കാത്തൻ. 400

400. മുക്കുണ്ണ.....മണ്ണയും - കാമഭേദത്തെ ചുട്ടെരി
ച്ചിട്ടു വീണ്ടും ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ച ശിവനും ചന്ദ്രനെ വിഴങ്ങിയിട്ടു
വീണ്ടും മോചനം കൊടുത്ത രാഹുവും. കയിലിന്റെ മുട്ടയെ
തന്റെ കൂട്ടിൽ അടക്കാത്തു കൊത്തിപ്പിരിച്ചു വിടുന്ന കാക്കയും
എന്നെ പ്രസവിച്ച മാതാവും.

എല്ലാം നിയതി ഹേതുവാൽ എന്നുസാരം.

“തീരുവല്ലം കൃതികൾ”

- 1) ഭാഷാതീരുവല്ലം
- 2) ഭാഷാതീരുവല്ലം
- 3) കൈവല്ലംനവനിതം
- 4) ഗോപാലഗീത
- 5) കൈവല്ലംനവനിതം
- 6) നാലടിയാർ
- 7) തായുമാനവർ ഗീതാവലി (ഏഴുടിയിൽ)